

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 21.4.2021
COM(2021) 189 final

2021/0104 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2013/34/UE, a Directivei 2004/109/CE, a Directivei 2006/43/CE și a Regulamentului (UE) nr. 537/2014 în ceea ce privește raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SEC(2021) 164 final} - {SWD(2021) 150 final} - {SWD(2021) 151 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

În 2014 a fost adoptată, pentru modificarea Directivei contabile, Directiva privind raportarea nefinanciară (Directiva 2014/95/UE)¹. Societățile care intră în domeniul de aplicare al Directivei privind raportarea nefinanciară au avut obligația de a prezenta informații, în conformitate cu dispozițiile acesteia, pentru prima dată în 2018 (pentru exercițiul financiar 2017).

Directiva privind raportarea nefinanciară se aplică entităților mari de interes public al căror număr mediu de angajați depășește 500 de persoane, precum și entităților de interes public care sunt societăți-mamă ale unui grup mare al căror număr mediu de angajați depășește 500 de persoane pe bază consolidată². Directiva privind raportarea nefinanciară scutește filialele de obligațiile de prezentare de informații pe care le conține în cazul în care societatea-mamă a acestora prezintă informații pentru întregul grup, inclusiv pentru filiale. Aproximativ 11 700 de societăți sunt supuse cerințelor de prezentare de informații prevăzute în Directiva privind raportarea nefinanciară³.

Directiva privind raportarea nefinanciară a introdus cerința ca societățile să prezinte informații atât privind modul în care aspectele referitoare la durabilitate le afectează performanța, poziția și dezvoltarea (perspectiva aportului din exterior spre centru sau „outside-in”), cât și privind impactul pe care îl au asupra oamenilor și asupra mediului (perspectiva aportului din centru spre exterior sau „inside-out”). Acest lucru este adesea cunoscut sub denumirea de „dublă perspectivă asupra pragului de semnificație”.

În conformitate cu Directiva privind raportarea nefinanciară, Comisia a publicat în 2017 un ghid de raportare fără caracter obligatoriu pentru societăți⁴. În 2019, Comisia a publicat orientări suplimentare privind raportarea informațiilor legate de climă⁵. Aceste orientări nu au îmbunătățit în mod suficient calitatea informațiilor pe care societățile le prezintă în temeiul Directivei privind raportarea nefinanciară.

Comisia Europeană s-a angajat, în Pactul verde european și în programul său de lucru pentru 2020⁶, să propună o revizuire a Directivei privind raportarea nefinanciară. Pactul verde european are drept scop transformarea UE într-o economie modernă, eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor și competitivă, fără emisii nete de gaze cu efect de seră în 2050⁷.

¹ Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2014 de modificare a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare și de informații privind diversitatea de către anumite întreprinderi și grupuri mari.

² Entitățile de interes public sunt definite în Directiva contabilă drept societăți ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețele reglementate din UE, bănci (cotate sau nu), societăți de asigurări (cotate sau nu) și orice alte societăți desemnate de statele membre.

³ În această cifră se ține seama de modul în care statele membre au transpus directiva. Dacă nu se ține seama de transpunerea directivei la nivel național, aproximativ 2 000 de societăți intră în domeniul de aplicare al Directivei privind raportarea nefinanciară.

⁴ Comunicarea Comisiei C(2017) 4234 final.

⁵ Comunicarea Comisiei C(2019) 4490 final.

⁶ Comunicarea Comisiei intitulată „Pactul verde european”, COM(2019) 640 final/3. Adaptarea programului de lucru al Comisiei pentru 2020, COM(2020) 440 final.

⁷ La 4 martie 2020, Comisia a adoptat Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a

Pactul va decupla creșterea economică de utilizarea resurselor și va asigura faptul că toate regiunile și toți cetățenii UE participă la o tranziție justă din punct de vedere social către un sistem economic durabil. Pactul urmărește, de asemenea, să protejeze, să conserve și să consolideze capitalul natural al UE, precum și să protejeze sănătatea și bunăstarea cetățenilor împotriva riscurilor legate de mediu și a impacturilor aferente. Revizuirea Directivei privind raportarea nefinanciară va contribui la obiectivul de construire a unei economii în serviciul cetățenilor. Se va consolida astfel economia socială de piață a UE, contribuindu-se la asigurarea faptului că aceasta este pregătită pentru viitor și că oferă stabilitate, locuri de muncă, creștere economică și investiții. Aceste obiective sunt deosebit de importante având în vedere consecințele socioeconomice negative ale pandemiei de COVID-19 și necesitatea unei redresări durabile, favorabile incluziunii și echitabile.

În conformitate cu Planul de acțiune al Comisiei privind finanțarea creșterii durabile⁸, UE a luat o serie de măsuri pentru a se asigura că sectorul financiar joacă un rol semnificativ în realizarea obiectivelor Pactului verde european. Pentru punerea în aplicare cu succes a Pactului verde european și a Planului de acțiune privind finanțarea creșterii durabile sunt esențiale date mai bune din partea întreprinderilor cu privire la riscurile legate de durabilitate la care sunt expuse și cu privire la impactul pe care îl au asupra oamenilor și a mediului. Prin mărirea nivelului de asumare a răspunderii și de transparență a întreprinderilor în ceea ce privește impactul lor asupra oamenilor și a mediului, prezenta propunere poate contribui, de asemenea, la consolidarea relațiilor dintre întreprinderi și societate. De asemenea, ea va crea pentru întreprinderi, investitori, societatea civilă și alte părți interesate oportunități de a îmbunătăți radical modul în care informațiile privind durabilitatea sunt prezentate și utilizate datorită tehnologiilor digitale. În decembrie 2019, Consiliul a subliniat, în concluziile sale privind uniunea piețelor de capital⁹, importanța unor informații fiabile, comparabile și relevante privind riscurile, oportunitățile și impactul în materie de durabilitate și a invitat Comisia să ia în considerare elaborarea unui standard european de raportare nefinanciară.

În mai 2018, Parlamentul European a solicitat, în Rezoluția referitoare la finanțele sustenabile¹⁰, dezvoltarea în continuare a cerințelor de raportare în cadrul Directivei privind raportarea nefinanciară. În rezoluția sa din decembrie 2020 referitoare la guvernanta corporativă sustenabilă¹¹, Parlamentul a salutat angajamentul Comisiei de a revizui Directiva privind raportarea nefinanciară, a solicitat extinderea domeniului de aplicare al Directivei privind raportarea nefinanciară pentru a include alte categorii de întreprinderi și a salutat angajamentul Comisiei de a elabora standarde de raportare nefinanciară ale UE. Parlamentul European a considerat, de asemenea, că informațiile nefinanciare publicate de întreprinderi în temeiul Directivei privind raportarea nefinanciară ar trebui să facă obiectul unui audit obligatoriu.

Principalii utilizatori ai informațiilor privind durabilitatea prezentate în rapoartele anuale ale întreprinderilor sunt investitorii și organizațiile neguvernamentale, partenerii sociali și alte

Regulamentului (UE) 2018/1999 (Legea europeană a climei) [2020/0036 (COD)], propunând ca obiectivul neutralității climatice până în 2050 să devină obligatoriu din punct de vedere juridic pentru UE.

⁸ Comunicarea Comisiei intitulată „Plan de acțiune: finanțarea creșterii durabile”, COM(2018) 097 final.

⁹ Concluziile Consiliului privind aprofundarea uniunii piețelor de capital (5 decembrie 2019).

¹⁰ Rezoluția Parlamentului European din 29 mai 2018 referitoare la finanțele sustenabile [2018/2007 (INI)].

¹¹ Rezoluția Parlamentului European din 17 decembrie 2020 referitoare la guvernanta corporativă sustenabilă [2020/2137(INI)].

părți interesate. Investitorii, inclusiv administratorii de active, doresc să înțeleagă mai bine riscurile și oportunitățile pe care aspectele legate de durabilitate le reprezintă pentru investițiile lor, precum și impactul acestor investiții asupra oamenilor și a mediului. Organizațiile neguvernamentale, partenerii sociali și alte părți interesate vor să le poată cere într-o mai mare măsură întreprinderilor socoteală pentru impactul activităților acestora asupra oamenilor și a mediului.

Cadrul juridic actual nu garantează satisfacerea nevoilor de informare ale acestor utilizatori, deoarece unele întreprinderi de la care utilizatorii doresc să obțină informații privind durabilitatea nu raportează astfel de informații, în timp ce multe întreprinderi care raportează totuși informații privind durabilitatea nu raportează toate informațiile relevante pentru utilizatori. Atunci când se raportează informații, adesea acestea nu sunt nici suficient de fiabile, nici suficient de comparabile între întreprinderi. Informațiile sunt adesea dificil de găsit de către utilizatori și sunt rareori disponibile într-un format digital citibil automat. Informațiile privind imobilizările necorporale, inclusiv imobilizările necorporale generate intern, sunt subraportate, chiar dacă aceste imobilizări necorporale reprezintă majoritatea investițiilor private în economiile avansate (de exemplu, capitalul uman, mărcile, proprietatea intelectuală și imobilizările necorporale legate de cercetare și dezvoltare).

Nevoile de informare ale utilizatorilor au crescut semnificativ în ultimii ani și vor continua aproape sigur să crească. Există mai multe motive care explică această situație. Unul dintre acestea este nivelul din ce în ce mai mare de conștientizare de către investitori a faptului că aspectele legate de durabilitate pot pune în pericol performanța financiară a societăților comerciale. Un alt motiv îl reprezintă piața în creștere a produselor de investiții care urmăresc în mod explicit respectarea anumitor standarde de durabilitate sau atingerea anumitor obiective în materie de durabilitate. Încă un motiv este reglementarea, inclusiv Regulamentul privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare și Regulamentul privind taxonomia. Ca urmare a acestor două regulamente¹², administratorii de active și consultanții financiari au nevoie de mai multe informații privind durabilitatea din partea societăților în care s-a investit. În final, pandemia de COVID-19 este susceptibilă să accelereze și mai mult creșterea cererii de informații privind durabilitatea din partea societăților, de exemplu în ceea ce privește vulnerabilitatea lucrătorilor și reziliența lanțurilor de aprovizionare.

Prin urmare, există un decalaj din ce în ce mai mare între informațiile privind durabilitatea care sunt prezentate de întreprinderi și nevoile utilizatorilor cărora le sunt destinate informațiile respective. Pe de o parte, acest lucru înseamnă că investitorii nu sunt în măsură să ia suficient în considerare riscurile legate de durabilitate în deciziile lor de investiții. Pot apărea astfel riscuri sistemice care amenință stabilitatea financiară. Pe de altă parte, acest decalaj înseamnă că investitorii nu pot canaliza resurse financiare către întreprinderi cu modele de afaceri și activități durabile. Se subminează astfel realizarea obiectivelor Pactului verde european. De asemenea, se afectează capacitatea părților interesate de a trage la răspundere întreprinderile pentru impactul pe care îl au asupra oamenilor și a mediului, creându-se un deficit de asumare a răspunderii care riscă să submineze funcționarea eficientă a economiei sociale de piață.

¹² Regulamentul (UE) 2019/2088 (Regulamentul privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare) și Regulamentul (UE) 2020/852 (Regulamentul privind taxonomia).

Situația actuală este problematică și pentru societățile comerciale care trebuie să raporteze. Lipsa de precizie a cerințelor actuale și numărul mare de standarde și cadre private existente fac dificilă cunoașterea exactă de către întreprinderi a informațiilor pe care ar trebui să le raporteze. Adesea, acestea întâmpină dificultăți în a obține informațiile de care au nevoie ele însele de la furnizori, clienți și societăți în care s-a investit. Multe întreprinderi primesc solicitări de informații privind durabilitatea de la părțile interesate, în plus față de informațiile pe care le raportează pentru a se conforma cerințelor legale actuale. Toate acestea generează costuri inutile pentru întreprinderi.

Obiectivul prezentei propuneri este, prin urmare, de a îmbunătăți raportarea privind durabilitatea la cel mai mic cost posibil, în vederea valorificării într-o mai mare măsură a potențialului pieței unice europene de a contribui la tranziția către un sistem economic și financiar pe deplin durabil și favorabil incluziunii, în conformitate cu Pactul verde european și cu obiectivele de dezvoltare durabilă ale ONU.

Propunerea urmărește să asigure faptul că există informații adecvate la dispoziția publicului cu privire la riscurile pe care le prezintă pentru întreprinderi aspectele legate de durabilitate și cu privire la impactul întreprinderilor înseși asupra oamenilor și a mediului. Acest lucru înseamnă că întreprinderile de la care utilizatorii au nevoie de informații privind durabilitatea ar trebui să raporteze astfel de informații și că întreprinderile ar trebui să raporteze toate informațiile pe care utilizatorii le consideră relevante. Informațiile raportate ar trebui să fie comparabile, fiabile și ușor de găsit și de utilizat de către utilizatori cu ajutorul tehnologiilor digitale. Acest lucru implică modificarea statutului informațiilor privind durabilitatea, pentru a se mări nivelul acestora de comparabilitate cu informațiile financiare.

Propunerea va contribui la reducerea riscurilor sistemice pentru economie. Ea va îmbunătăți, de asemenea, alocarea de capital financiar către întreprinderi și activități care abordează probleme sociale, de sănătate și de mediu. În final, ea va mări gradul de asumare de către întreprinderi a răspunderii pentru impactul lor asupra oamenilor și a mediului, consolidând astfel încrederea dintre întreprinderi și societate.

Propunerea urmărește să diminueze costurile inutile ale raportării privind durabilitatea pentru întreprinderi și să le permită acestora să răspundă în mod eficient la cererea tot mai mare de informații privind durabilitatea. Aceasta va oferi claritate și certitudine cu privire la informațiile privind durabilitatea care trebuie raportate și va facilita obținerea de către autorii raportării a informațiilor de care au nevoie în scopul raportării de la partenerii lor de afaceri (furnizori, clienți și societăți în care s-a investit). Ea ar trebui, de asemenea, să reducă numărul de cereri primite de întreprinderi pentru prezentarea de informații privind durabilitatea în plus față de informațiile pe care le publică în rapoartele lor anuale.

Sunt în curs o serie de inițiative internaționale importante. Scopul acestora este de a contribui la realizarea convergenței și a armonizării la nivel mondial a standardelor de raportare privind durabilitatea. UE sprijină pe deplin această aspirație. Întreprinderile și investitorii din UE care își desfășoară activitatea la nivel mondial vor beneficia de o astfel de convergență și armonizare. Comisia sprijină inițiativele G20, ale G7, ale Consiliului pentru Stabilitate Financiară și ale altor părți de a genera un angajament internațional pentru elaborarea unei baze a standardelor mondiale de raportare privind durabilitatea, care să poarte de la activitatea Grupului operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă. Propunerile Fundației pentru standarde internaționale de raportare financiară de a crea un nou Consiliu pentru standarde de durabilitate sunt deosebit de relevante în acest context, la fel ca activitatea desfășurată deja prin inițiative consacrate, printre care Inițiativa de Raportare

Globală (*Global Reporting Initiative – GRI*), Consiliul pentru standardele de contabilitate pentru durabilitate (*Sustainability Accounting Standards Board – SASB*), Consiliul internațional pentru raportarea integrată (*International Integrated Reporting Council – IIRC*), Consiliul pentru standardele de publicare referitoare la schimbările climatice (*Climate Disclosure Standards Board – CDSB*) și CDP (fostul Proiect de informare privind emisiile de dioxid de carbon). Prezenta propunere urmărește să valorifice inițiativele internaționale de raportare privind durabilitatea și să contribuie la acestea. Standardele UE de raportare privind durabilitatea ar trebui să fie elaborate în cooperare bidirecțională constructivă cu principalele inițiative internaționale și să se alinieze la aceste inițiative în măsura posibilului, ținând seama, în același timp, de particularitățile europene.

Prezenta propunere constă într-o directivă care ar modifica patru acte legislative existente. În primul rând, aceasta ar modifica Directiva contabilă, revizuiind unele dispoziții existente și adăugând anumite dispoziții noi referitoare la raportarea privind durabilitatea. În plus, propunerea ar modifica Directiva privind auditul și Regulamentul privind auditul, pentru a acoperi auditul informațiilor privind durabilitatea. În cele din urmă, propunerea ar modifica Directiva privind transparența pentru a extinde domeniul de aplicare al cerințelor de raportare privind durabilitatea în vederea includerii societăților comerciale cu valori mobiliare cotate pe piețele reglementate și pentru a clarifica regimul de supraveghere pentru raportarea privind durabilitatea de către aceste întreprinderi.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Directiva privind raportarea nefinanciară, Regulamentul privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare și Regulamentul privind taxonomia sunt componentele centrale ale cerințelor de raportare privind durabilitatea care stau la baza Strategiei UE privind finanțarea durabilă. Scopul acestui cadru juridic este de a crea un flux consecvent și coerent de informații privind durabilitatea de-a lungul întregului lanț valoric financiar.

Prezenta propunere se bazează pe cerințele de raportare privind durabilitatea stabilite în Directiva privind raportarea nefinanciară și le revizuieste, astfel încât să creeze mai multă coerență între cerințele de raportare privind durabilitatea și cadrul juridic mai larg privind finanțarea durabilă, inclusiv Regulamentul privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare și Regulamentul privind taxonomia, și să asigure corelarea cu obiectivele Pactului verde european.

Regulamentul privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare reglementează modul în care participanții la piața financiară (inclusiv administratorii de active și consultanții financiari) ar trebui să prezinte informații privind durabilitatea investitorilor finali și proprietarilor de active. Pentru a putea îndeplini cerințele din Regulamentul privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare – și, prin urmare, pentru a putea răspunde, în ultimă instanță, nevoilor investitorilor finali, inclusiv ale persoanelor fizice și ale gospodăriilor – participanții la piața financiară au nevoie de informații adecvate din partea societăților în care s-a investit. Prin urmare, prezenta propunere urmărește să asigure faptul că societățile în care s-a investit raportează informațiile de care au nevoie participanții la piața financiară pentru a-și îndeplini propriile cerințe de raportare în temeiul Regulamentului privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare.

Regulamentul privind taxonomia stabilește un sistem de clasificare pentru activitățile economice durabile din punctul de vedere al mediului, cu scopul de a extinde investițiile durabile și de a combate dezinformarea ecologică în legătură cu produsele financiare

„durabile”. Acesta prevede ca societățile care intră în domeniul de aplicare al Directivei privind raportarea nefinanciară să prezinte anumiți indicatori cu privire la măsura în care activitățile lor sunt durabile din punctul de vedere al mediului în conformitate cu taxonomia. Aceste obligații de informare vor fi specificate într-un act delegat separat al Comisiei. Respectivii indicatori sunt complementari informațiilor pe care întreprinderile trebuie să le prezinte în conformitate cu Directiva privind raportarea nefinanciară, iar întreprinderile vor trebui să îi raporteze împreună cu alte informații privind durabilitatea impuse de Directiva privind raportarea nefinanciară.

Prezenta propunere urmărește să asigure concordanța cerințelor de raportare pentru întreprinderi cu taxonomia, ceea ce se va realiza în primul rând prin standardele propuse de raportare privind durabilitatea. Acestea vor ține seama de indicatorii pe care întreprinderile trebuie să îi prezinte cu privire la măsura în care activitățile lor sunt durabile din punctul de vedere al mediului în conformitate cu taxonomia, precum și de criteriile de examinare și pragurile principiului de „a nu aduce prejudicii semnificative” ale taxonomiei.

În comparație cu cerințele de raportare privind durabilitatea din Directiva privind raportarea nefinanciară, principalele noutăți ale prezentei propuneri sunt:

- extinderea domeniului de aplicare al cerințelor de raportare pentru includerea unor întreprinderi suplimentare, printre care toate societățile mari și societățile cotate la bursă (cu excepția microîntreprinderilor cotate la bursă);
- introducerea cerinței de asigurare a informațiilor privind durabilitatea;
- precizarea mai în detaliu a informațiilor pe care societățile ar trebui să le raporteze și introducerea cerinței ca acestea să raporteze în conformitate cu standardele obligatorii ale UE de raportare privind durabilitatea;
- asigurarea faptului că toate informațiile sunt publicate ca parte a rapoartelor de gestiune ale societăților și prezentate într-un format digital, care poate fi citit automat.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Prezenta propunere contribuie la finalizarea uniunii piețelor de capital, permițând investitorilor și altor părți interesate să acceseze informații comparabile privind durabilitatea de la societățile în care s-a investit din întreaga UE. Ca parte a Planului de acțiune privind uniunea piețelor de capital [COM(2020) 590 final], Comisia va prezenta o propunere legislativă de instituire a unei platforme de acces digital la nivelul UE la informațiile publice ale societăților privind finanțele și durabilitatea (punctul unic de acces european). Prezenta propunere completează inițiativa respectivă, contribuind la realizarea obiectivelor Strategiei UE privind finanțele digitale [COM(2020) 591 final], introducând cerința ca informațiile raportate privind durabilitatea să fie etichetate digital.

Prezenta propunere ia în considerare programul de lucru al Comisiei pentru 2021, în special viitoarea inițiativă privind guvernanta corporativă sustenabilă, precum și angajamentul asumat de Comisie în cadrul Pactului verde european de a intensifica acțiunile împotriva falselor mențiuni „verde” și de a sprijini întreprinderile și alte părți interesate în dezvoltarea unor practici standardizate de contabilitate privind capitalul natural în UE și la nivel internațional.

Prezenta propunere este corelată cu propunerea Comisiei de consolidare a aplicării principiului egalității de remunerare pentru aceeași muncă sau pentru o muncă de aceeași valoare între bărbați și femei prin transparență salarială și mecanisme de asigurare a

respectării legii¹³. Aceasta este, de asemenea, corelată cu propunerea de directivă privind consolidarea echilibrului de gen în cadrul consiliilor societăților mari cotate la bursă din UE prin schimbul de informații cu privire la politicile societăților în materie de diversitate¹⁴.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temeiul juridic

Temeiul juridic al propunerii îl reprezintă articolele 50 și 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Articolul 50 din TFUE constituie temeiul juridic pentru adoptarea măsurilor UE care vizează realizarea dreptului de stabilire pe piața unică în domeniul dreptului societăților comerciale. Acesta constituie, de asemenea, temeiul juridic pentru Directivele 2013/34/UE, 2006/43/CE, 91/674/CEE și 86/635/CEE și face parte din temeiul juridic al Directivei 2004/109/CE. Articolul 50 din TFUE mandatează Parlamentul European și Consiliul să acționeze prin intermediul directivelor. În plus, articolul 114 din TFUE este un act juridic general în scopul instituirii sau al asigurării funcționării pieței unice – în acest caz, a liberei circulații a capitalurilor. Articolul 114 din TFUE este inclus ca temei juridic pentru prezenta directivă de modificare a Directivei 2004/109/CE.

• Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)

Directiva contabilă, astfel cum a fost modificată prin Directiva privind raportarea nefinanciară, reglementează deja prezentarea de informații privind durabilitatea în UE. Normele privind transparența sunt necesare pentru a asigura protecția investitorilor și stabilitatea financiară în întreaga UE. Grație normelor comune pentru raportarea privind durabilitatea și pentru asigurarea acestora, societățile stabilite în diferitele state membre beneficiază de condiții de concurență echitabile. Diferențele semnificative dintre statele membre în ceea ce privește cerințele de raportare privind durabilitatea și de asigurare creează costuri suplimentare și complexitate pentru societățile care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier. Acest lucru este în detrimentul pieței unice. Numai prin acțiunea individuală a statelor membre, acestea nu sunt în măsură să asigure coerența și comparabilitatea cerințelor de raportare privind durabilitatea în întreaga UE.

În plus, numai prin intervenția UE se poate asigura concordanța normelor de raportare privind durabilitatea cu alte acte legislative ale UE, inclusiv cu Regulamentul privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare și cu Regulamentul privind taxonomia, precum și cu actele delegate și de punere în aplicare adoptate în temeiul regulamentelor respective.

Raportarea privind durabilitatea face tot mai mult obiectul interesului și al intervenției în materie de reglementare în jurisdicțiile din întreaga lume. Prin urmare, UE trebuie să dezvolte o abordare coerentă și cuprinzătoare a raportării privind durabilitatea, pentru a putea colabora în mod constructiv cu partenerii săi internaționali. În comparație cu acțiunile individuale ale statelor membre, intervenția UE poate asigura o contribuție semnificativă a UE la evoluțiile politicii mondiale, pentru a apăra mai bine interesele întreprinderilor europene și ale altor părți interesate.

¹³ COM(2021) 93.

¹⁴ COM(2012) 614.

- **Proportionalitatea**

Un element central al prezentei propuneri este cerința ca anumite categorii de întreprinderi să raporteze în conformitate cu anumite standarde obligatorii de raportare privind durabilitatea. La fel ca în cazul raportării financiare, sunt necesare standarde comune pentru a se asigura că informațiile raportate sunt comparabile și relevante. De asemenea, standardele comune de raportare vor facilita în mare măsură digitalizarea, asigurarea și asigurarea respectării raportării privind durabilitatea.

Prezenta propunere are în vedere introducerea unei cerințe de asigurare a informațiilor raportate privind durabilitatea, astfel încât acestea să fie fiabile. Este avută în vedere, de asemenea, cerința ca societățile să eticheteze digital informațiile raportate privind durabilitatea. Eticheta digitală este esențială pentru valorificarea oportunităților oferite de tehnologiile digitale în vederea îmbunătățirii radicale a modului în care sunt utilizate informațiile privind durabilitatea. UE a introdus deja o cerință privind etichetarea digitală a informațiilor financiare¹⁵.

Prezenta propunere adoptă o abordare proporțională în ceea ce privește stabilirea societăților care vor face obiectul cerințelor de raportare obligatorie. Aceasta nu impune noi cerințe pentru întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), cu excepția IMM-urilor cotate pe piețele reglementate din UE. Propunerea scutește microîntreprinderile cotate la bursă de obligațiile de raportare¹⁶.

Comisia va adopta standarde pentru societățile mari și standarde separate și proporționale pentru IMM-uri. Standardele pentru IMM-uri vor fi adaptate la capacitățile și resursele acestor întreprinderi. În timp ce IMM-urile cotate pe piețele reglementate ar trebui să utilizeze aceste standarde proporționale, IMM-urile necotate – care reprezintă marea majoritate a IMM-urilor – pot alege să le utilizeze în mod voluntar.

- **Alegerea instrumentului**

Prezenta propunere cuprinde o directivă care modifică dispozițiile Directivei contabile, ale Directivei privind transparența, ale Directivei privind auditul și ale Regulamentului privind auditul, asigurând astfel coerența dintre dispozițiile relevante ale acestor patru instrumente.

¹⁵ Formatul de raportare electronic unic (ESEF), instituit prin Regulamentul delegat (UE) 2018/815.

¹⁶ Articolul 3 din Directiva contabilă (2013/34/UE) definește categoriile de întreprinderi în funcție de mărimea acestora: Alineatul (1): „[...] definesc microîntreprinderile drept întreprinderi care, la data bilanțului, nu depășesc limitele a cel puțin două dintre următoarele trei criterii: (a) totalul bilanțului: 350 000 EUR; (b) cifra de afaceri netă: 700 000 EUR; (c) numărul mediu de salariați în cursul exercițiului financiar: 10.” Alineatul (2): „Întreprinderile mici sunt întreprinderile care, la data bilanțului, nu depășesc limitele a cel puțin două dintre următoarele trei criterii: (a) totalul bilanțului: 4 000 000 EUR; (b) cifra de afaceri netă: 8 000 000 EUR; (c) numărul mediu de salariați în cursul exercițiului financiar: 50. [...]”. Alineatul (3): „Întreprinderile mijlocii sunt întreprinderile care nu sunt microîntreprinderi sau întreprinderi mici și care, la data bilanțului, nu depășesc limitele a cel puțin două dintre următoarele trei criterii: (a) totalul bilanțului: 20 000 000 EUR; (b) cifra de afaceri netă: 40 000 000 EUR; (c) numărul mediu de salariați în cursul exercițiului financiar: 250. [...]”.

3. **REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI**

- **Evaluări *ex post*/verificarea adecvării legislației existente**

În aprilie 2021, Comisia a publicat o verificare a adecvării cadrului UE pentru raportarea financiară și nefinanciară a întreprinderilor, împreună cu o revizuire obligatorie a anumitor aspecte ale Directivei privind raportarea nefinanciară¹⁷. Concluzia principală a verificării adecvării și a revizuirii a fost că informațiile privind durabilitatea pe care societățile le raportează în prezent nu răspund nevoilor utilizatorilor cărora le sunt destinate și că, prin urmare, Comisia ar trebui să propună o revizuire a Directivei privind raportarea nefinanciară. Acest lucru este în concordanță cu concluziile evaluării impactului care însoțește prezenta propunere (a se vedea mai jos).

- **Consultările cu părțile interesate**

Următoarele activități de consultare au contribuit la conturarea conținutului prezentei propuneri.

- Consultare publică online deschisă desfășurată în perioada martie-iulie 2018 cu scopul de a pregăti verificarea adecvării cadrului UE pentru raportarea efectuată de întreprinderi.
- Consultare online specifică desfășurată în perioada februarie-martie 2019 în vederea aducerii unei contribuții la elaborarea de orientări privind raportarea în domeniul climei.
- Consultare online specifică a societăților care intră în domeniul de aplicare al Directivei privind raportarea nefinanciară, efectuată pentru Comisie de către consultanți externi (CEPS) în perioada decembrie 2019-martie 2020.
- Feedback online pentru evaluarea inițială a impactului realizată de Comisie pentru revizuirea Directivei privind raportarea nefinanciară în perioada ianuarie-februarie 2020.
- Consultare publică online deschisă privind revizuirea Directivei privind raportarea nefinanciară, desfășurată în perioada februarie-iunie 2020.
- Anchetă online specifică în rândul IMM-urilor (Grupul pentru IMM-uri) în legătură cu raportarea privind durabilitatea, desfășurată în perioada martie-mai 2020.

Comisia a organizat, de asemenea, ateliere multipartite privind conceptul pragului de semnificație (noiembrie 2019) și asigurarea informațiilor privind durabilitatea (decembrie 2020), precum și reuniuni separate de consultare cu diferite grupuri de părți interesate în mai 2020 (întreprinderi, organizații ale societății civile și sindicate).

Consultările au scos la iveală unele diferențe între utilizatori și autorii raportării de informații privind durabilitatea. Utilizatorii tind să prefere cerințe de raportare detaliate și cuprinzătoare. Autorii raportării și-au exprimat îngrijorarea cu privire la costurile unor astfel de cerințe, manifestând deseori preferința de a păstra o marjă largă de apreciere cu privire la ceea ce trebuie raportat și la modul de raportare.

¹⁷ [Oficiul pentru Publicații este rugat să introducă trimiterea la Raportul Comisiei către Parlamentul European, Consiliu și Comitetul Economic și Social European privind clauzele de revizuire din Directivele 2013/34/UE, 2014/95/UE și 2013/50/UE și documentul de lucru al serviciilor Comisiei care îl însoțește – Verificarea adecvării].

Consultarea publică deschisă cu privire la revizuirea Directivei privind raportarea nefinanciară a arătat totuși că există un sprijin foarte puternic pentru instituirea unor standarde obligatorii de raportare privind durabilitatea (peste 80 % dintre toți respondenții, inclusiv 81 % dintre respondenții care sunt întreprinderi ce elaborează rapoarte privind durabilitatea sau care reprezintă astfel de întreprinderi). Multe părți interesate au subliniat că, în cazul în care UE elaborează standarde de raportare privind durabilitatea, standardele respective ar trebui să se bazeze pe inițiativele internaționale de stabilire a standardelor și să fie coerente cu acestea. Părțile interesate au subliniat, de asemenea, necesitatea de a clarifica obligația de raportare în conformitate cu dubla perspectivă asupra pragului de semnificație.

Consultările au arătat, de asemenea, că există un sprijin puternic pentru măsurile de asigurare a alinierii cerințelor de raportare privind durabilitatea din Directiva privind raportarea nefinanciară cu legislația relevantă a UE, în special cu Regulamentul privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare și cu Regulamentul privind taxonomia.

Părțile interesate au o gamă largă de opinii cu privire la categoriile de întreprinderi care ar trebui să facă obiectul cerințelor de raportare obligatorie. Majoritatea organizațiilor societății civile și a sindicatelor sprijină extinderea domeniului de aplicare al Directivei privind raportarea nefinanciară pentru a include o gamă largă de întreprinderi, inclusiv societățile mari necotate la bursă și IMM-urile. Numeroase instituții financiare și administratori de active sprijină introducerea unor cerințe de raportare proporționale pentru IMM-uri, în special pentru IMM-urile cotate la bursă. Principalele asociații de întreprinderi s-au pronunțat, în principal, împotriva extinderii domeniului de aplicare al cerințelor de raportare. Organizațiile care reprezintă IMM-urile și majoritatea IMM-urilor în sine se opun introducerii unor cerințe obligatorii pentru IMM-uri, dar rămân deschise la ideea unor standarde proporționale și voluntare pentru acestea. Diverse grupuri de părți interesate au propus ca cerințele de raportare să se aplice și întreprinderilor din afara UE.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

În elaborarea prezentei propuneri, Comisia a luat în considerare recomandările grupului operativ instituit de Grupul Consultativ European pentru Raportare Financiară (EFRAG) de a analiza posibilitatea elaborării unor standarde europene de raportare privind durabilitatea¹⁸. Prezenta propunere a luat în considerare și recomandările președintelui EFRAG cu privire la eventualele modificări în materie de guvernanta a EFRAG, în cazul în care i se solicită să elaboreze astfel de standarde¹⁹. Guvernanta EFRAG ar urma să fie modificată în consecință înainte ca EFRAG să transmită Comisiei orice proiect de standarde. În special, ar trebui creat un nou pilon de raportare privind durabilitatea, alături de pilonul de raportare financiară existent al EFRAG. Noul pilon ar trebui să aibă o structură de guvernanta și proceduri solide care să reflecte rolul său de elaborare a standardelor. Acesta ar trebui să integreze o gamă mai largă de părți interesate decât cele implicate în mod tradițional în raportarea financiară, inclusiv o reprezentare echilibrată a experților din cadrul autorităților naționale, a societății civile și a sectorului privat.

Comisia a contractat consultanți pentru a colecta date despre raportarea privind durabilitatea, inclusiv despre costuri, prin intermediul unui sondaj realizat în rândul societăților care intră în

¹⁸ <https://www.efrag.org/Lab2>.

¹⁹ <https://www.efrag.org/Assets/Download?assetUrl=%2fsites%2fwebpublishing%2fSiteAssets%2fJean-Paul%2520Gauz%2520-%2520Ad%2520Personam%2520Mandate%2520-%2520Final%2520Report%2520-%252005-03-2021.pdf>.

domeniul de aplicare al Directivei privind raportarea nefinanciară²⁰. De asemenea, Comisia a contractat consultanți pentru a analiza practicile de piață și practicile actuale în ceea ce privește furnizarea de date privind durabilitatea, ratinguri și cercetări pentru sectorul financiar²¹.

• Evaluarea impactului

Serviciile Comisiei au elaborat o evaluare a impactului pentru prezenta propunere²². Comitetul de control normativ a emis un aviz pozitiv, cu rezerve, cu privire la proiectul de evaluare a impactului²³.

Evaluarea impactului s-a axat pe opțiuni de politică din trei domenii: (1) standardizare – dacă ar trebui elaborate standarde ale UE de raportare privind durabilitatea și dacă ar trebui să li se impună întreprinderilor să le utilizeze –, (2) asigurare (audit) – dacă informațiile raportate privind durabilitatea ar trebui să fie asigurate și, în caz afirmativ, la ce nivel – și (3) domeniul de aplicare – ce categorii de întreprinderi ar trebui să se supună cerințelor de raportare.

În cadrul opțiunii de politică preferate care a fost identificată în evaluarea impactului ar urma:

- (1) să li se impună tuturor societăților care intră în domeniul de aplicare să raporteze în conformitate cu standardele UE;
- (2) să li se impună tuturor societăților care intră în domeniul de aplicare să își supună informațiile raportate privind durabilitatea unei asigurări limitate, incluzând, în același timp, opțiunea de a trece la o cerință de asigurare rezonabilă într-o etapă ulterioară și
- (3) să extindă domeniul de aplicare pentru includerea tuturor societăților mari și a tuturor societăților cotate pe piețele reglementate din UE, cu excepția microîntreprinderilor cotate. Domeniul de aplicare ar include societățile care nu sunt stabilite în UE și care sunt cotate pe piețele reglementate din UE, precum și filialele din UE ale societăților din afara UE.

Opțiunea preferată este cel mai bun compromis între două direcții de acțiune posibile. Una dintre acestea constă în cerințe de raportare detaliate și prescriptive, o cerință strictă de asigurare și un domeniu de aplicare larg – foarte eficace în ceea ce privește satisfacerea nevoilor utilizatorilor, dar mai costisitoare pentru autorii raportării. Cealaltă constă în cerințe de raportare mai puțin detaliate, o cerință de asigurare mai puțin strictă și un domeniu de aplicare mai restrâns – mai puțin eficace în ceea ce privește satisfacerea nevoilor utilizatorilor, dar și mai puțin costisitoare pentru autorii raportării, cel puțin pe termen scurt. Scopul este de a obține cel mai avantajos rezultat din punctul de vedere al obiectivelor și al costurilor aferente.

Opțiunea preferată permite, de asemenea, statelor membre să autorizeze prestatorii independenți de servicii de asigurare, alții decât auditorii statutari sau firmele de audit, să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea. Scopul este de a oferi societăților o gamă

²⁰ Studiu referitor la Directiva privind raportarea nefinanciară <https://data.europa.eu/doi/10.2874/229601>.

²¹ Studiu referitor la ratingurile, datele și cercetările în materie de durabilitate: <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/d7d85036-509c-11eb-b59f-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF/source-183474104>.

²² Oficiul pentru publicații: a se introduce linkul către EI SWD(2021) 150.

²³ Oficiul pentru publicații: a se introduce linkul către avizul CCN privind EI SWD(2021) 150.

mai largă de prestatori de servicii de asigurare pentru asigurarea raportării privind durabilitatea.

Utilizatorii vor beneficia de un acces mai bun la informații comparabile, relevante și fiabile privind durabilitatea din partea mai multor întreprinderi. În acest fel se vor reduce riscurile de investiții în sistemul financiar, se vor mări fluxurile de capital către întreprinderi, cu impact pozitiv asupra oamenilor și a mediului, și se va spori gradul de asumare a răspunderii de către întreprinderi. Titularilor de conturi de economii și investitorilor care doresc să investească în mod durabil li se va oferi posibilitatea de a face acest lucru. Opțiunea propusă ar asigura faptul că aproximativ 49 000 de întreprinderi raportează informații privind durabilitatea (75 % din cifra de afaceri a tuturor societăților cu răspundere limitată), față de numărul actual de 11 600 de întreprinderi (47 % din cifra de afaceri a tuturor societăților cu răspundere limitată) care intră în domeniul de aplicare al Directivei privind raportarea nefinanciară. Toate societățile mari și toate societățile cotate pe piețele reglementate din UE (cu excepția microîntreprinderilor cotate) ar avea obligația de a aplica standardele UE de raportare privind durabilitatea și de a-și supune informațiile raportate unei asigurări. Prin comparație, doar aproximativ 20 % dintre societățile mari aplică în prezent integral standarde de raportare privind durabilitatea și numai 30 % își supun raportarea unei forme de asigurare. Opțiunea propusă va avea efecte pozitive indirecte asupra respectării drepturilor fundamentale, precum și asupra oamenilor și a mediului, deoarece cerințele de raportare mai stricte pot influența în bine comportamentul întreprinderilor.

Costurile totale estimate ale opțiunii preferate pentru autorii raportării sunt de 1 200 de milioane EUR reprezentând costuri unice și de 3 600 de milioane EUR reprezentând costuri recurente anuale. În plus, autorii raportării vor suporta costuri ca urmare a cerințelor de raportare prevăzute la articolul 8 din Regulamentul privind taxonomia²⁴. Dacă UE nu ia nicio măsură, se preconizează, în orice caz, o creștere substanțială a costurilor pentru autorii raportării, determinată de o creștere a numărului de cereri de informații necoordonate din partea utilizatorilor, de absența unui consens cu privire la informațiile pe care societățile ar trebui să le raporteze pentru a răspunde nevoilor utilizatorilor și de dificultățile persistente în obținerea informațiilor privind durabilitatea de care au nevoie autorii raportării pentru întocmirea propriilor rapoarte din partea furnizorilor, a clienților și a societăților în care s-a investit. Lipsa unor date suficient de detaliate face imposibilă calcularea costurilor pe care ar trebui să le suporte autorii raportării în absența unor norme noi. Cu toate acestea, se estimează că utilizarea standardelor ar putea duce la economii anuale de 24 200-41 700 EUR pe întreprindere (aproximativ 280-490 de milioane EUR pe an pentru întreprinderile care intră în prezent în domeniul de aplicare al Directivei privind raportarea nefinanciară și 1 200-2 000 de milioane EUR pe an pentru opțiunea preferată), dacă standardele elimină complet necesitatea unor cereri de informații suplimentare adresate autorilor raportării²⁵.

Întreprinderile din UE riscă să suporte costuri de raportare mai mari decât societățile din afara UE dacă alte jurisdicții nu adoptă o abordare similară celei descrise în prezenta propunere. S-

²⁴ Amploarea estimată a acestor costuri este inclusă în evaluarea impactului actului delegat privind o taxonomie de atenuare a schimbărilor climatice și de adaptare la acestea [C(2021)2800; EI SWD(2021) 152]: costuri unice de 1 200-3 700 de milioane EUR și costuri recurente de 600-1 500 de milioane EUR pe an.

²⁵ Aceste calcule se bazează pe răspunsurile la sondajul realizat de Sustainability Institute (din cadrul ERM) ca parte a studiului său privind ratingurile și cercetarea în materie de durabilitate (<https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/d7d85036-509c-11eb-b59f-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF/source-183474104>).

ar putea crea astfel o inegalitate de tratament între societățile din UE și cele din afara UE, ceea ce ar afecta condițiile de concurență echitabile de pe piața unică a UE. Pentru a se atenua acest risc, filialele din UE ale societăților din afara UE, precum și orice societate din afara UE care deține valori mobiliare cotate pe o piață reglementată din UE intră în domeniul de aplicare al cerințelor de raportare prevăzute în propunere.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Pentru a contribui la asigurarea protecției investitorilor, toate societățile cotate pe piețele reglementate ar trebui, în principiu, să se supună aceluiași norme de prezentare de informații. Prin urmare, IMM-urile cotate pe piețele reglementate din UE ar trebui să îndeplinească noile cerințe propuse de raportare privind durabilitatea²⁶. Cu toate acestea, cerințele pentru IMM-urile cotate pe piețele reglementate din UE ar urma să se aplice numai după trei ani de la aplicarea lor în cazul altor întreprinderi, pentru a se ține seama de dificultățile economice relative cu care se confruntă societățile mai mici ca urmare a pandemiei de COVID-19. Această perioadă de introducere treptată ar permite, de asemenea, IMM-urilor cotate la bursă să aplice noile cerințe când practicile de raportare și de asigurare aferente informațiilor privind durabilitatea vor fi atins un grad mai ridicat de maturitate. Cerințele de prezentare de informații prevăzute în prezenta propunere nu ar urma să se aplice IMM-urilor ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe de creștere pentru IMM-uri sau în sisteme multilaterale de tranzacționare (SMT-uri). În plus, din motive de proporționalitate, ele nu s-ar aplica microîntreprinderilor cotate pe piețele reglementate din UE.

Prezenta propunere nu impune altor IMM-uri să raporteze informații privind durabilitatea. Cu toate acestea, IMM-urile necotate pot decide să utilizeze în mod voluntar standardele de raportare privind durabilitatea pe care Comisia le va adopta sub formă de acte delegate în vederea raportării de către IMM-urile cotate la bursă. Scopul acestora este de a permite oricărui IMM să raporteze informații într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor ca răspuns la numeroasele solicitări de informații pe care le primește de la alte întreprinderi cu care are relații de afaceri, cum ar fi băncile, societățile de asigurări și clienții corporativi mari, și de a contribui la definirea limitelor pentru informațiile pe care societățile se pot aștepta în mod rezonabil ca IMM-urile din lanțul lor valoric să le furnizeze. Aceste standarde ar trebui, de asemenea, să ajute IMM-urile să atragă investiții și finanțări suplimentare, să participe pe deplin la tranziția către o economie durabilă descrisă în Pactul verde european și să contribuie la aceasta. Standardele pentru IMM-uri vor stabili o referință pentru societățile care intră în domeniul de aplicare al Directivei privind raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea în ceea ce privește nivelul informațiilor privind durabilitatea pe care l-ar putea solicita în mod rezonabil IMM-urilor care fac parte din lanțurile lor valorice în calitate de furnizori și clienți.

Prezenta propunere este pregătită din punct de vedere digital, deoarece impune societăților să eticheteze digital informațiile raportate privind durabilitatea, în conformitate cu o taxonomie digitală.

- **Drepturile fundamentale**

Propunerea respectă drepturile fundamentale consacrate și principiile enunțate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Aceasta va avea un impact pozitiv indirect asupra drepturilor fundamentale, având în vedere că impunerea unor cerințe de

²⁶ Cu excepția microîntreprinderilor cotate.

raportare mai stricte poate influența în bine comportamentul întreprinderilor. Propunerea ar trebui să servească la sensibilizarea într-o mai mare măsură a societăților cu privire la drepturile fundamentale și să influențeze pozitiv modul în care acestea identifică și gestionează impactul negativ real și potențial asupra drepturilor fundamentale. De asemenea, propunerea ar trebui să mărească fluxurile de capital către societățile care respectă drepturile fundamentale și, în general, să asigure un grad mai ridicat de asumare de către întreprinderi a răspunderii pentru impactul lor asupra drepturilor fundamentale.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Prezenta propunere nu are implicații bugetare. Pentru cheltuielile de finanțare a elaborării de standarde ale UE de raportare privind durabilitatea vor fi utilizate resurse bugetare existente.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, de evaluare și de raportare**

Pentru a monitoriza progresele înregistrate în direcția îndeplinirii obiectivelor specifice ale propunerii, Comisia va analiza posibilitatea de a organiza sondaje periodice în rândul utilizatorilor și al autorilor raportării, în funcție de disponibilitatea resurselor financiare.

Propunerea include cerința ca punerea în aplicare a cerințelor de asigurare să facă obiectul unui raport înaintat de Comisie Parlamentului European și Consiliului în termen de cel mult 3 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive. Raportul va fi însoțit, dacă este cazul, de propuneri legislative pentru impunerea unor cerințe de asigurare mai stricte („asigurare rezonabilă”).

Prezenta propunere nu necesită un plan de punere în aplicare.

- **Documente explicative (în cazul directivelor)**

Nu sunt considerate necesare documente explicative.

- **Explicații detaliate referitoare la prevederile specifice ale propunerii**

Articolul 1 modifică Directiva 2013/34/UE („Directiva contabilă”).

Articolul 1 alineatul (1) extinde domeniul de aplicare al articolelor din Directiva contabilă privind obligațiile de raportare privind durabilitatea pentru a include instituțiile de credit și companiile de asigurări care, în conformitate cu Directiva contabilă, nu sunt societăți cu răspundere limitată sau nu sunt considerate a avea răspundere limitată, inclusiv cooperativele de credit și companiile de asigurări mutuale și cooperativele de asigurare, cu condiția ca acestea să îndeplinească criteriile de dimensiune relevante.

Articolul 1 alineatul (2) definește anumiți termeni necesari pentru propunere. Dispoziția introduce și definește termenii „aspecte legate de durabilitate” și „raportare privind durabilitatea”, dispozițiile existente prevăzute în Directiva contabilă referindu-se la „informații nefinanciare”. Dispoziția definește, de asemenea, termenii „prestator independent de servicii de asigurare” și „imobilizări necorporale”.

Articolul 1 alineatul (3) înlocuiește articolul 19a din Directiva contabilă, care specifică cerințele de raportare privind durabilitatea pentru anumite întreprinderi. Propunerea modifică articolul 19a după cum urmează:

- modifică domeniul de aplicare personal al cerințelor de raportare, extinzând aplicarea acestora pentru a include toate societățile mari și toate societățile cu valori mobiliare cotate pe piețele reglementate din UE, cu excepția microîntreprinderilor. În vederea reducerii sarcinii de raportare pentru IMM-urile cotate la bursă, acestea urmează să înceapă raportarea în conformitate cu prezenta directivă după 3 ani de la intrarea sa în vigoare;
- clarifică principiul dublei perspective asupra pragului de semnificație, eliminând orice ambiguitate cu privire la faptul că societățile ar trebui să raporteze informațiile necesare pentru înțelegerea modului în care aspectele de durabilitate le afectează și informațiile necesare pentru înțelegerea impactului pe care îl au asupra oamenilor și a mediului;
- precizează mai detaliat informațiile pe care societățile ar trebui să le prezinte. În comparație cu dispozițiile existente, introduce noi cerințe ca societățile să furnizeze informații cu privire la strategia și la obiectivele lor, la rolul consiliului de administrație și al conducerii, la principalul impact negativ legat de societate și lanțul său valoric, la imobilizările necorporale și la modul în care societățile au identificat informațiile pe care le raportează;
- precizează că societățile ar trebui să raporteze informații calitative și cantitative, informații prospective și retrospective, precum și informații care acoperă orizonturi de timp pe termen scurt, mediu și lung, după caz;
- conține cerința ca toate societățile care intră în domeniul său de aplicare să raporteze conform unor standarde europene de raportare privind durabilitatea și permite IMM-urilor cotate la bursă care intră în domeniul său de aplicare să raporteze conform unor standarde de raportare privind durabilitatea specifice IMM-urilor;
- elimină posibilitatea ca statele membre să permită societăților să raporteze informațiile solicitate într-un raport separat, care nu face parte din raportul de gestiune;
- conține cerința ca filialele scutite să publice raportul de gestiune consolidat al societății-mamă care raportează la nivel de grup și să includă în raportul de gestiune (individual) al entității juridice o trimitere la faptul că societatea în cauză este scutită de aplicarea cerințelor directivei.

Articolul 1 alineatul (4) introduce în Directiva contabilă trei noi dispoziții, și anume articolele 19b, 19c și 19d, referitoare la standardele de raportare privind durabilitatea. Articolul 19b împuternicește Comisia să adopte standarde ale UE de raportare privind durabilitatea prin intermediul unor acte delegate și precizează cerințele pentru adoptarea acestora. În primul rând, dispoziția precizează criteriile minime de calitate pe care ar trebui să le îndeplinească informațiile raportate în conformitate cu standardele. În al doilea rând, dispoziția identifică subiectele pe care ar trebui să le acopere standardele. În al treilea rând, dispoziția identifică anumite instrumente și inițiative de care Comisia ar trebui să țină seama în mod special atunci când stabilește conținutul actelor delegate, inclusiv al anumitor acte legislative ale UE, și activitatea inițiativelor de stabilire a unor standarde mondiale de raportare privind durabilitatea. De asemenea, dispoziția impune Comisiei să adopte un prim set de standarde până la 31 octombrie 2022. Acest set de standarde ar trebui să specifice informațiile pe care societățile ar trebui să le raporteze cu privire la toate aspectele de durabilitate și la toate domeniile de raportare enumerate la articolul 19a alineatul (2). Aceste acte delegate ar trebui să specifice cel puțin informațiile pe care societățile ar trebui să le raporteze pentru a răspunde nevoilor participanților la piețele financiare care fac obiectul cerințelor de publicare de

informații prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088. Un al doilea set de standarde ar trebui adoptat cel târziu la 31 octombrie 2023. Acest set de standarde ar trebui să specifice informațiile suplimentare pe care societățile ar trebui să le raporteze cu privire la aspectele legate de durabilitate și la domeniile de raportare enumerate la articolul 19a alineatul (2), dacă este necesar, și informațiile specifice sectorului în care își desfășoară activitatea societatea respectivă. În sfârșit, articolul 19b impune Comisiei să revizuiască standardele cel puțin o dată la 3 ani, pentru a ține seama de evoluțiile relevante, inclusiv de evoluțiile standardelor internaționale. Articolul 19c impune Comisiei să adopte standarde de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii până la 31 octombrie 2023. Articolul 19d impune societăților să își întocmească situațiile financiare și rapoartele de gestiune într-un format de raportare electronic unic, în conformitate cu articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei, să marcheze informațiile privind durabilitatea, astfel cum se specifică în regulamentul respectiv²⁷.

Articolul 1 alineatul (5) modifică articolul 20 pentru a impune societăților cotate la bursă care fac obiectul acestei dispoziții să includă o trimitere la gen în descrierea politicii privind diversitatea aplicate în legătură cu organele de administrație, de conducere și de supraveghere ale societății. De asemenea, dispoziția modifică articolul 20 pentru a permite întreprinderilor cotate la bursă care fac obiectul articolului 20 să respecte cerințele pe care le prevede la literele (c), (f) și (g), prin includerea informațiilor necesare în cadrul raportării privind durabilitatea²⁸.

Articolul 1 alineatul (6) modifică articolul 23 din Directiva contabilă, clarificând faptul că regimul de exceptări pentru situațiile financiare consolidate și rapoartele de gestiune consolidate funcționează independent de regimul de exceptări pentru raportarea consolidată privind durabilitatea. Cu alte cuvinte, o societate poate fi exceptată de la cerințele de raportare financiară consolidată, dar nu și de la cerințele de raportare consolidată privind durabilitatea. Acest lucru este valabil în cazul în care societatea-mamă de cel mai înalt rang a societății întocmește situații financiare consolidate și rapoarte de gestiune consolidate în conformitate cu dreptul UE sau cu unele cerințe echivalente, dacă este o țară din afara UE, dar nu întocmește rapoarte consolidate privind durabilitatea în conformitate cu dreptul UE sau cu unele cerințe echivalente, dacă este o țară din afara UE.

Articolul 1 alineatul (7) înlocuiește articolul 29a din Directiva contabilă, astfel încât toate cerințele de raportare privind durabilitatea prevăzute la articolul 19a să se aplice, după caz, societăților-mamă care raportează pe bază consolidată pentru întregul grup.

Articolul 1 alineatul (8) modifică articolul 30 din Directiva contabilă pentru a o alinia la noile cerințe de raportare privind durabilitatea. În primul rând, acesta este modificat pentru a cuprinde cerința ca statele membre să se asigure că, în termen de 12 luni de la data bilanțului, societățile își publică situațiile financiare anuale și raportul de gestiune aprobate în mod corespunzător în formatul electronic prevăzut la noua dispoziție, și anume la articolul 19d. În al doilea rând, acesta este modificat pentru a cuprinde cerința ca eventualul aviz asupra

²⁷ Un limbaj de marcare este un limbaj informatic care utilizează o tehnică de codificare specifică („etichetele”) pentru a defini elementele din cadrul unui document, permițând prezentarea informațiilor într-un mod care să permită atât citirea automată, cât și citirea de către persoane.

²⁸ Litera (c) se referă la sistemele de control intern și de gestionare a riscurilor, în raport cu procesul de raportare financiară. Litera (f) se referă la structura și modul de funcționare ale organelor de administrație, de conducere și de supraveghere. Litera (g) se referă la politica privind diversitatea aplicată în ceea ce privește organele de administrație, de conducere și de supraveghere ale întreprinderii.

raportării privind durabilitatea emis de un prestator independent de servicii de asigurare, altul decât auditorul statutar, să fie publicat împreună cu situațiile financiare anuale și cu raportul de gestiune. În sfârșit, acesta este modificat pentru a cuprinde cerința ca statele membre să se asigure că rapoartele de gestiune care conțin o raportare privind durabilitatea sunt puse la dispoziția mecanismului oficial relevant menționat în Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului (Directiva privind transparența), fără întârziere, după publicarea lor. Se precizează că, în cazul în care societățile care elaborează o raportare privind durabilitatea nu sunt cotate pe piețele reglementate din UE, mecanismul relevant desemnat oficial ar trebui să fie unul dintre mecanismele desemnate oficial din statul membru în care societatea în cauză își are sediul social. Acest lucru este necesar pentru includerea informațiilor privind durabilitatea publicate de întreprinderi în punctul unic de acces european, care va fi instituit astfel cum s-a anunțat în acțiunea 1 din Planul de acțiune privind uniunea piețelor de capital.

Articolul 1 alineatul (9) modifică articolul 33 din Directiva contabilă, aliniind responsabilitatea colectivă a membrilor organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei societăți la cerințele revizuite de raportare privind durabilitatea. În special, dispoziția conține cerința ca organele de administrație, de conducere și de supraveghere să se asigure că societatea în cauză a raportat conform standardelor UE de raportare privind durabilitatea și în formatul digital necesar și elimină trimiterea la raportul separat permis în prezent pentru raportarea privind durabilitatea.

Articolul 1 alineatul (10) modifică articolul 34 din Directiva contabilă în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea. În special, dispoziția cuprinde cerința ca auditorul statutar să efectueze o misiune de asigurare limitată cu privire la raportarea unei societăți privind durabilitatea, inclusiv cu privire la conformitatea raportării privind durabilitatea cu standardele de raportare, cu privire la procesul desfășurat de societate pentru a identifica informațiile raportate în conformitate cu standardele, cu privire la marcarea raportării privind durabilitatea și cu privire la indicatorii raportați în temeiul articolului 8 din Regulamentul privind taxonomia. În plus, dispoziția permite statelor membre să permită oricărui prestator independent de servicii de asigurare acreditat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului să emită un aviz asupra raportării privind durabilitatea pe baza unei misiuni de asigurare limitate. De asemenea, dispoziția conține cerința ca statele membre să se asigure că sunt stabilite cerințe coerente pentru toate persoanele și firmele, inclusiv pentru auditorii statutari și firmele de audit, cărora li se permite să emită un aviz asupra asigurării raportării privind durabilitatea.

Articolul 1 alineatul (11) modifică articolul 49 din Directiva contabilă, stabilind condițiile în care Comisia este împuternicită să adopte actele delegate referitoare la standardele de raportare privind durabilitatea menționate la noua dispoziție, și anume la articolul 19b. Aceasta impune Comisiei să țină seama de avizul tehnic al Grupului Consultativ European pentru Raportare Financiară (EFRAG) în elaborarea actelor respective, cu condiția ca acesta să fie elaborat respectându-se în mod corespunzător procedurile, supravegherea publică și transparența și utilizându-se cunoștințele și competențele de specialitate ale părților interesate relevante, și să fie însoțit de analize cost-beneficiu, care vor facilita adoptarea de standarde de către Comisie. De asemenea, conform acestui alineat, Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) trebuie să emită un aviz asupra avizului tehnic furnizat de EFRAG înainte de a adopta standarde. Acest aviz se emite în termen de două luni de la data primirii solicitării din partea Comisiei. Aceasta este o perioadă rezonabilă, întrucât ESMA va fi implicată în activitatea EFRAG și, prin urmare, va fi familiarizată cu conținutul avizului tehnic al EFRAG înainte ca acesta să fie transmis Comisiei. De asemenea, Comisia are

obligăția de a consulta, înainte de adoptarea standardelor, Grupul de experți al statelor membre pentru finanțarea durabilă, Autoritatea Bancară Europeană (ABE), Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale (EIOPA), Agenția Europeană de Mediu (AEM), Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene (FRA), Banca Centrală Europeană, Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului și Platforma privind finanțarea durabilă. Eventualul aviz pe care unul dintre aceste organisme decide să îl emită se depune în termen de două luni de la data consultării organismului de către Comisie.

Articolul 1 alineatul (12) modifică articolul 51 din Directiva contabilă, specificând tipurile minime de sancțiuni și măsuri administrative pe care statele membre ar trebui să le prevadă în cazul încălcării dispozițiilor naționale de transpunere a cerințelor de raportare privind durabilitatea din Directiva contabilă.

Articolul 2 modifică Directiva 2004/109/CE (Directiva privind transparența).

Articolul 2 alineatul (1) introduce și definește termenul „raportare privind durabilitatea”, necesar pentru propunere.

Articolul 2 alineatul (2) modifică articolul 4 din Directiva privind transparența, pentru a lua în considerare partea referitoare la raportarea privind durabilitatea din informațiile reglementate care urmează să fie elaborate și publicate în temeiul dispozițiilor sale. În primul rând, acest articol este modificat pentru a cuprinde cerința ca raportul financiar anual să includă declarații făcute de persoanele responsabile cu raportarea financiară din cadrul emitentului potrivit cărora, conform cunoștințelor lor, raportul de gestiune este întocmit în conformitate cu standarde de raportare privind durabilitatea, astfel cum se prevede în Directiva 2013/34/UE, după caz. Cerința de a include raportarea privind durabilitatea în raportul de gestiune, ca urmare a modificărilor introduse prin prezenta directivă, elimină necesitatea de a modifica articolul 4 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2004/109/CE. În al doilea rând, trimerile la dispozițiile Directivei contabile și ale Directivei 2006/43/CE (Directiva privind auditul) sunt actualizate în ceea ce privește cerința de a audita situațiile financiare în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) din Directiva contabilă și de a preciza dacă auditorul sau firma de audit a identificat informații eronate semnificative în raportul de gestiune, precum și în ceea ce privește cerința de a publica raportul de audit, inclusiv avizul asupra asigurării raportării privind durabilitatea. În sfârșit, trimerile la dispozițiile Directivei contabile în ceea ce privește întocmirea raportului de gestiune sunt actualizate și modificate pentru a impune raportarea privind durabilitatea. Aceste modificări permit extinderea cerințelor de raportare privind durabilitatea pentru a include societățile cotate pe piețele reglementate din UE, cu excepția microîntreprinderilor, inclusiv emitenții din afara UE. Acestea clarifică, de asemenea, mandatul legal pe care autoritățile naționale competente îl au pentru supravegherea raportării privind durabilitatea.

Articolul 2 alineatul (3) modifică articolul 23 alineatul (4) din Directiva privind transparența pentru a împuternici Comisia să adopte măsuri de stabilire a unui mecanism de determinare a echivalenței standardelor de raportare privind durabilitatea care sunt utilizate de emitenții din afara UE și să ia deciziile necesare cu privire la această echivalare. Orice decizie de echivalare a standardelor de raportare privind durabilitatea care sunt utilizate de emitenții din afara UE va fi independentă de deciziile de echivalare privind standardele de raportare financiară.

Articolul 2 alineatul (4) introduce în Directiva privind transparența o nouă dispoziție, articolul 28d, pentru a impune Autorității Europene pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) să emită orientări pentru autoritățile naționale competente în vederea promovării convergenței

în materie de supraveghere a raportării privind durabilitatea. Regulamentul privind ESMA [Regulamentul (UE) nr. 1095/2010] identifică Directiva privind transparența drept unul dintre actele legislative ale Uniunii care definesc sfera de acțiune a ESMA.

Articolul 3 modifică Directiva 2006/43/CE (Directiva privind auditul).

Articolul 3 alineatul (1) modifică articolul 1 din Directiva privind auditul, și anume obiectul acesteia, pentru a include asigurarea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea, în cazul în care este efectuată de auditorul statutar sau de firma de audit care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare.

Articolul 3 alineatul (2) modifică și introduce anumite definiții, necesare pentru propunere, la articolul 2 din Directiva privind auditul. Acesta modifică definițiile termenilor „auditor statutar” și „firmă de audit” pentru a ține seama de activitatea lor potențială de asigurare a raportării privind durabilitatea, după caz. De asemenea, dispoziția introduce și definește termenii „asigurarea raportării privind durabilitatea” și „raportarea privind durabilitatea”.

Articolul 3 alineatele (3)-(7) modifică articolele 6-11 din Directiva privind auditul, care conțin normele privind autorizarea, formarea profesională continuă și recunoașterea reciprocă a auditorilor statutari și a firmelor de audit, pentru a se asigura că auditorii statutari dispun de nivelul necesar de cunoștințe teoretice cu privire la subiectele relevante pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și de capacitatea de a aplica aceste cunoștințe în practică.

Articolul 3 alineatul (7) modifică articolul 14, care conține normele privind procedurile pe care autoritățile competente ar trebui să le stabilească pentru autorizarea auditorilor statutari dintr-un alt stat membru. Acesta este modificat pentru a se asigura că, în cazul în care statul membru decide că solicitantul autorizării ar trebui să se supună unui test de aptitudini, testul respectiv acoperă, de asemenea, cunoștințele adecvate ale auditorului statutar cu privire la actele cu putere de lege și normele administrative ale statului membru gazdă care sunt relevante pentru asigurarea raportării privind durabilitatea.

Articolul 3 alineatul (8) introduce articolul 14a, care conține o clauză de neretroactivitate pentru a se asigura că auditorii statutari autorizați pot continua să efectueze audituri statutare și pot efectua audituri ale raportării privind durabilitatea odată ce se aplică cerințele juridice modificate. Statele membre ar trebui să se asigure că auditorii statutari deja autorizați dobândesc cunoștințele necesare în legătură cu raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea prin intermediul cerinței de formare continuă prevăzute la articolul 13 din Directiva privind auditul.

Articolul 3 alineatul (9) modifică articolul 24b pentru a adapta normele privind organizarea activității auditorului în sensul includerii de trimeri la activitatea acestuia în materie de asigurare a raportării privind durabilitatea. În special, acest articol este modificat pentru a cuprinde cerința ca partenerul sau partenerii de audit principali să se implice în mod activ în realizarea asigurării raportării privind durabilitatea, ca, atunci când realizează asigurarea raportării privind durabilitatea, auditorul statutar să dedice suficient timp misiunii și să aloce suficiente resurse pentru a putea să își îndeplinească sarcinile în mod corespunzător, ca în evidența clienților să se specifice onorariile pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și ca dosarul de audit să includă informații referitoare la asigurarea raportării privind durabilitatea, în cazul în care aceasta este efectuată de auditorul statutar.

Articolul 3 alineatul (10) modifică articolul 25 pentru a impune statelor membre să instituie norme adecvate pentru a preveni situațiile în care onorariile pentru asigurarea raportării

privind durabilitatea sunt influențate sau determinate de prestarea de servicii suplimentare către entitatea auditată sau sunt condiționate în vreun fel.

Articolul 3 alineatul (11) introduce articolul 25b pentru a extinde normele din Directiva privind auditul referitoare la etica profesională, independență, obiectivitate, confidențialitate și secret profesional pe care trebuie să le respecte auditorii situațiilor financiare în activitatea lor desfășurată în legătură cu asigurarea raportării privind durabilitatea.

Articolul 3 alineatul (12) introduce articolul 26a, care cuprinde cerința ca statele membre să le impună auditorilor să îndeplinească misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea în conformitate cu standardele de asigurare adoptate de Comisie și să aplice standarde, proceduri sau cerințe naționale în materie de asigurare, cu excepția cazului în care Comisia a adoptat un standard de asigurare care acoperă același subiect. Acest articol împuternicește Comisia să adopte standarde de asigurare prin intermediul actelor delegate pentru a stabili procedurile pe care auditorul trebuie să le îndeplinească pentru a-și formula propriile concluzii asupra asigurării raportării privind durabilitatea, inclusiv planificarea misiunilor, luarea în considerare a riscurilor și răspunsul la riscuri, precum și tipul de concluzii care trebuie incluse în raportul de audit. De asemenea, articolul le impune auditorilor să își bazeze avizul asupra raportării privind durabilitatea pe o misiune de asigurare rezonabilă în cazul în care Comisia ar utiliza opțiunea de a adopta standarde pentru o asigurare rezonabilă.

Articolul 3 alineatul (13) introduce articolul 27a pentru a extinde normele privind auditul statutar al unui grup de societăți la asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea, în cazul în care aceasta este efectuată de auditorul statutar.

Articolul 3 alineatul (14) modifică articolul 28 pentru a impune auditorului sau auditorilor statutari ori firmei sau firmelor de audit care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea să își prezinte rezultatele în raportul de audit și să întocmească raportul în conformitate cu cerințele privind standardele de asigurare adoptate de UE sau de statul membru în cauză. În special, raportul de audit ar trebui să specifice raportarea anuală sau consolidată privind durabilitatea, precum și data și perioada la care se referă. Acesta ar trebui să identifice cadrul de raportare privind durabilitatea aplicat în procesul de elaborare. Raportul ar trebui să includă o descriere a domeniului de aplicare a asigurării raportării privind durabilitatea și să identifice standardele de asigurare în conformitate cu care a fost efectuată asigurarea raportării privind durabilitatea. În final, acesta ar trebui să includă avizul auditorului statutar asupra raportării privind durabilitatea.

Articolul 3 alineatul (15) modifică articolul 29 din Directiva privind auditul în ceea ce privește controlul calității efectuat de auditori statutari și firme de audit pentru a se asigura că sunt efectuate controale ale calității pentru auditurile aferente raportării privind durabilitatea și că persoanele care efectuează controale ale calității au formarea profesională corespunzătoare și experiența relevantă în asigurarea raportării privind durabilitatea.

Articolul 3 alineatul (16) introduce articolul 30g pentru a clarifica faptul că regimul investigațiilor și al sancțiunilor pentru auditorii statutari și firmele de audit care efectuează audituri statutare se aplică și auditurilor referitoare la raportarea privind durabilitatea.

Articolul 3 alineatul (17) introduce articolul 36a pentru a clarifica faptul că dispozițiile privind supravegherea publică și acordurile de reglementare dintre statele membre în ceea ce privește auditurile statutare se aplică și în cazul asigurării raportării privind durabilitatea.

Articolul 3 alineatul (18) introduce articolul 38a pentru a clarifica faptul că dispozițiile privind numirea și demiterea auditorilor statutari și a firmelor de audit în ceea ce privește auditurile statutare se aplică și în cazul asigurării raportării privind durabilitatea.

Articolul 3 alineatul (19) modifică articolul 39 pentru a clarifica sarcinile comitetului de audit în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea. În special, comitetul de audit trebuie să informeze organul de administrație sau de supraveghere al entității auditate cu privire la rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea și să explice în ce mod a contribuit comitetul de audit la integritatea raportării privind durabilitatea și care a fost rolul comitetului de audit în acest proces. Comitetul de audit ar trebui să monitorizeze procesul de raportare privind durabilitatea, inclusiv procesul de raportare digitală, și procesul desfășurat de societate pentru a identifica informațiile raportate în conformitate cu standardele relevante de raportare privind durabilitatea și să prezinte recomandări sau propuneri pentru a asigura integritatea acestora. Comitetul de audit ar trebui să monitorizeze eficacitatea sistemelor utilizate de societate pentru controlul intern de calitate și gestionarea riscului și, după caz, eficacitatea auditului intern, în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea a entității auditate, inclusiv raportarea sa digitală, astfel cum se va prevedea în Directiva contabilă modificată, fără a încălca independența societății. În sfârșit, comitetul de audit ar trebui să monitorizeze asigurarea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea și să revizuiască și să monitorizeze independența auditorilor statutari sau a firmelor de audit.

Articolul 3 alineatul (20) modifică articolul 45 pentru a alinia cerințele privind înregistrarea și supravegherea auditorilor și entităților de audit din afara UE la noul domeniu de aplicare al directivei, care acoperă asigurarea raportării privind durabilitatea.

Articolul 3 alineatul (21) modifică articolul 48a pentru a stabili condițiile de exercitare a delegării de competențe către Comisie în vederea adoptării de standarde de asigurare pentru raportarea privind durabilitatea în temeiul articolului 26a alineatul (2).

Articolul 4 modifică Regulamentul (UE) nr. 537/2014 (Regulamentul privind auditul).

Articolul 4 alineatul (1) modifică articolul 5 din Regulamentul privind auditul pentru a interzice furnizarea de servicii de consultanță pentru elaborarea raportării privind durabilitatea în perioadele de timp specificate la articolul 5 din Regulamentul privind auditul, atunci când auditorii statutari sau firmele de audit care efectuează auditul statutar efectuează și asigurarea raportării privind durabilitatea.

Articolul 4 alineatul (2) modifică articolul 14 pentru a le impune auditorilor statutari și firmelor de audit să aducă anual la cunoștința autorității competente în cauză ce venituri, dintre veniturile provenite din alte servicii decât cele de audit, au fost generate din asigurarea raportării privind durabilitatea.

Articolul 5 impune statelor membre să transpună articolele 1-3 din directivă până la 1 decembrie 2022 și să se asigure că dispozițiile directivei se aplică societăților pentru exercițiul financiar care începe la 1 ianuarie 2023 sau în cursul anului calendaristic 2023.

Articolul 6 stabilește data intrării în vigoare a dispozițiilor modificate ale Regulamentului (UE) nr. 537/2014 (Regulamentul privind auditul), și anume 1 ianuarie 2023.

.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2013/34/UE, a Directivei 2004/109/CE, a Directivei 2006/43/CE și a Regulamentului (UE) nr. 537/2014 în ceea ce privește raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 50 și 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²⁹,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) În comunicarea sa privind Pactul verde european, adoptată la 11 decembrie 2019³⁰, Comisia Europeană și-a luat angajamentul de a revizui dispozițiile privind raportarea de informații nefinanciare din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Comisiei³¹. Pactul verde european reprezintă noua strategie de creștere a Uniunii Europene. Scopul său este transformarea Uniunii într-o economie modernă, eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor și competitivă, fără emisii nete de gaze cu efect de seră în 2050. Pactul urmărește, de asemenea, să protejeze, să conserve și să consolideze capitalul natural al Uniunii, precum și să protejeze sănătatea și bunăstarea cetățenilor împotriva riscurilor legate de mediu și a impacturilor aferente. Pactul verde european își propune să decupleze creșterea economică de utilizarea resurselor și să asigure faptul că toate regiunile și toți cetățenii Uniunii participă la o tranziție justă din punct de vedere social către un sistem economic durabil. Pactul va contribui la obiectivul de a construi o economie în serviciul cetățenilor, consolidând economia socială de piață a UE și contribuind la asigurarea faptului că aceasta este pregătită pentru viitor și că oferă stabilitate, locuri de muncă, creștere economică și investiții. Aceste obiective sunt deosebit de importante având în vedere consecințele socioeconomice negative ale pandemiei de COVID-19 și necesitatea unei redresări

²⁹ JO C [...], [...], p. [...].

³⁰ COM(2019) 640 final.

³¹ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

durabile, favorabile incluziunii și echitabile. În propunerea sa din 4 martie 2020 privind o lege europeană a climei, Comisia Europeană a propus ca obiectivul atingerii neutralității climatice până în 2050 să devină obligatoriu în Uniune³².

- (2) În Comunicarea intitulată *Plan de acțiune: finanțarea creșterii durabile*, Comisia a stabilit măsuri pentru atingerea următoarelor obiective: reorientarea fluxurilor de capital către investiții durabile pentru a realiza o creștere durabilă și favorabilă incluziunii, gestionarea riscurilor financiare care decurg din schimbările climatice, epuizarea resurselor, degradarea mediului și aspectele sociale, precum și promovarea transparenței și a unei viziuni pe termen lung a activității financiare și economice³³. Prezentarea de către întreprinderi a unor informații relevante, comparabile și fiabile privind durabilitatea este o condiție prealabilă pentru îndeplinirea acestor obiective. Parlamentul European și Consiliul au adoptat o serie de acte legislative ca parte a punerii în aplicare a Planului de acțiune privind finanțarea creșterii durabile. Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului³⁴ reglementează modul în care participanții la piața financiară și consultanții financiari trebuie să le prezinte investitorilor finali și proprietarilor de active informații privind durabilitatea. Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului³⁵ creează un sistem de clasificare a activităților economice durabile din punctul de vedere al mediului cu scopul de a spori investițiile durabile și de a combate dezinformarea ecologică în legătură cu produsele financiare care pretind în mod nejustificat că sunt durabile. Regulamentul (UE) 2019/2089 al Parlamentului European și al Consiliului³⁶, completat de Regulamentele delegate (UE) 2020/1816³⁷, (UE) 2020/1817³⁸ și (UE) 2020/1818³⁹ ale Comisiei, introduce cerințe de prezentare de informații de mediu, sociale și de guvernanță („MSG”) pentru administratorii indicilor de referință și standarde minime pentru construirea indicilor UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și a indicilor UE de referință aliniați la Acordul de la Paris. Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al

³² Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentului (UE) 2018/1999 (Legea europeană a climei) [2020/0036 (COD)].

³³ COM(2018) 97 final.

³⁴ Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1).

³⁵ Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).

³⁶ Regulamentul (UE) 2019/2089 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 de modificare a Regulamentului (UE) 2016/1011 privind indicii UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică, indicii UE de referință aliniați la Acordul de la Paris și informațiile privind durabilitatea pentru indicii de referință (JO L 317, 9.12.2019, p. 17).

³⁷ Regulamentul delegat (UE) 2020/1816 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește explicația din declarația privind indicii de referință a modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernanță în fiecare indice de referință furnizat și publicat (JO L 406, 3.12.2020, p. 1).

³⁸ Regulamentul delegat (UE) 2020/1817 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește conținutul minim al explicației modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernanță în metodologia de elaborare a indicilor de referință (JO L 406, 3.12.2020, p. 12).

³⁹ Regulamentul delegat (UE) 2020/1818 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele minime pentru indicii UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și indicii UE de referință aliniați la Acordul de la Paris (JO L 406, 3.12.2020, p. 17).

Consiliului⁴⁰ prevede ca instituțiile mari care au emis titluri de valoare admise la tranzacționare pe o piață reglementată să publice, începând cu 28 iunie 2022, informații privind riscurile MSG. Noul cadru prudential pentru firmele de investiții instituit prin Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului⁴¹ și prin Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului⁴² conține dispoziții referitoare la introducerea unei dimensiuni a riscurilor MSG în procesul de supraveghere și evaluare (SREP) desfășurat de autoritățile competente și cerințe privind prezentarea riscurilor MSG de către firmele de investiții, aplicabile începând cu 26 decembrie 2022. Comisia a anunțat în programul său de lucru pentru 2021 și o propunere privind un standard european privind obligațiunile verzi, ca urmare a Planului de acțiune privind finanțarea creșterii durabile.

- (3) La 5 decembrie 2019, Consiliul a subliniat, în Concluziile privind aprofundarea uniunii piețelor de capital, importanța unor informații fiabile, comparabile și relevante privind riscurile, oportunitățile și impactul în materie de durabilitate și a invitat Comisia să ia în considerare elaborarea unui standard european de raportare nefinanciară.
- (4) În Rezoluția din 29 mai 2018 referitoare la finanțele sustenabile⁴³, Parlamentul European a solicitat dezvoltarea în continuare a cerințelor de raportare de informații nefinanciare în cadrul Directivei 2013/34/UE. În Rezoluția din 17 decembrie 2020 referitoare la guvernanta corporativă sustenabilă⁴⁴, Parlamentul European a salutat angajamentul Comisiei de a revizui Directiva 2013/34/UE și a exprimat necesitatea instituirii unui cadru cuprinzător la nivelul Uniunii privind raportarea nefinanciară, care să conțină standarde obligatorii de raportare nefinanciară la nivelul Uniunii. Parlamentul European a solicitat extinderea domeniului de aplicare al cerințelor de raportare, pentru includerea unor categorii suplimentare de întreprinderi, precum și introducerea unei cerințe de audit.
- (5) La 25 septembrie 2015, Adunarea Generală a ONU a adoptat un nou cadru global de dezvoltare durabilă: Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă (denumită în continuare „Agenda 2030”). Agenda 2030 are ca element central obiectivele de dezvoltare durabilă și acoperă cele trei dimensiuni ale durabilității: dimensiunea economică, dimensiunea socială și dimensiunea de mediu. Comunicarea Comisiei din 22 noiembrie 2016 intitulată „Următorii pași către un viitor european durabil” face legătura între obiectivele de dezvoltare durabilă și cadrul de politică al Uniunii, pentru a garanta că toate acțiunile și inițiativele de politică ale Uniunii, atât din interiorul Uniunii, cât și din afara acesteia, iau în considerare, de la bun început, aceste obiective⁴⁵. În concluziile sale din 20 iunie 2017, Consiliul a confirmat angajamentul Uniunii și al statelor membre ale acesteia în ceea ce privește punerea în aplicare a

⁴⁰ Regulamentul nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudenciale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁴¹ Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind cerințele prudenciale ale firmelor de investiții și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 806/2014 (JO L 314, 5.12.2019, p. 1).

⁴² Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind supravegherea prudentială a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 2002/87/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE și 2014/65/UE (JO L 314, 5.12.2019, p. 64).

⁴³ 2018/2007(INI).

⁴⁴ A9-0240/2020 (INI).

⁴⁵ COM(2016) 739 final.

Agendei 2030, într-o manieră completă, coerentă, cuprinzătoare, integrată și eficace, în strânsă cooperare cu partenerii și cu alte părți interesate⁴⁶.

- (6) Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁷ a modificat Directiva 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare de către anumite întreprinderi și grupuri mari. Directiva 2014/95/UE a introdus obligația întreprinderilor de a raporta informații privind cel puțin aspectele de mediu, sociale și de personal, respectarea drepturilor omului și combaterea corupției și a dării de mită. În ceea ce privește aceste subiecte, Directiva 2014/95/UE a impus întreprinderilor să prezinte informații în următoarele domenii de raportare: modelul de afaceri, politicile (inclusiv procedurile de diligență necesară aplicate), rezultatele politicilor, riscurile și gestionarea riscurilor, precum și indicatorii-cheie de performanță relevanți pentru activitatea întreprinderii.
- (7) Multe părți interesate consideră că termenul „nefinanciar” este inexact, în special deoarece acesta sugerează că informațiile în cauză nu au nicio relevanță financiară. Cu toate acestea, informațiile în cauză au din ce în ce mai mult relevanță financiară. Multe organizații, inițiative și practicieni din acest domeniu se referă la informații privind „durabilitatea”. Prin urmare, este preferabil să se utilizeze termenul „informații privind durabilitatea” în loc de „informații nefinanciare”. În consecință, Directiva 2013/34/UE ar trebui modificată pentru a se ține seama de această modificare terminologică.
- (8) Beneficiarii finali ai unei mai bune raportări privind durabilitatea de către întreprinderi sunt cetățenii și titularii de conturi de economii individuali. Titularii de conturi de economii care doresc să investească în mod durabil vor avea posibilitatea de a face acest lucru, în timp ce toți cetățenii ar trebui să beneficieze de un sistem economic stabil, durabil și favorabil incluziunii. Pentru realizarea acestor beneficii, informațiile privind durabilitatea prezentate în rapoartele anuale ale întreprinderii trebuie să ajungă mai întâi la două grupuri principale (denumite în continuare „utilizatori”). Primul grup de utilizatori este format din investitori, inclusiv administratori de active, care doresc să înțeleagă mai bine riscurile și oportunitățile pe care aspectele legate de durabilitate le implică pentru investițiile lor și impactul respectivelor investiții asupra oamenilor și a mediului. Al doilea grup de utilizatori este format din organizații, inclusiv organizații neguvernamentale și parteneri sociali, care doresc să le poată cere într-o mai mare măsură întreprinderilor socoteală pentru impactul acestora asupra oamenilor și a mediului. Informațiile privind durabilitatea prezentate în rapoartele anuale pot fi utilizate și de alte părți interesate. Partenerii de afaceri ai întreprinderilor, inclusiv clienții, se pot baza pe aceste informații pentru a înțelege și, dacă este necesar, pentru a face cunoscute riscurile și impacturile legate de durabilitate prin intermediul propriilor lanțuri valorice. Factorii de decizie politică și agențiile de mediu pot utiliza aceste informații, în special pe bază agregată, pentru a monitoriza tendințele sociale și de mediu și pentru a contribui la conturile de mediu și la politicile publice. Puțini cetățeni și consumatori individuali consultă în mod direct rapoartele unei întreprinderi, dar pot utiliza astfel de informații în mod indirect, de exemplu atunci când analizează recomandările sau opiniile consilierilor financiari sau ale organizațiilor neguvernamentale. Mulți investitori și administratori de active achiziționează

⁴⁶ Concluziile Consiliului „Un viitor durabil al Europei: răspunsul UE la Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă”, 20 iunie 2017.

⁴⁷ Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2014 de modificare a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare și de informații privind diversitatea de către anumite întreprinderi și grupuri mari (JO L 330, 15.11.2014, p. 1).

informații privind durabilitatea de la furnizori terți de date, care colectează informații din diverse surse, inclusiv din rapoarte publice ale întreprinderilor.

- (9) În ultimii ani s-a înregistrat o creștere semnificativă a cererii de informații furnizate de întreprinderi privind durabilitatea, în special din partea comunității de investiții. Această creștere a cererii este determinată de natura schimbătoare a riscurilor pentru întreprinderi și de conștientizarea tot mai mare de către investitori a implicațiilor financiare ale acestor riscuri. Acest lucru este valabil în special pentru riscurile financiare legate de climă. Este, de asemenea, în creștere gradul de conștientizare a riscurilor pentru întreprinderi și pentru investiții care rezultă din alte aspecte de mediu și din aspecte sociale, inclusiv din aspectele legate de sănătate. Creșterea cererii de informații privind durabilitatea este determinată, de asemenea, de numărul mai mare de produse de investiții care urmăresc în mod explicit să îndeplinească anumite standarde de durabilitate sau să atingă anumite obiective în materie de durabilitate. O parte din această creștere este consecința logică a unor acte legislative ale Uniunii adoptate anterior, în special a Regulamentului (UE) 2019/2088 și a Regulamentului (UE) 2020/852. O parte din creștere ar fi avut loc în orice caz, datorită evoluției rapide a gradului de conștientizare a cetățenilor, a preferințelor consumatorilor și a practicilor de piață. Pandemia de COVID-19 va accelera și mai mult creșterea nevoilor de informare ale utilizatorilor, în special deoarece a scos la iveală vulnerabilitățile lucrătorilor și ale lanțurilor valorice ale întreprinderilor. Informațiile privind impactul asupra mediului sunt, de asemenea, relevante în contextul atenuării viitoarelor pandemii, perturbările cauzate de om asupra ecosistemelor fiind legate din ce în ce mai mult de apariția și răspândirea bolilor.
- (10) Întreprinderile însele pot beneficia de pe urma realizării unei raportări de înaltă calitate privind aspectele legate de durabilitate. Creșterea numărului de produse de investiții care vizează urmărirea obiectivelor de durabilitate înseamnă că o bună raportare privind durabilitatea poate îmbunătăți accesul întreprinderilor la capitalul financiar. Raportarea privind durabilitatea poate ajuta întreprinderile să identifice și să gestioneze propriile riscuri și oportunități legate de aspectele de durabilitate. Aceasta poate oferi o bază pentru un dialog și o comunicare mai bune între întreprinderi și părțile interesate ale acestora și poate ajuta întreprinderile să își îmbunătățească reputația.
- (11) Raportul privind clauza de revizuire din Directiva privind raportarea nefinanciară (Directiva 2014/95/UE) și verificarea adecvării care îl însoțește cu privire la raportarea de informații de către întreprinderi au identificat probleme în ceea ce privește eficacitatea directivei respective⁴⁸. Există dovezi semnificative că multe întreprinderi nu publică informații semnificative cu privire la toate subiectele majore legate de durabilitate. Raportul a identificat, de asemenea, ca probleme semnificative comparabilitatea și fiabilitatea limitată a informațiilor privind durabilitatea. În plus, multe întreprinderi de la care utilizatorii au nevoie de informații privind durabilitatea nu sunt obligate să raporteze astfel de informații.
- (12) În absența unor măsuri de politică, se preconizează că decalajul dintre nevoile de informații ale utilizatorilor și informațiile privind durabilitatea raportate de

⁴⁸ Oficiul pentru publicații: a se introduce trimiterea la Raportul Comisiei către Parlamentul European, Consiliu și Comitetul Economic și Social European privind clauzele de revizuire din Directivele 2013/34/UE, 2014/95/UE și 2013/50/UE și documentul de lucru al serviciilor Comisiei care îl însoțește – Verificarea adecvării.

întreprinderi va crește. Acest decalaj are consecințe negative semnificative. Investitorii nu sunt în măsură să ia suficient în considerare riscurile și oportunitățile legate de durabilitate în deciziile lor de investiții. Cumularea mai multor decizii de investiții care nu țin seama în mod adecvat de riscurile legate de durabilitate poate crea riscuri sistemice la adresa stabilității financiare. Banca Centrală Europeană și organizațiile internaționale, cum ar fi Consiliul pentru Stabilitate Financiară, au atras atenția asupra acestor riscuri sistemice, în special în cazul climei. De asemenea, investitorii sunt mai puțin capabili să canalizeze resurse financiare către întreprinderi și activități economice care abordează și nu exacerbează problemele sociale și de mediu, ceea ce subminează obiectivele Pactului verde european și ale Planului de acțiune privind finanțarea creșterii durabile. Organizațiile neguvernamentale, partenerii sociali, comunitățile afectate de activitățile întreprinderilor și alte părți interesate sunt mai puțin în măsură să ceară socoteală întreprinderilor pentru impactul lor asupra oamenilor și a mediului. Astfel se creează un deficit de asumare a răspunderii și se poate contribui la scăderea nivelului de încredere a cetățenilor în întreprinderi, ceea ce, la rândul său, poate avea un impact negativ asupra funcționării eficiente a economiei sociale de piață. Lipsa de indicatori și metode general acceptate pentru măsurarea, evaluarea și gestionarea riscurilor legate de durabilitate reprezintă, de asemenea, un obstacol în calea eforturilor întreprinderilor de a se asigura că modelele lor de afaceri și activitățile lor sunt durabile.

- (13) Raportul privind clauza de revizuire din Directiva 2014/95/UE și verificarea adecvării care îl însoțește cu privire la raportarea de informații de către întreprinderi au recunoscut, de asemenea, că cererile de informații privind aspectele legate de durabilitate adresate întreprinderilor au crescut semnificativ, în încercarea de a se aborda lacunele existente în materie de informații. În plus, așteptările actuale ca întreprinderile să utilizeze o varietate de cadre și standarde diferite vor continua probabil și chiar se vor intensifica, pe măsură ce valoarea acordată informațiilor privind durabilitatea continuă să crească. În absența unor măsuri de politică menite să creeze un consens cu privire la informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le raporteze, vor exista creșteri semnificative ale costurilor și ale sarcinii suportate de întreprinderile care raportează informații și de utilizatorii unor astfel de informații.
- (14) Din cauza decalajului tot mai mare dintre nevoile de informații ale utilizatorilor și practicile actuale de raportare ale întreprinderilor, este mai probabil ca diferitele state membre să introducă norme sau standarde naționale din ce în ce mai divergente. Existența unor cerințe diferite de raportare în diferite state membre ar crea costuri și o complexitate suplimentare pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier și, prin urmare, ar submina piața unică, dreptul de stabilire și libera circulație a capitalurilor în întreaga Uniune. Aceste cerințe diferite de raportare reduc, de asemenea, comparabilitatea transfrontalieră a informațiilor raportate, subminând uniunea piețelor de capital.
- (15) Articolele 19a și, respectiv, 29a din Directiva 2013/34/UE se aplică întreprinderilor mari care sunt entități de interes public al căror număr mediu de angajați depășește 500 de persoane și, respectiv, entităților de interes public care sunt societăți-mamă ale unui grup mare al căror număr mediu de angajați depășește 500 de persoane pe bază consolidată. Având în vedere creșterea nevoilor utilizatorilor în materie de informații privind durabilitatea, cerința de raportare a unor astfel de informații ar trebui să se aplice unor categorii suplimentare de întreprinderi. Prin urmare, este oportun să se prevadă cerința ca toate întreprinderile mari și toate întreprinderile cotate pe piețele reglementate, cu excepția microîntreprinderilor, să raporteze informații detaliate

privind durabilitatea. În plus, toate întreprinderile care sunt societăți-mamă ale unor grupuri mari ar trebui să elaboreze rapoarte privind durabilitatea la nivel de grup.

- (16) Cerința ca și întreprinderile mari necotate la bursă să prezinte informații cu privire la aspectele de durabilitate este determinată în principal de preocupările legate de impactul acestor întreprinderi și de asumarea răspunderii de către acestea, inclusiv de-a lungul lanțului lor valoric. În acest sens, toate întreprinderile mari ar trebui să se supună acelorași cerințe de raportare publică a informațiilor privind durabilitatea. În plus, participanții la piața financiară au nevoie, de asemenea, de informații din partea întreprinderilor mari necotate la bursă.
- (17) Cerința ca întreprinderile care nu sunt stabilite în Uniune, dar ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe reglementate să publice, de asemenea, informații privind aspectele legate de durabilitate răspunde nevoilor participanților la piețele financiare de a obține informații de la astfel de întreprinderi pentru a înțelege riscurile și impactul investițiilor lor și pentru a respecta cerințele de publicare prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088.
- (18) Având în vedere relevanța din ce în ce mai mare a riscurilor legate de durabilitate și ținând seama de faptul că întreprinderile mici și mijlocii (IMM-urile) cotate pe piețele reglementate reprezintă o proporție semnificativă din totalul întreprinderilor cotate la bursă în Uniune, pentru a se asigura protecția investitorilor, este oportun să se prevadă cerința ca și IMM-urile respective să publice informații cu privire la aspectele legate de durabilitate. Introducerea acestei cerințe va contribui la asigurarea faptului că participanții la piața financiară pot include în portofoliile de investiții întreprinderi mai mici cotate la bursă, pe baza faptului că acestea raportează informațiile privind durabilitatea de care au nevoie participanții la piața financiară. Prin urmare, această cerință va contribui la protejarea și îmbunătățirea accesului la capitalul financiar pentru întreprinderile mai mici cotate la bursă și la evitarea discriminării acestor întreprinderi din partea participanților la piața financiară. Introducerea acestei cerințe este necesară, de asemenea, pentru a se asigura faptul că participanții la piața financiară dispun de informațiile de care au nevoie de la întreprinderile în care s-a investit pentru a-și putea respecta propriile cerințe de prezentare a informațiilor privind durabilitatea prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088. Cu toate acestea, IMM-urilor cotate pe piețele reglementate ar trebui să li se acorde suficient timp pentru a se pregăti pentru aplicarea cerinței de raportare a informațiilor privind durabilitatea, date fiind dimensiunea lor mai mică și resursele mai limitate și ținându-se seama de circumstanțele economice dificile determinate de pandemia de COVID-19. Acestora ar trebui să li se ofere, de asemenea, posibilitatea de a raporta conform unor standarde proporționale cu capacitățile și resursele IMM-urilor. IMM-urile necotate pot alege, de asemenea, să utilizeze aceste standarde proporționale în mod voluntar. Standardele pentru IMM-uri vor stabili o referință pentru întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al directivei în ceea ce privește nivelul informațiilor privind durabilitatea pe care l-ar putea solicita în mod rezonabil IMM-urilor care fac parte din lanțurile lor valorice în calitate de furnizori și clienți.
- (19) Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁹ se aplică tuturor întreprinderilor ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe reglementate. Pentru a se

⁴⁹

Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror

asigura că toate întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe reglementate, inclusiv emitenții din țări terțe, intră sub incidența aceluiași cerințe de raportare privind durabilitatea, Directiva 2004/109/CE ar trebui să conțină referințele încrucișate necesare la orice cerință referitoare la raportarea privind durabilitatea din raportul financiar anual.

- (20) Articolul 23 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) și, respectiv, articolul 23 alineatul (4) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109/CE împuternicesc Comisia să adopte măsuri pentru stabilirea unui mecanism pentru determinarea echivalenței informațiilor impuse de directivă și, respectiv, pentru stabilirea unor criterii generale de echivalență referitoare la standardele contabile. Articolul 23 alineatul (4) al treilea paragraf din Directiva 2004/109/CE împuternicește, de asemenea, Comisia să ia deciziile necesare pentru echivalarea standardelor contabile utilizate de emitenții din țări terțe. Pentru a reflecta includerea cerințelor de durabilitate în Directiva 2004/109/CE, Comisia ar trebui să fie împuternicită să instituie un mecanism pentru determinarea echivalenței standardelor de raportare privind durabilitatea aplicate de emitenții de valori mobiliare din țări terțe. Din același motiv, Comisia ar trebui să fie împuternicită, de asemenea, să ia deciziile necesare de echivalare a standardelor de raportare privind durabilitatea utilizate de emitenții din țări terțe. Aceste modificări vor asigura regimuri de echivalență consecvente pentru obligațiile de raportare privind durabilitatea și pentru obligațiile de raportare financiară în ceea ce privește raportul financiar anual.
- (21) Articolul 19a alineatul (3) și articolul 29a alineatul (3) din Directiva 2013/34/UE scutește în prezent toate filialele de obligația de a raporta informații nefinanciare în cazul în care astfel de întreprinderi și filialele lor sunt incluse în raportul de gestiune consolidat al societății-mamă, cu condiția ca acesta să includă informațiile nefinanciare prevăzute. Este însă necesar să se asigure faptul că informațiile privind durabilitatea sunt ușor accesibile utilizatorilor și să se asigure transparența privind societatea-mamă a filialei exceptate care raportează la nivel consolidat. Prin urmare, este necesar să se prevadă obligația ca respectivele filiale să publice raportul de gestiune consolidat al societății-mamă și să includă în raportul de gestiune o trimitere la faptul că sunt scutite de obligația de a raporta informații privind durabilitatea. Această scutire ar trebui să se aplice și în cazul în care societatea-mamă care raportează la nivel consolidat este o întreprindere dintr-o țară terță care raportează informații privind durabilitatea în conformitate cu cerințele prezentei directive sau într-un mod echivalent cu standardele UE de raportare privind durabilitatea.
- (22) Articolul 23 din Directiva 2013/34/UE scutește societățile-mamă de obligația de a întocmi situații financiare consolidate și un raport de gestiune consolidat în cazul în care respectivele întreprinderi sunt filiale ale unei alte societăți-mamă care respectă obligația respectivă. Cu toate acestea, ar trebui să se precizeze că regimul de scutire pentru situațiile financiare consolidate și rapoartele de gestiune consolidate funcționează independent de regimul de scutire pentru raportarea consolidată privind durabilitatea. Prin urmare, o întreprindere poate fi scutită de obligațiile de raportare financiară consolidată, dar nu poate fi scutită de obligațiile de raportare consolidată privind durabilitatea atunci când societatea-mamă de cel mai înalt rang al acesteia întocmește situații financiare consolidate și rapoarte de gestiune consolidate în conformitate cu dreptul Uniunii sau, dacă întreprinderea este stabilită într-o țară terță,

valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

în conformitate cu cerințe echivalente, dar nu întocmește rapoarte consolidate privind durabilitatea în conformitate cu dreptul UE sau, dacă întreprinderea este stabilită într-o țară terță, în conformitate cu cerințe echivalente.

- (23) Instituțiile de credit și societățile de asigurare joacă un rol esențial în tranziția către un sistem economic și financiar pe deplin durabil și favorabil incluziunii, în conformitate cu Pactul verde european. Ele pot avea un impact pozitiv și negativ semnificativ prin activitățile lor de creditare, investiții și subscriere. Instituțiile de credit și societățile de asigurare, altele decât cele care trebuie să respecte dispozițiile Directivei 2013/34/UE, inclusiv cooperativele și casele de ajutor reciproc, ar trebui, prin urmare, să facă obiectul unor cerințe de raportare privind durabilitatea, cu condiția să îndeplinească anumite criterii de mărime. Utilizatorii respectivelor informații ar putea astfel să evalueze atât impactul acestor întreprinderi asupra societății și a mediului, cât și riscurile care decurg din aspectele legate de durabilitate cu care s-ar putea confrunta aceste întreprinderi. Pentru a asigura coerența cu cerințele de raportare prevăzute de Directiva 86/635/CEE a Consiliului privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare⁵⁰, statele membre pot alege să nu aplice cerințele de raportare privind durabilitatea instituțiilor de credit enumerate la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁵¹.
- (24) Lista aspectelor legate de durabilitate cu privire la care întreprinderile trebuie să raporteze ar trebui să fie cât mai coerentă cu puțință cu definiția „factorilor de durabilitate” prevăzută în Regulamentul (UE) 2019/2088. Această listă ar trebui să corespundă, de asemenea, nevoilor și așteptărilor utilizatorilor și ale întreprinderilor înseși, care utilizează adesea termenii „de mediu”, „social” și „de guvernanță” ca mijloc pentru a clasifica cele trei aspecte principale de durabilitate. Lista factorilor de durabilitate prevăzută în Regulamentul (UE) 2019/2088 nu include în mod explicit aspectele de guvernanță. Prin urmare, definiția aspectelor de durabilitate din Directiva 2013/34/UE ar trebui să se bazeze pe definiția „factorilor de durabilitate” prevăzută în Regulamentul (UE) 2019/2088, dar cu adăugarea unor aspecte de guvernanță.
- (25) Articolele 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE prevăd raportarea nu numai cu privire la informații „în măsura în care acestea sunt necesare pentru înțelegerea dezvoltării, performanței și poziției întreprinderii”, ci și cu privire la informațiile necesare pentru înțelegerea impactului activităților întreprinderii asupra aspectelor de mediu, sociale și de personal, a respectării drepturilor omului, a combaterii corupției și a dării de mită. Prin urmare, respectivele articole conțin cerința ca întreprinderile să raporteze atât cu privire la modul în care diferitele aspecte legate de durabilitate afectează întreprinderea, cât și cu privire la impactul activităților întreprinderii asupra oamenilor și a mediului. Este vorba de dubla perspectivă asupra pragului de semnificație, în care partea de riscuri pentru întreprindere și partea de impact al acesteia reprezintă fiecare o perspectivă asupra pragului de semnificație. Verificarea adecvării aferentă raportării întreprinderilor arată că, adesea, aceste două perspective nu sunt bine înțelese sau

⁵⁰ Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare (JO L 372, 31.12.1986, p. 1).

⁵¹ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

aplicate. Prin urmare, este necesar să se clarifice faptul că întreprinderile ar trebui să ia în considerare fiecare perspectivă asupra pragului de semnificație în parte și ar trebui să prezinte informații care sunt semnificative din ambele perspective, precum și informații semnificative numai dintr-o singură perspectivă.

- (26) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE le impun întreprinderilor să prezinte informații cu privire la cinci domenii de raportare: modelul de afaceri, politicile (inclusiv procedurile de diligență necesară aplicate), rezultatele politicilor respective, riscurile și gestionarea riscurilor, precum și indicatorii-cheie de performanță relevanți pentru activitatea întreprinderii. Articolul 19a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE nu conține trimiteri explicite la alte domenii de raportare pe care utilizatorii informațiilor le consideră relevante, unele dintre acestea fiind aliniate la prezentările de informații incluse în cadrele internaționale, inclusiv în recomandările Grupului operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă. Cerințele de prezentare a informațiilor ar trebui să fie specificate suficient de detaliat pentru a se asigura că întreprinderile raportează informații cu privire la reziliența lor la riscurile legate de aspecte de durabilitate. Pe lângă domeniile de raportare identificate la articolul 19a alineatul (1) și la articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE, ar trebui, prin urmare, să se prevadă ca întreprinderile să prezinte informații cu privire la strategia lor de afaceri și la reziliența modelului de afaceri și a strategiei la riscurile legate de aspecte de durabilitate, eventuale planuri pe care le-ar putea avea pentru a se asigura că modelul lor de afaceri și strategia lor sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și neutră din punct de vedere climatic, dacă și în ce mod modelul lor de afaceri și strategia lor țin seama de interesele părților interesate, eventualele oportunități pentru întreprindere care decurg din aspecte legate de durabilitate, punerea în aplicare a aspectelor strategiei de afaceri care afectează chestiuni legate de durabilitate sau sunt afectate de astfel de chestiuni, eventualele obiective de durabilitate stabilite de întreprindere și progresele înregistrate în vederea atingerii acestora, rolul consiliului și al conducerii în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate, principalul impact negativ real și potențial legat de activitățile întreprinderii și modul în care întreprinderea a identificat informațiile pe care le raportează. Odată ce este necesară prezentarea unor elemente precum obiectivele și progresele înregistrate în vederea atingerii acestora, cerința separată de a prezenta rezultatele politicilor nu mai este necesară.
- (27) Pentru a asigura coerența cu instrumentele internaționale, precum Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului și Orientările OCDE privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri, cerințele de prezentare privind diligența necesară ar trebui să fie specificate mai detaliat decât sunt specificate la articolul 19a alineatul (1) litera (b) și la articolul 29a alineatul (1) litera (b) din Directiva 2013/34/UE. Diligența necesară este procesul pe care întreprinderile îl desfășoară pentru a identifica, a preveni, a atenua și a remedia principalele impacturi negative reale și potențiale legate de activitățile lor și identifică modul în care întreprinderile abordează respectivele impacturi negative. Impactul legat de activitățile unei întreprinderi include impactul cauzat direct de întreprindere, impactul la care contribuie întreprinderea și impactul care are legătură în alt mod cu lanțul valoric al întreprinderii. Procesul de diligență necesară se referă la întregul lanț valoric al întreprinderii, inclusiv la propriile sale operațiuni, la produsele și serviciile sale, la relațiile sale de afaceri și la lanțurile sale de aprovizionare. În conformitate cu Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului, un impact negativ real sau potențial trebuie considerat principal atunci când reprezintă unul dintre cele mai mari impacturi legate de activitățile întreprinderii, luându-se în

considerare: gravitatea impactului asupra oamenilor sau a mediului, numărul de persoane care sunt sau ar putea fi afectate sau amploarea daunelor aduse mediului și ușurința cu care daunele ar putea fi remediate, readucându-se mediul sau persoanele afectate la starea lor anterioară.

- (28) Directiva 2013/34/UE nu prevede prezentarea de informații privind imobilizările necorporale, altele decât activele necorporale recunoscute în bilanț. Este recunoscut pe scară largă faptul că informațiile privind imobilizările necorporale și alți factori necorporali, inclusiv imobilizările necorporale generate intern, sunt subraportate, ceea ce împiedică evaluarea adecvată a dezvoltării, a performanței, a poziției întreprinderii și a monitorizării investițiilor. Pentru a le permite investitorilor să înțeleagă mai bine decalajul din ce în ce mai mare dintre valoarea contabilă a multor întreprinderi și evaluarea lor de piață, decalaj care este observat în multe sectoare ale economiei, ar trebui să se prevadă o raportare adecvată cu privire la imobilizările necorporale. Prin urmare, este necesar să se prevadă ca întreprinderile să prezinte informații privind imobilizările necorporale, altele decât imobilizările necorporale recunoscute în bilanț, inclusiv capitalul intelectual, capitalul uman, dezvoltarea competențelor, precum și capitalul social și relațional, incluzând capitalul reputațional. Informațiile privind imobilizările necorporale ar trebui să includă, de asemenea, informații legate de cercetare și dezvoltare.
- (29) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE nu specifică dacă informațiile care trebuie raportate trebuie să fie prospective sau să fie informații cu privire la performanțele anterioare. Se observă în prezent o lipsă de informații prospective, pe care utilizatorii informațiilor privind durabilitatea le apreciază în mod special. Prin urmare, articolele 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE ar trebui să specifice că informațiile raportate privind durabilitatea includ informații prospective și retrospective, precum și informații atât calitative, cât și cantitative. Informațiile raportate privind durabilitatea ar trebui, de asemenea, să țină seama de orizonturile de timp pe termen scurt, mediu și lung și să conțină informații cu privire la întregul lanț valoric al întreprinderii, inclusiv la propriile sale operațiuni, la produsele și serviciile sale, la relațiile sale de afaceri și la lanțul său de aprovizionare, după caz. Informațiile privind întregul lanț valoric al întreprinderii ar include informații legate de lanțul său valoric din UE și informații care acoperă țări terțe în cazul în care lanțul valoric al întreprinderii se extinde în afara UE.
- (30) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE le impun întreprinderilor să includă în raportările lor de informații nefinanciare trimiteri la sumele raportate în situațiile financiare anuale și explicații suplimentare cu privire la acestea. Articolele menționate nu prevăd însă ca întreprinderile să facă trimiteri la alte informații din raportul de gestiune sau să adauge explicații suplimentare la aceste informații. Prin urmare, în prezent se observă o lipsă de coerență între informațiile nefinanciare raportate și restul informațiilor prezentate în raportul de gestiune. Este necesar să se stabilească cerințe clare în acest sens.
- (31) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/EU prevăd ca întreprinderile să furnizeze o explicație clară și motivată cu privire la opțiunea de a nu pune în aplicare politici în legătură cu unul sau mai multe dintre aspectele enumerate, în cazul în care întreprinderea nu face acest lucru. Faptul că prezentările de informații privind politicile pe care întreprinderile le pot avea sunt tratate diferit de celelalte domenii de raportare incluse în articolele respective a creat confuzie în rândul întreprinderilor care fac raportarea și nu a ajutat la îmbunătățirea calității informațiilor raportate. Prin urmare, nu este necesar să se mențină acest

tratament diferit al politicilor în directivă. Informațiile care trebuie prezentate în legătură cu fiecare dintre domeniile de raportare menționate la articolele 19a și 29a vor fi stabilite în cadrul standardelor.

- (32) Întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al articolului 19a alineatul (1) și al articolului 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE se pot baza pe cadre de raportare naționale, ale Uniunii sau internaționale și, în acest caz, trebuie să specifice cadrele pe care s-au bazat. Cu toate acestea, Directiva 2013/34/UE nu prevede ca întreprinderile să utilizeze un cadru sau un standard comun de raportare și nu împiedică întreprinderile să opteze să nu utilizeze niciun cadru sau standard de raportare. În conformitate cu articolul 2 din Directiva 2014/95/UE, Comisia a publicat în 2017 un ghid de raportare fără caracter obligatoriu pentru întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al directivei respective⁵². În 2019, Comisia a publicat orientări suplimentare, în special cu privire la raportarea informațiilor legate de climă⁵³. Orientările privind raportarea informațiilor legate de climă au inclus în mod explicit recomandările Grupului operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă. Dovezile disponibile indică faptul că respectivul ghid de raportare fără caracter obligatoriu nu a avut un impact semnificativ asupra calității raportării de informații nefinanciare de către întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al articolelor 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE. Caracterul voluntar al orientărilor înseamnă că întreprinderile sunt libere să le aplice sau să nu le aplice. Prin urmare, orientările nu pot asigura, de unele singure, comparabilitatea informațiilor prezentate de diferite întreprinderi sau prezentarea tuturor informațiilor pe care utilizatorii le consideră relevante. Acesta este motivul pentru care este nevoie de standarde comune obligatorii de raportare prin care să se asigure că informațiile sunt comparabile și că sunt prezentate toate informațiile relevante. Pornind de la principiul dublei perspective asupra pragului de semnificație, standardele ar trebui să acopere toate informațiile care sunt semnificative pentru utilizatori. Sunt necesare, de asemenea, standarde comune de raportare care să permită auditarea și digitalizarea raportării privind durabilitatea și să faciliteze supravegherea și asigurarea respectării acestora. Elaborarea unor standarde comune obligatorii de raportare privind durabilitatea este necesară pentru a se ajunge la o situație în care informațiile privind durabilitatea au un statut comparabil cu cel al informațiilor financiare.
- (33) Niciun standard sau cadru existent nu răspunde nevoilor Uniunii de raportare detaliată privind durabilitatea. Informațiile care trebuie furnizate în temeiul Directivei 2013/34/UE trebuie să acopere informațiile relevante din fiecare perspectivă asupra pragului de semnificație, trebuie să se refere la toate aspectele legate de durabilitate și trebuie să fie aliniate, după caz, la alte obligații prevăzute de dreptul Uniunii de a prezenta informații privind durabilitatea, inclusiv la obligațiile prevăzute în Regulamentul (UE) 2020/852 și în Regulamentul (UE) 2019/2088. În plus, standardele obligatorii de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile din Uniune trebuie să fie proporționale cu nivelul de ambiție al Pactului verde european și cu obiectivul Uniunii de realizare a neutralității climatice până în 2050. Prin urmare, este necesar să se confere Comisiei competența de a adopta standarde de raportare privind durabilitatea la nivelul Uniunii, care să permită adoptarea lor rapidă și să

⁵² Comunicarea Comisiei *Ghid privind raportarea informațiilor nefinanciare (metodologia de raportare a informațiilor nefinanciare)* (C/2017/4234).

⁵³ Comunicarea Comisiei *Orientări privind raportarea nefinanciară: Supliment privind raportarea informațiilor legate de climă* (C/2019/4490).

asigure concordanța conținutului standardelor de raportare privind durabilitatea cu nevoile Uniunii.

- (34) Grupul Consultativ European pentru Raportare Financiară (EFRAG) este o asociație nonprofit înființată în temeiul dreptului belgian, care servește interesului public, oferind consultanță Comisiei cu privire la aprobarea standardelor internaționale de raportare financiară. EFRAG a dobândit o reputație de centru european de specialitate în materie de raportare a întreprinderilor și se află într-o poziție bună pentru a promova coordonarea dintre standardele europene de raportare privind durabilitatea și inițiativele internaționale care urmăresc să dezvolte standarde coerente la nivel mondial. În martie 2021, un grup operativ multipartit înființat de EFRAG a publicat recomandări referitoare la posibila elaborare a unor standarde de raportare privind durabilitatea pentru Uniunea Europeană. Respectivele recomandări conțin propuneri de elaborare a unui set coerent și cuprinzător de standarde de raportare, care să acopere toate aspectele legate de durabilitate dintr-o dublă perspectivă asupra pragului de semnificație. Respectivele recomandări conțin, de asemenea, o foaie de parcurs detaliată pentru elaborarea unor astfel de standarde, precum și propuneri de consolidare reciprocă a cooperării dintre inițiativele de stabilire a unor standarde la nivel mondial și inițiativele Uniunii Europene de stabilire a standardelor. În martie 2021, președintele EFRAG a publicat recomandări privind posibile modificări în materie de guvernanta ale EFRAG, în cazul în care i s-ar solicita să elaboreze un aviz tehnic asupra standardelor de raportare privind durabilitatea. Printre aceste recomandări se numără stabilirea, în cadrul EFRAG, a unui nou pilon al raportării privind durabilitatea, fără a se modifica însă în mod semnificativ actualul pilon al raportării financiare. Atunci când adoptă standarde de raportare privind durabilitatea, Comisia ar trebui să țină seama de avizul tehnic pe care îl va elabora EFRAG. Pentru a asigura standarde de înaltă calitate care să contribuie la binele public european și să răspundă nevoilor întreprinderilor și ale utilizatorilor informațiilor raportate, avizul tehnic al EFRAG ar trebui să fie elaborat respectându-se în mod corespunzător procedurile, supravegherea publică și transparența, să fie însoțit de analize cost-beneficiu și să utilizeze cunoștințele și competențele de specialitate ale părților interesate relevante. Pentru a se asigura că standardele Uniunii de raportare privind durabilitatea țin seama de opiniile statelor membre ale Uniunii, Comisia ar trebui, înainte de adoptarea standardelor, să consulte Grupul de experți al statelor membre pentru finanțarea durabilă, menționat la articolul 24 din Regulamentul (UE) 2020/852, în legătură cu avizul tehnic al EFRAG. Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) joacă un rol în elaborarea de standarde tehnice de reglementare în temeiul Regulamentului (UE) 2019/2088 și este necesar să existe o coerență între respectivele standarde tehnice de reglementare și standardele de raportare privind durabilitatea. În conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁵⁴, ESMA joacă, de asemenea, un rol în promovarea convergenței în materie de supraveghere la asigurarea respectării raportării la nivel de întreprindere de către emitenții ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețele reglementate din UE și care vor trebui să utilizeze aceste standarde de raportare privind durabilitatea. Prin urmare, ESMA ar trebui să aibă obligația de a emite un aviz asupra avizului tehnic al EFRAG. Acest aviz ar trebui furnizat în termen de două luni

⁵⁴

Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

de la data primirii solicitării din partea Comisiei. În plus, Comisia ar trebui să consulte Autoritatea Bancară Europeană, Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale, Agenția Europeană de Mediu, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, Banca Centrală Europeană, Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului și Platforma privind finanțarea durabilă, pentru a se asigura că standardele de raportare privind durabilitatea sunt coerente cu politica și legislația relevantă a Uniunii. Eventualul aviz pe care unul dintre aceste organisme decide să îl emită se depune în termen de două luni de la data consultării organismului de către Comisie.

- (35) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să fie coerente cu alte acte legislative ale Uniunii. Standardele respective ar trebui, în special, să fie aliniate la cerințele de prezentare prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088 și ar trebui să țină seama de indicatorii și metodologiile subiacente prevăzute în diferitele acte delegate adoptate în temeiul Regulamentului (UE) 2020/852, de cerințele de prezentare aplicabile administratorilor de indici de referință în temeiul Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului⁵⁵, de standardele minime pentru construirea indicilor de referință ai UE pentru activitățile de tranziție climatică și a indicilor UE de referință aliniați la Acordul de la Paris, precum și de orice activitate desfășurată de Autoritatea Bancară Europeană în ceea ce privește punerea în aplicare a cerințelor de prezentare prevăzute în cadrul pilonului III din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Standardele ar trebui să țină seama de legislația de mediu a Uniunii, inclusiv de Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁵⁶ și de Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului⁵⁷, și de Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei⁵⁸ și de anexele la aceasta, precum și de actualizările lor. Ar trebui să se țină seama și de alte acte legislative relevante ale Uniunii, inclusiv de Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁵⁹, precum și de cerințele prevăzute în dreptul Uniunii pentru întreprinderi în ceea ce privește sarcinile directorilor și obligația de diligență.
- (36) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să țină seama de ghidul Comisiei privind raportarea informațiilor nefinanciare⁶⁰ și de orientările Comisiei privind raportarea informațiilor legate de climă⁶¹. De asemenea, ele ar trebui să țină seama și de alte cerințe de raportare din Directiva 2013/34/UE care nu sunt direct legate de durabilitate, cu scopul de a-i ajuta pe utilizatorii informațiilor raportate să

⁵⁵ Regulamentul (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016 privind indicii utilizați ca indici de referință în cadrul instrumentelor financiare și al contractelor financiare sau pentru a măsura performanțele fondurilor de investiții și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2014/17/UE și a Regulamentului (UE) nr. 596/2014 (JO L 171, 29.6.2016, p. 1).

⁵⁶ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

⁵⁷ Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a Deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei (JO L 342, 22.12.2009, p. 1).

⁵⁸ Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei din 9 aprilie 2013 privind utilizarea unor metode comune pentru măsurarea și comunicarea performanței de mediu pe durata ciclului de viață a produselor și organizațiilor (JO L 124, 4.5.2013, p. 1).

⁵⁹ Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) (JO L 334, 17.12.2010, p. 17).

⁶⁰ 2017/C 215/01.

⁶¹ 2019/C 209/01.

înțeleagă mai bine dezvoltarea, performanța, poziția și impactul întreprinderii, prin maximizarea legăturilor dintre informațiile privind durabilitatea și alte informații raportate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE.

- (37) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să fie proporționale și nu ar trebui să impună sarcini administrative inutile societăților care sunt obligate să le utilizeze. Pentru a reduce la minimum perturbările pentru întreprinderile care raportează deja informații privind durabilitatea, standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să țină seama, după caz, de standardele și cadrele existente pentru raportarea și contabilitatea privind durabilitatea. Printre acestea se numără Inițiativa de Raportare Globală, Consiliul pentru standardele de contabilitate pentru durabilitate, Consiliul internațional pentru raportarea integrată, Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate, Grupul operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă, Consiliul pentru standardele de informare privind emisiile de dioxid de carbon și CDP (fostul Proiect de informare privind emisiile de dioxid de carbon). Standardele Uniunii Europene ar trebui să țină seama de orice standard de raportare privind durabilitatea elaborat sub auspiciile Fundației pentru standarde internaționale de raportare financiară. Pentru a evita fragmentarea legislativă inutilă care ar putea avea consecințe negative pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel mondial, standardele europene ar trebui să contribuie la procesul de convergență a standardelor de raportare privind durabilitatea la nivel mondial.
- (38) În comunicarea sa privind Pactul verde european, Comisia Europeană s-a angajat să sprijine întreprinderile și alte părți interesate în instituirea unor practici standardizate de contabilitate privind capitalul natural, atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel internațional, cu scopul de a asigura o gestionare adecvată a riscurilor de mediu și a oportunităților de atenuare a acestora și de a reduce costurile aferente tranzacțiilor. Proiectul Transparent sponsorizat în cadrul programului LIFE elaborează prima metodologie de contabilitate privind capitalul natural, care va facilita compararea metodelor existente și le va face mai transparente, coborând, în același timp, pragul pe care societățile trebuie să îl atingă pentru adoptarea și utilizarea sistemelor în sprijinul adaptării activității lor la exigențele viitorului. Protocolul privind capitalul natural este, de asemenea, o referință importantă în acest domeniu. Deși servesc în principal la consolidarea deciziilor de gestionare internă, metodele de contabilitate privind capitalul natural ar trebui luate în considerare în mod corespunzător la stabilirea standardelor de raportare privind durabilitatea. Unele metodologii de contabilitate privind capitalul natural urmăresc să atribuie o valoare monetară impactului activităților societăților asupra mediului, ceea ce poate ajuta utilizatorii să înțeleagă mai bine respectivul impact. Prin urmare, este oportun să se poată include în standardele de raportare privind durabilitatea indicatori monetizați ai impactului asupra durabilității, dacă acest lucru este considerat necesar.
- (39) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui, de asemenea, să țină seama de principiile și cadrele recunoscute la nivel internațional privind conduita profesională, responsabilitatea socială a întreprinderilor și dezvoltarea durabilă, inclusiv obiectivele de dezvoltare durabilă ale ONU, Principiile directe ale ONU privind afacerile și drepturile omului, Orientările OCDE pentru întreprinderile multinaționale, Orientările OCDE privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri și orientările sectoriale conexe, Pactul mondial al ONU, Declarația tripartită de principii a Organizației Internaționale a Muncii privind întreprinderile multinaționale și politica socială, standardul ISO 26000 privind responsabilitatea socială și principiile ONU pentru investiții responsabile.

- (40) Ar trebui să se asigure faptul că informațiile raportate de întreprinderi în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea răspund nevoilor utilizatorilor. Prin urmare, standardele de raportare ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile trebuie să le prezinte cu privire la toți factorii de mediu majori, inclusiv la impactul acestora asupra climei, a aerului, a solului, a apei și a biodiversității, precum și cu privire la dependența lor de aceste elemente. Regulamentul (UE) 2020/852 prevede o clasificare a obiectivelor de mediu ale Uniunii. Din motive de coerență, este oportun să se utilizeze o clasificare similară pentru identificarea factorilor de mediu care ar trebui abordați de standardele de raportare privind durabilitatea. Standardele de raportare ar trebui să ia în considerare și să specifice orice informație geografică sau alte informații contextuale pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte pentru a oferi o înțelegere a principalului lor impact asupra aspectelor legate de durabilitate și a principalelor riscuri pentru întreprindere care decurg din aspectele legate de durabilitate.
- (41) În ceea ce privește informațiile legate de climă, utilizatorii sunt interesați să cunoască riscurile fizice și de tranziție ale întreprinderilor și reziliența acestora în diferite scenarii climatice. Ei sunt interesați, de asemenea, de nivelul și domeniul de aplicare al emisiilor și al absorbțiilor de gaze cu efect de seră atribuite întreprinderii, inclusiv de măsura în care întreprinderea utilizează compensările și de sursa acestor compensări. Realizarea unei economii neutre din punctul de vedere al impactului asupra climei necesită alinierea standardelor de contabilizare și de compensare a emisiilor de gaze cu efect de seră. Utilizatorii au nevoie de informații fiabile cu privire la compensări, care să răspundă preocupărilor legate de posibilitatea unei duble contabilizări și a unor supraestimări, având în vedere riscurile pe care dubla contabilizare și supraestimările le pot crea pentru atingerea obiectivelor legate de climă. Prin urmare, standardele de raportare ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le raporteze cu privire la aceste aspecte.
- (42) Realizarea unei economii neutre din punctul de vedere al impactului asupra climei și circulare, precum și a unui mediu fără substanțe toxice necesită mobilizarea deplină a tuturor sectoarelor economice. Reducerea consumului de energie și mărirea eficienței energetice sunt esențiale în acest sens, deoarece energia este utilizată în toate lanțurile de aprovizionare. Prin urmare, aspectele energetice ar trebui să fie luate în considerare în mod corespunzător în standardele de raportare privind durabilitatea, în special în ceea ce privește aspectele de mediu.
- (43) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la factorii sociali, inclusiv factorii de personal și drepturile omului. Aceste informații ar trebui să se refere la impactul întreprinderilor asupra oamenilor, inclusiv asupra sănătății umane. Informațiile pe care întreprinderile le prezintă cu privire la drepturile omului ar trebui să includă, când este relevant, informații cu privire la munca forțată în lanțurile lor valorice. Standardele de raportare care abordează factori sociali ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte în ceea ce privește principiile Pilonului european al drepturilor sociale care sunt relevante pentru întreprinderi, inclusiv egalitatea de șanse pentru toți și condițiile de muncă. Planul de acțiune privind Pilonul european al drepturilor sociale, adoptat în martie 2021, solicită cerințe mai stricte de raportare de către întreprinderi cu privire la aspectele sociale. Standardele de raportare ar trebui să specifice, de asemenea, informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la drepturile omului, libertățile fundamentale, principiile democratice și standardele stabilite în Carta internațională a drepturilor omului și în alte convenții

fundamentale ale ONU privind drepturile omului, în Declarația Organizației Internaționale a Muncii cu privire la principiile și drepturile fundamentale la locul de muncă, în convențiile fundamentale ale Organizației Internaționale a Muncii și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

- (44) Utilizatorii au nevoie de informații cu privire la factorii de guvernare, inclusiv informații privind rolul organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi, inclusiv în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate, componența acestor organe și sistemele de control intern și de gestionare a riscurilor ale unei întreprinderi, inclusiv în ceea ce privește procesul de raportare. Utilizatorii au nevoie, de asemenea, de informații cu privire la cultura corporativă a întreprinderilor și la abordarea eticii în afaceri, inclusiv combaterea corupției și a mitei, și cu privire la angajamentele lor politice, inclusiv activitățile de lobby. Informațiile privind conducerea întreprinderii și calitatea relațiilor cu partenerii de afaceri, inclusiv practicile de plată referitoare la data sau perioada de plată, rata dobânzii pentru efectuarea cu întârziere a plăților sau compensația pentru costurile de recuperare menționate în Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁶² referitoare la întârzierea efectuării plăților în tranzacțiile comerciale, îi ajută pe utilizatori să înțeleagă riscurile unei întreprinderi, precum și impactul acesteia asupra aspectelor legate de durabilitate. În fiecare an, mii de întreprinderi, în special IMM-uri, suportă sarcini administrative și financiare deoarece sunt plătite cu întârziere sau nu sunt plătite deloc. În cele din urmă, întârzierea plăților duce la insolvabilitate și faliment, ceea ce are efecte distructive asupra întregului lanț valoric. Creșterea nivelului de informare cu privire la practicile de plată ar trebui să permită altor întreprinderi să identifice plătitori prompti și de încredere, să detecteze practicile de plată neechitabile, să acceseze informații cu privire la întreprinderile cu care desfășoară activități comerciale și să negocieze condiții de plată mai echitabile.
- (45) Standardele de raportare ar trebui să promoveze o viziune mai integrată a tuturor informațiilor publicate de întreprinderi în raportul de gestiune, pentru a-i ajuta pe utilizatorii informațiilor respective să înțeleagă mai bine dezvoltarea, performanța, poziția și impactul întreprinderii. Standardele respective ar trebui să facă distincția, după caz, între informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte atunci când raportează la nivel individual și informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte atunci când raportează la nivel consolidat. Standardele respective ar trebui să conțină, de asemenea, orientări pentru întreprinderi cu privire la procesul desfășurat pentru identificarea informațiilor privind durabilitatea care ar trebui incluse în raportul de gestiune.
- (46) Întreprinderile din același sector sunt adesea expuse unor riscuri similare legate de durabilitate și au adesea un impact similar asupra societății și a mediului. Comparările dintre întreprinderile din același sector sunt deosebit de valoroase pentru investitori și alți utilizatori ai informațiilor privind durabilitatea. Prin urmare, standardele de raportare privind durabilitatea adoptate de Comisie ar trebui să specifice atât informațiile pe care întreprinderile din toate sectoarele ar trebui să le prezinte, cât și informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte în funcție de sectorul lor de activitate. Standardele ar trebui, de asemenea, să țină seama de dificultățile cu care se pot confrunta întreprinderile în ceea ce privește colectarea de informații de la actorii

⁶²

Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (JO L 48, 23.2.2011, p. 1).

din întregul lor lanț valoric, în special de la furnizorii care sunt IMM-uri și de la furnizorii de pe piețele și din economiile emergente.

- (47) Pentru a răspunde în timp util nevoilor de informare ale utilizatorilor și având în vedere, în special, urgența de a răspunde nevoilor de informare ale participanților la piețele financiare care fac obiectul cerințelor prevăzute în actele delegate adoptate în temeiul articolului 4 alineatele (6) și (7) din Regulamentul (UE) 2019/2088, Comisia ar trebui să adopte un prim set de standarde de raportare până la 31 octombrie 2022. Setul respectiv de standarde de raportare ar trebui să precizeze informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte în ceea ce privește toate domeniile de raportare și aspectele legate de durabilitate și de care participanții la piața financiară au nevoie pentru a respecta obligațiile de informare prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088. Comisia ar trebui să adopte, cel târziu la 31 octombrie 2023, un al doilea set de standarde de raportare care să precizeze informațiile suplimentare pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la aspectele legate de durabilitate și la domeniile de raportare, acolo unde este necesar, și informațiile specifice sectorului în care își desfășoară activitatea o întreprindere. Comisia ar trebui să revizuiască standardele o dată la 3 ani pentru a ține seama de evoluțiile relevante, inclusiv de evoluția standardelor internaționale.
- (48) Directiva 2013/34/UE nu prevede ca situațiile financiare sau raportul de gestiune să fie furnizate în format digital, ceea ce îngreunează posibilitatea de a localiza și de a utiliza informațiile raportate. Utilizatorii de informații privind durabilitatea se așteaptă din ce în ce mai mult ca aceste informații să poată fi găsite și citite automat în formate digitale. Digitalizarea creează oportunități de exploatare a informațiilor într-un mod mai eficient și are potențialul de a genera economii semnificative de costuri atât pentru utilizatori, cât și pentru întreprinderi. Prin urmare, întreprinderile ar trebui să aibă obligația de a-și întocmi situațiile financiare și rapoartele de gestiune în format XHTML, în conformitate cu articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei⁶³, și de a marca informațiile privind durabilitatea, inclusiv informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, în conformitate cu regulamentul delegat sus-menționat. Va fi necesară o taxonomie digitală a standardelor Uniunii de raportare privind durabilitatea pentru a permite marcarea informațiilor raportate în conformitate cu standardele respective. Aceste cerințe ar trebui să contribuie la activitatea privind digitalizarea, anunțată de Comisie în Comunicarea intitulată *O strategie europeană privind datele*⁶⁴ și în *Strategia UE privind finanțele digitale*.⁶⁵ Aceste cerințe completează, de asemenea, crearea unui punct unic de acces european pentru informațiile publice referitoare la întreprinderi, astfel cum se prevede în Planul de acțiune privind uniunea piețelor de capital, care ia în considerare, de asemenea, necesitatea unor date structurate.
- (49) Pentru a permite includerea informațiilor raportate privind durabilitatea în punctul unic de acces european, statele membre ar trebui să se asigure că întreprinderile publică situațiile financiare anuale și raportul de gestiune, aprobate în mod corespunzător, în

⁶³ Regulamentul delegat (UE) 2018/815 al Comisiei din 17 decembrie 2018 de completare a Directivei 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare privind specificarea unui format de raportare electronic unic (JO L 143, 29.5.2019, p. 1).

⁶⁴ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/european-strategy-data>.

⁶⁵ https://ec.europa.eu/info/publications/200924-digital-finance-proposals_en.

formatul electronic prevăzut și că rapoartele de gestiune care conțin raportări privind durabilitatea sunt puse, neîntârziat după publicare, la dispoziția mecanismului relevant desemnat în mod oficial, astfel cum este menționat la articolul 21 alineatul (2) din Directiva 2004/109/CE.

- (50) Articolul 19a alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE permite statelor membre să scutească întreprinderile de obligația de a include în raportul de gestiune declarația nefinanciară prevăzută la articolul 19a alineatul (1). Statele membre pot face acest lucru în cazul în care întreprinderea în cauză întocmește un raport separat care este publicat împreună cu raportul de gestiune în conformitate cu articolul 30 din directiva respectivă sau în cazul în care raportul este pus la dispoziția publicului pe site-ul web al întreprinderii într-un termen rezonabil care nu depășește șase luni de la data bilanțului și este menționat în raportul de gestiune. Aceeași posibilitate există și pentru declarația nefinanciară consolidată menționată la articolul 29a alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE. Douăzeci de state membre au utilizat această opțiune. Posibilitatea de a publica un raport separat împiedică însă disponibilitatea informațiilor care fac legătura între informațiile financiare și cele privind aspectele legate de durabilitate. De asemenea, este îngreunată astfel posibilitatea de a localiza și de a accesa informațiile de către utilizatori, în special de către investitori, care sunt interesați atât de informațiile financiare, cât și de cele privind durabilitatea. Eventualele momente diferite de publicare a informațiilor financiare și a informațiilor privind durabilitatea exacerbează această problemă. Publicarea într-un raport separat poate, de asemenea, să dea impresia, atât pe plan intern, cât și pe plan extern, că informațiile privind durabilitatea aparțin unei categorii de informații mai puțin relevante, ceea ce poate avea un impact negativ asupra percepției privind fiabilitatea informațiilor. Prin urmare, întreprinderile ar trebui să raporteze informațiile privind durabilitatea în raportul de gestiune, iar statelor membre nu ar trebui să li se mai permită să scutească întreprinderile de obligația de a include în raportul de gestiune informații privind aspectele legate de durabilitate. O astfel de obligație contribuie, de asemenea, la clarificarea rolului pe care autoritățile naționale competente îl au în supravegherea raportării privind durabilitatea, ca parte a raportului de gestiune, în conformitate cu Directiva 2004/109/CE. În plus, întreprinderile care au obligația de a raporta informații privind durabilitatea nu ar trebui în niciun caz să fie scutite de obligația de a publica raportul de gestiune, deoarece este important să se asigure că informațiile privind durabilitatea sunt puse la dispoziția publicului.
- (51) Articolul 20 din Directiva 2013/34/UE prevede ca întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețe reglementate să includă în raportul de gestiune o declarație privind guvernanta corporativă, care trebuie să conțină, printre altele informații, o descriere a politicii de diversitate aplicate de întreprindere în ceea ce privește organele sale de administrație, de conducere și de supraveghere. Articolul 20 din Directiva 2013/34/UE oferă întreprinderilor flexibilitatea de a decide asupra căror aspecte ale diversității raportează. Dispoziția nu impune în mod explicit întreprinderilor să includă informații cu privire la vreun aspect specific al diversității. Pentru a se înainta în direcția unei participări mai echilibrate din punctul de vedere al genului la procesul decizional economic, este necesar să se asigure faptul că întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețele reglementate raportează întotdeauna cu privire la politicile lor privind diversitatea de gen și la punerea în aplicare a acestora. Însă, pentru a se evita sarcinile administrative inutile, întreprinderile respective ar trebui să aibă posibilitatea de a raporta unele dintre informațiile prevăzute la articolul 20 din Directiva 2013/34/UE odată cu alte informații legate de durabilitate.

- (52) Articolul 33 din Directiva 2013/34/UE prevede ca statele membre să se asigure că membrii organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi au responsabilitatea colectivă de a se asigura că situațiile financiare anuale (consolidate), raportul de gestiune (consolidat) și declarația (consolidată) privind guvernanta corporativă sunt întocmite și publicate în conformitate cu cerințele directivei respective. Responsabilitatea colectivă respectivă ar trebui extinsă la cerințele privind digitalizarea prevăzute în Regulamentul delegat (UE) 2019/815, la cerința de respectare a standardelor Uniunii de raportare privind durabilitatea și la cerința de a marca raportarea privind durabilitatea.
- (53) Profesia de asigurare face distincția între misiunile de asigurare limitată și misiunile de asigurare rezonabilă. Concluzia unei misiuni de asigurare limitată este furnizată, de obicei, într-o formă negativă de exprimare, conținând informația că practicianul nu a identificat nicio problemă care să îl conducă la concluzia că obiectul a fost prezentat eronat în mod semnificativ. Auditorul efectuează mai puține teste decât cele efectuate în cadrul unei misiuni de asigurare rezonabilă. Prin urmare, volumul de muncă pentru o misiune de asigurare limitată este mai mic decât în cazul unei asigurări rezonabile. Efortul depus în cadrul unei misiuni de asigurare rezonabilă implică proceduri extinse, inclusiv luarea în considerare a controalelor interne ale întreprinderii raportoare și testarea de fond, și, prin urmare, este semnificativ mai mare decât în cazul unei misiuni de asigurare limitată. Concluzia acestui tip de misiune este furnizată, de obicei, într-o formă pozitivă de exprimare și conține un aviz cu privire la măsurarea obiectului pe baza unor criterii definite în prealabil. Articolul 19a alineatul (5) și articolul 29a alineatul (5) din Directiva 2013/34/UE prevăd ca statele membre să se asigure că auditorul statutar sau firma de audit verifică dacă s-a furnizat declarația nefinanciară sau raportul separat. Dispozițiile menționate nu cuprind cerința ca un prestator independent de servicii de asigurare să verifice informațiile, deși permit statelor membre să prevadă o astfel de verificare dacă doresc acest lucru. Absența unei cerințe de asigurare în legătură cu raportarea privind durabilitatea, spre deosebire de cerința ca auditorul statutar să efectueze o misiune de asigurare rezonabilă privind situațiile financiare, ar amenința credibilitatea informațiilor prezentate privind durabilitatea, neîndeplinind astfel nevoile utilizatorilor cărora le sunt destinate informațiile respective. Deși obiectivul este să existe un nivel similar de asigurare pentru raportarea financiară și pentru cea privind durabilitatea, absența unui standard stabilit de comun acord pentru asigurarea raportării privind durabilitatea creează riscul unei înțelegeri și al unor așteptări diferite cu privire la ceea ce ar conține o misiune de asigurare rezonabilă pentru diferite categorii de informații privind durabilitatea, în special în ceea ce privește prezentarea de informații prospective și calitative. Prin urmare, ar trebui avută în vedere o abordare progresivă de mărire a nivelului de asigurare necesar pentru informațiile privind durabilitatea, începând cu obligația impusă auditorului statutar sau firmei de audit de a exprima un aviz cu privire la conformitatea raportării privind durabilitatea cu cerințele Uniunii, pe baza unei misiuni de asigurare limitată. Acest aviz ar trebui să se refere la conformitatea raportării privind durabilitatea cu standardele de raportare ale Uniunii privind durabilitatea, la procesul desfășurat de întreprindere pentru a identifica informațiile raportate în temeiul standardelor de raportare privind durabilitatea și la respectarea cerinței de a marca raportarea privind durabilitatea. Auditorul ar trebui să evalueze, de asemenea, dacă raportarea întreprinderii respectă cerințele de raportare prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852. Pentru a garanta o înțelegere și așteptări comune cu privire la ceea ce ar conține o misiune de asigurare rezonabilă, auditorul statutar sau firma de audit ar trebui să aibă obligația de a exprima un aviz bazat pe o misiune de

asigurare rezonabilă cu privire la conformitatea raportării privind durabilitatea cu cerințele Uniunii, în cazul în care Comisia adoptă standarde de asigurare pentru asigurarea rezonabilă a raportării privind durabilitatea. S-ar permite astfel, de asemenea, dezvoltarea progresivă a pieței de asigurare pentru informațiile privind durabilitatea și a practicilor de raportare ale întreprinderilor. În sfârșit, această abordare progresivă ar etapiza creșterea costurilor pentru întreprinderile care raportează, având în vedere că asigurarea rezonabilă este mai costisitoare decât asigurarea limitată.

- (54) Auditorii statutari sau firmele de audit verifică deja situațiile financiare și raportul de gestiune. Asigurarea raportării privind durabilitatea de către auditorii statutari sau firmele de audit ar contribui la asigurarea conectivității dintre informațiile financiare și cele privind durabilitatea și a coerenței acestora, ceea ce este deosebit de important pentru utilizatorii informațiilor privind durabilitatea. Cu toate acestea, există un risc de concentrare suplimentară a pieței de audit, care ar putea pune în pericol independența auditorilor și ar putea mări onorariile de audit sau de asigurare. Prin urmare, este de dorit să se ofere întreprinderilor posibilitatea de a alege dintr-o gamă mai largă de prestatori independenți de servicii de asigurare pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Prin urmare, statelor membre ar trebui să li se permită să acrediteze prestatori independenți de servicii de asigurare în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁶ pentru emiterea unui aviz asupra raportării privind durabilitatea, care ar trebui publicat împreună cu raportul de gestiune. Statele membre ar trebui să stabilească cerințe care să asigure rezultate coerente în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea efectuată de diferiți prestatori de servicii de asigurare. Prin urmare, toți prestatorii independenți de servicii de asigurare ar trebui să se supună unor cerințe coerente cu cele prevăzute în Directiva 2006/43/CE în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea. Se vor garanta astfel, de asemenea, condiții de concurență echitabile pentru toate persoanele și firmele autorizate de statele membre să emită un aviz asupra asigurării raportării privind durabilitatea, inclusiv pentru auditorii statutari. În cazul în care o întreprindere solicită un aviz din partea unui prestator independent de servicii de asigurare acreditat, altul decât auditorul statutar, cu privire la raportarea sa privind durabilitatea, întreprinderea respectivă nu ar trebui să solicite acest aviz și din partea auditorului statutar.
- (55) Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁶⁷ stabilește norme privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și consolidate. Este necesar să se asigure aplicarea unor norme unitare în ceea ce privește auditul situațiilor financiare și asigurarea raportării privind durabilitatea de către auditorul statutar. Directiva 2006/43/CE ar trebui să se aplice în cazul în care avizul asupra raportării privind durabilitatea este emis de auditorul statutar sau de firma de audit care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare.

⁶⁶ Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

⁶⁷ Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului (JO L 157, 9.6.2006, p. 87).

- (56) Normele privind autorizarea și recunoașterea auditorilor statutari și a firmelor de audit ar trebui să asigure faptul că auditorii statutari dispun de nivelul necesar de cunoștințe teoretice cu privire la subiectele relevante pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și de capacitatea de a aplica cunoștințele respective în practică. Cu toate acestea, auditorilor statutari care au fost deja autorizați sau recunoscuți de un stat membru ar trebui să li se permită în continuare să efectueze audituri statutare și ar trebui să li se permită să efectueze misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea. Statele membre ar trebui să se asigure totuși că auditorii statutari deja autorizați dobândesc cunoștințele necesare în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea prin intermediul unei formări profesionale continue.
- (57) Ar trebui să se asigure coerența cerințelor impuse auditorilor în ceea ce privește activitatea lor de audit statutar și de asigurare a raportării privind durabilitatea. Prin urmare, ar trebui să se prevadă că, în cazul în care avizul asupra raportării privind durabilitatea este emis de auditorul statutar sau de firma de audit care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare, principalii parteneri de audit sunt implicați activ în realizarea asigurării raportării privind durabilitatea. Atunci când efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea, auditorii statutari ar trebui să aibă obligația de a dedica suficient timp misiunii și de a alocă suficiente resurse pentru a putea să își îndeplinească sarcinile în mod corespunzător. În sfârșit, în evidența clienților ar trebui să se specifice onorariile percepute pentru asigurarea raportării privind durabilitatea, iar dosarul de audit ar trebui să includă informații legate de asigurarea raportării privind durabilitatea.
- (58) Articolul 25 din Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să instituie norme corespunzătoare pentru a evita ca onorariile pentru auditul statutar să fie influențate sau determinate de prestarea de servicii suplimentare către entitatea auditată sau să fie condiționate în vreun fel. Articolele 21-24 din directiva respectivă prevăd, de asemenea, ca statele membre să se asigure că auditorii statutari care efectuează audituri statutare respectă normele privind etica profesională, independența, obiectivitatea, confidențialitatea și secretul profesional. Din motive de coerență, este oportun ca normele respective să fie extinse la activitatea desfășurată de auditorii statutari cu privire la asigurarea raportării privind durabilitatea.
- (59) Pentru a prevedea practici uniforme de asigurare și o asigurare de înaltă calitate a raportării privind durabilitatea în întreaga Uniune, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde de asigurare în materie de durabilitate prin intermediul unor acte delegate. Statele membre ar trebui să aplice standarde, proceduri sau cerințe naționale de asigurare atât timp cât Comisia nu adoptă un standard de asigurare care se referă la aceeași chestiune. Aceste standarde de asigurare ar trebui să stabilească procedurile pe care auditorul trebuie să le îndeplinească pentru a-și formula concluziile asupra asigurării raportării privind durabilitatea.
- (60) Articolul 27 din Directiva 2006/43/CE stabilește norme privind auditul statutar al unui grup de întreprinderi. Aceste norme ar trebui extinse la asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea, în cazul în care auditorul statutar efectuează auditul statutar.
- (61) Articolul 28 din Directiva 2006/43/CE prevede obligația auditorilor statutari sau a firmelor de audit de a-și prezenta rezultatele auditului statutar într-un raport de audit. Această cerință ar trebui extinsă la asigurarea raportării privind durabilitatea, pentru a

se asigura că rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea sunt prezentate în același raport de audit.

- (62) Articolul 29 din Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să instituie un sistem de verificare pentru asigurarea calității auditorilor statutar și a firmelor de audit. Pentru a se asigura că și pentru asigurarea raportării privind durabilitatea au loc verificări de asigurare a calității și că persoanele care efectuează verificări de asigurare a calității au formarea profesională corespunzătoare și experiența relevantă în asigurarea raportării privind durabilitatea și în raportarea privind durabilitatea, cerința de instituire a unui sistem de verificare pentru asigurarea calității ar trebui extinsă la asigurarea raportării privind durabilitatea.
- (63) Capitolul VII din Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să dispună de un regim de investigații și sancțiuni pentru auditorii statutar și firmele de audit care efectuează audituri statutare. Capitolul VIII din directiva respectivă prevede ca statele membre să organizeze un sistem eficace de supraveghere publică și să se asigure că mecanismele de reglementare pentru sistemele de supraveghere publică permit o cooperare eficace la nivelul Uniunii în ceea ce privește activitățile de supraveghere ale statelor membre. Aceste cerințe ar trebui extinse la auditorii statutar și la firmele de audit care efectuează misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea, pentru a se asigura coerența investigațiilor, a sancțiunilor și a cadrelor de supraveghere instituite pentru activitatea auditorului în cadrul auditului statutar și al asigurării raportării privind durabilitatea.
- (64) Articolele 37 și 38 din Directiva 2006/43/CE conțin norme privind numirea și demiterea auditorilor statutar și a firmelor de audit care efectuează audituri statutare. Aceste norme ar trebui extinse la asigurarea raportării privind durabilitatea, pentru a se asigura coerența normelor impuse auditorilor în ceea ce privește activitatea lor de audit statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea.
- (65) Articolul 39 din Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să se asigure că fiecare entitate de interes public are un comitet de audit și precizează sarcinile acestuia în ceea ce privește auditul statutar. Respectivului comitet de audit ar trebui să i se atribuie anumite sarcini în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea. Sarcinile respective ar trebui să includă obligația de informare a organului de administrație sau de supraveghere al entității auditate cu privire la rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea și obligația de explicare a modului în care comitetul de audit a contribuit la integritatea raportării privind durabilitatea și a rolului comitetului de audit în procesul respectiv.
- (66) Articolul 45 din Directiva 2006/43/CE conține cerințe privind înregistrarea și supravegherea auditorilor și a entităților de audit din țări terțe. Pentru a se asigura existența unui cadru coerent pentru activitatea auditorilor, atât în ceea ce privește auditul statutar, cât și în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, este necesar să se extindă aceste cerințe la asigurarea raportării privind durabilitatea.
- (67) Regulamentul (UE) nr. 537/2014 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁸ se aplică auditorilor statutar și firmelor de audit care efectuează audituri statutare ale entităților de interes public. Pentru a asigura independența auditorului statutar,

⁶⁸

Regulamentul (UE) nr. 537/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei (JO L 158, 27.5.2014, p. 77).

articolul 5 din regulamentul respectiv interzice prestarea anumitor servicii care nu sunt de audit în anumite perioade de timp. Această independență ar trebui să fie asigurată și pentru activitatea auditorilor statutar și a firmelor de audit care efectuează audituri statutare ale entităților de interes public în materie de asigurare a raportării privind durabilitatea. Prin urmare, serviciile de consultanță pentru pregătirea raportării privind durabilitatea ar trebui incluse în lista serviciilor interzise care nu sunt de audit.

- (68) Articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 prevede ca auditorii statutar și firmele de audit să informeze anual autoritatea lor competentă cu privire la veniturile încasate din serviciile de audit statutar și din alte servicii decât cele de audit prestate entităților de interes public. Auditorii și firmele de audit ar trebui să aibă obligația de a preciza ce venituri, dintre veniturile provenite din alte servicii decât cele de audit, sunt generate de asigurarea raportării privind durabilitatea.
- (69) În conformitate cu articolul 51 din Directiva 2013/34/UE, asigurarea respectării raportării la nivel de întreprindere de către întreprinderile ale căror valori mobiliare nu sunt cotate pe piețele reglementate este efectuată de statele membre. Cu toate acestea, tipurile de sancțiuni nu sunt specificate, ceea ce înseamnă că regimurile de sancțiuni pot varia foarte mult de la un stat membru la altul, subminând astfel piața unică. Pentru a îmbunătăți raportarea privind durabilitatea pe piața internă și pentru a contribui la tranziția către un sistem economic și financiar pe deplin durabil și favorabil incluziunii, în care beneficiile creșterii sunt împărțite, în linii mari, în conformitate cu Pactul verde european, statele membre ar trebui să prevadă anumite sancțiuni și măsuri administrative în cazul încălcării cerințelor de raportare privind durabilitatea. Prin urmare, regimul de sancțiuni prevăzut în Directiva 2013/34/UE ar trebui consolidat în consecință, urmând ca statele membre să prevadă sancțiuni și măsuri administrative corespunzătoare.
- (70) Articolul 24 din Directiva 2004/109/CE încredințează autorităților naționale de supraveghere sarcina de a asigura respectarea cerințelor de raportare la nivel de întreprindere de către întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețele reglementate. Articolul 4 din directiva respectivă precizează conținutul rapoartelor financiare anuale, dar nu conține o trimitere explicită la articolele 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE, care prevăd întocmirea unei declarații nefinanciare (consolidate). Acest lucru înseamnă că autoritățile naționale competente din unele state membre nu au niciun mandat legal de a supraveghea respectivele declarații nefinanciare, în special în cazul în care declarațiile respective sunt publicate într-un raport separat, în afara raportului financiar anual, ceea ce poate fi permis în prezent în statele membre. Prin urmare, este necesar să se introducă la articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2004/109/CE o trimitere la raportarea privind durabilitatea. De asemenea, este necesar să se prevadă ca persoanele responsabile din cadrul emitentului să confirme în raportul financiar anual că, din punctul lor de vedere, raportul de gestiune este întocmit în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea. În plus, având în vedere caracterul nou al acestor cerințe de raportare, Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe ar trebui să emită orientări pentru autoritățile naționale competente pentru a promova supravegherea convergentă a raportării privind durabilitatea de către emitenții care fac obiectul Directivei 2004/109/CE.
- (71) Statele membre sunt invitate să evalueze impactul pe care actele lor de transpunere l-ar avea asupra IMM-urilor, pentru a se asigura că acestea nu sunt afectate în mod disproporționat, acordând o atenție deosebită microîntreprinderilor și sarcinii administrative, și să publice rezultatele acestor evaluări. Statele membre ar trebui să

aibă în vedere introducerea unor măsuri de sprijinire a IMM-urilor în aplicarea standardelor de raportare voluntară simplificată.

- (72) Directiva 2013/34/UE, Directiva 2004/109/CE, Directiva 2006/43/CE și Regulamentul (UE) nr. 537/2014 ar trebui modificate în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2013/34/UE

Directiva 2013/34/UE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 se adaugă alineatul (3) cu următorul text:

„(3) Măsurile de coordonare prevăzute la articolele 19a, 19d, 29a, 30 și 33, la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), la articolul 34 alineatele (2) și (3) și la articolul 51 din prezenta directivă se aplică, de asemenea, actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre referitoare la următoarele întreprinderi, indiferent de forma juridică a acestora:

(a) întreprinderi de asigurare în sensul articolului 2 alineatul (1) din Directiva 91/674/CEE a Consiliului^{*1};

(b) instituții de credit, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului^{*2}.

Statele membre pot alege să nu aplice măsurile de coordonare menționate la primul paragraf în cazul întreprinderilor enumerate la articolul 2 alineatul (5) punctele 2-23 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului^{*3}.

^{*1} Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situațiile financiare anuale ale întreprinderilor de asigurare (JO L 374, 31.12.1991, p. 7).

^{*2} Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

^{*3} Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).”

2. La articolul 2 se adaugă punctele 17-20 cu următorul text:

„17. «aspecte legate de durabilitate» înseamnă factori de durabilitate astfel cum sunt definiți la articolul 2 punctul 24 din Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului^{*4}, precum și factori de guvernanță;

18. «raportare privind durabilitatea» înseamnă raportarea de informații referitoare la aspecte legate de durabilitate în conformitate cu articolele 19a, 19d și 29a din prezenta directivă;

19. «imobilizări necorporale» înseamnă resurse fără existență materială care contribuie la crearea de valoare de către întreprindere;

20. «prestator independent de servicii de asigurare» înseamnă un organism de evaluare a conformității acreditat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008

al Parlamentului European și al Consiliului^{*5} pentru activitatea specifică de evaluare a conformității menționată la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din prezenta directivă.

*4 Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1).

*5 Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).”

3. Articolul 19a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 19a

Raportarea privind durabilitatea

(1) Întreprinderile mari și, începând cu 1 ianuarie 2026, întreprinderile mici și mijlocii care sunt întreprinderi menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) includ în raportul de gestiune informațiile necesare pentru înțelegerea impactului întreprinderii asupra aspectelor legate de durabilitate și informațiile necesare pentru înțelegerea modului în care aspectele legate de durabilitate afectează dezvoltarea, performanța și poziția întreprinderii.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) conțin în special:

(a) o descriere succintă a modelului de afaceri și a strategiei întreprinderii, inclusiv cu privire la:

(i) reziliența modelului de afaceri și a strategiei întreprinderii față de riscurile aferente aspectelor legate de durabilitate;

(ii) oportunitățile pentru întreprindere în legătură cu aspectele legate de durabilitate;

(iii) planurile întreprinderii de a se asigura că modelul său de afaceri și strategia sa sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C, în conformitate cu Acordul de la Paris;

(iv) modul în care modelul de afaceri și strategia întreprinderii țin seama de interesele părților interesate ale întreprinderii și de impactul întreprinderii asupra aspectelor legate de durabilitate;

(v) modul în care strategia întreprinderii a fost pusă în aplicare în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;

(b) o descriere a obiectivelor legate de aspecte de durabilitate stabilite de întreprindere și a progreselor înregistrate de întreprindere în vederea atingerii obiectivelor respective;

(c) o descriere a rolului organelor de administrație, de conducere și de supraveghere în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;

(d) o descriere a politicilor întreprinderii în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;

(e) o descriere a:

(i) procesului de diligență necesară pus în aplicare în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;

(ii) principalului impact negativ real sau potențial legat de lanțul valoric al întreprinderii, inclusiv de propriile sale operațiuni, de produsele și serviciile sale, de relațiile sale de afaceri și de lanțul său de aprovizionare;

(iii) oricăror acțiuni întreprinse pentru prevenirea, atenuarea sau remedierea impactului negativ real sau potențial, precum și a rezultatului unor astfel de acțiuni;

(f) o descriere a principalelor riscuri pentru întreprindere aferente aspectelor legate de durabilitate, inclusiv a principalelor relații de dependență a întreprinderii de astfel de aspecte, precum și a modului în care întreprinderea gestionează riscurile respective;

(g) indicatorii relevanți pentru informațiile menționate la literele (a)-(f).

Întreprinderile prezintă, de asemenea, informații privind imobilizările necorporale, inclusiv informații privind capitalul intelectual, capitalul uman și capitalul social și relațional.

Întreprinderile raportează procesul desfășurat pentru identificarea informațiilor pe care le-au inclus în raportul de gestiune în conformitate cu alineatul (1), iar în acest proces iau în considerare orizonturi pe termen scurt, mediu și lung.

(3) Informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin informații prospective și retrospective, precum și informații calitative și cantitative.

După caz, informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin informații cu privire la lanțul valoric al întreprinderii, inclusiv la operațiunile, produsele și serviciile proprii ale întreprinderii, la relațiile sale de afaceri și la lanțul său de aprovizionare.

După caz, informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin, de asemenea, trimiteri la alte informații incluse în raportul de gestiune în conformitate cu articolul 19 și la sumele raportate în situațiile financiare anuale, precum și explicații suplimentare cu privire la acestea.

Statele membre pot permite ca informațiile referitoare la evoluțiile iminente sau aspectele în curs de negociere să fie omise în cazuri excepționale în care, potrivit avizului justificat în mod corespunzător al membrilor organelor de administrație, de conducere și de supraveghere, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern și poartă o răspundere colectivă pentru avizul respectiv, prezentarea acestor informații ar aduce prejudicii grave poziției comerciale a întreprinderii, cu condiția ca aceste omisiuni să nu împiedice înțelegerea corectă și echilibrată a dezvoltării, a performanței și a poziției întreprinderii și a impactului activității sale.

(4) Întreprinderile raportează informațiile menționate la alineatele (1)-(3) în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 19b.

(5) Prin derogare de la articolul 19a alineatele (1)-(4), întreprinderile mici și mijlocii menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) pot raporta în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii menționate la articolul 19c.

(6) Se consideră că întreprinderile care îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatele (1)-(4) au respectat cerința prevăzută la articolul 19 alineatul (1) al treilea paragraf.

(7) O întreprindere care este filială este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) dacă întreprinderea respectivă și filialele sale sunt incluse în raportul de gestiune consolidat al unei societăți-mamă, întocmit în conformitate cu articolele 29 și 29a. O întreprindere care este filială a unei societăți-mamă stabilite într-o țară terță este, de asemenea, scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) în cazul în care întreprinderea respectivă și filialele sale sunt incluse în raportul de gestiune consolidat al societății-mamă respective și în cazul în care raportul de gestiune consolidat este întocmit într-un mod care poate fi considerat echivalent, în conformitate cu măsurile de punere în aplicare relevante adoptate în temeiul articolului 23 alineatul (4) litera (i) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului*⁶, cu modul prevăzut în standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 19b din prezenta directivă.

Raportul de gestiune consolidat al societății-mamă menționat la primul paragraf se publică în conformitate cu articolul 30, în modul prevăzut în dreptul statului membru sub incidența căruia intră întreprinderea scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4).

Statul membru sub incidența căruia intră întreprinderea scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) poate impune ca raportul de gestiune consolidat menționat la primul paragraf de la prezentul alineat să fie publicat într-o limbă oficială a statului membru sau într-o limbă uzuală în domeniul finanțelor internaționale și ca orice traducere necesară în limbile respective să fie certificată.

Raportul de gestiune al unei întreprinderi care este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) conține toate informațiile următoare:

- (a) denumirea și sediul social al societății-mamă care raportează informații la nivel de grup în conformitate cu articolele 29 și 29a sau într-un mod care poate fi considerat echivalent, în conformitate cu măsurile de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 23 alineatul (4) litera (i) din Directiva 2004/109/CE, cu modul prevăzut în standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 19b;
- (b) faptul că întreprinderea este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol.

*⁶ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).”

4. Se introduc articolele 19b, 19c și 19d cu următorul text:

„Articolul 19b

Standarde de raportare privind durabilitatea

(1) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 49 pentru a prevedea standarde de raportare privind durabilitatea. Respectivele standarde de raportare privind durabilitatea specifică informațiile pe care întreprinderile trebuie să le raporteze în conformitate cu articolele 19a și 29a și, după caz, structura în care se raportează informațiile respective. În special:

- (a) până la 31 octombrie 2022, Comisia adoptă acte delegate care specifică informațiile pe care întreprinderile trebuie să le raporteze în conformitate cu articolul 19a alineatele (1) și (2) și cel puțin informațiile care corespund nevoilor participanților la piețele financiare supuși obligațiilor de prezentare de informații prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088;
- (b) până la 31 octombrie 2023, Comisia adoptă acte delegate care specifică:
 - (i) informațiile suplimentare pe care întreprinderile le raportează cu privire la aspectele legate de durabilitate și la domeniile de raportare enumerate la articolul 19a alineatul (2), dacă este necesar;
 - (ii) informațiile pe care întreprinderile le raportează și care sunt specifice sectorului în care își desfășoară activitatea.

Cel puțin o dată la trei ani de la data aplicării, Comisia revizuieste orice act delegat adoptat în temeiul prezentului articol, luând în considerare avizul tehnic al Grupului Consultativ European pentru Raportare Financiară (EFRAG) și, dacă este necesar, modifică actul delegat în cauză pentru a ține seama de evoluțiile relevante, inclusiv de evoluțiile în ceea ce privește standardele internaționale.

(2) Standardele de raportare privind durabilitatea menționate la alineatul (1) prevăd ca informațiile care trebuie raportate să fie inteligibile, relevante, reprezentative, verificabile și comparabile și să fie reprezentate în mod fidel.

Ținând seama de obiectul unui anumit standard, standardele de raportare privind durabilitatea:

- (a) specifică informațiile pe care întreprinderile trebuie să le prezinte cu privire la factorii de mediu, inclusiv informații cu privire la:
 - (i) atenuarea schimbărilor climatice;
 - (ii) adaptarea la schimbările climatice;
 - (iii) resursele de apă și cele marine;
 - (iv) utilizarea resurselor și economia circulară;
 - (v) poluare;
 - (vi) biodiversitate și ecosisteme;
- (b) specifică informațiile pe care întreprinderile trebuie să le prezinte cu privire la factorii sociali, inclusiv informații cu privire la:
 - (i) egalitatea de șanse pentru toți, inclusiv egalitatea de gen și egalitatea de remunerare pentru aceeași muncă, formarea și dezvoltarea competențelor, precum și ocuparea forței de muncă și incluziunea persoanelor cu handicap;
 - (ii) condițiile de muncă, inclusiv locuri de muncă sigure și adaptabile, salarii, dialog social, negocieri colective și implicarea lucrătorilor, echilibrul dintre viața profesională și cea privată, precum și un mediu de lucru sănătos, sigur și bine adaptat;
 - (iii) respectarea drepturilor omului, a libertăților fundamentale, a principiilor democratice și a standardelor stabilite în Carta internațională a drepturilor omului și în alte convenții fundamentale ale ONU privind drepturile omului, în Declarația Organizației Internaționale a Muncii cu

privire la principiile și drepturile fundamentale la locul de muncă și convențiile fundamentale ale OIM, precum și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene;

(c) specifică informațiile pe care întreprinderile trebuie să le prezinte cu privire la factorii de guvernanță, inclusiv informații cu privire la:

(i) rolul organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale întreprinderii, inclusiv în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate, precum și componența acestora;

(ii) etica în afaceri și cultura corporativă, inclusiv combaterea corupției și a dării sau luării de mită;

(iii) angajamentele politice ale întreprinderii, inclusiv activitățile sale de lobby;

(iv) gestionarea și calitatea relațiilor cu partenerii de afaceri, inclusiv practicile de plată;

(v) sistemele de control intern și de gestionare a riscurilor ale întreprinderii, inclusiv în legătură cu procesul de raportare al întreprinderii.

(3) La adoptarea actelor delegate în temeiul alineatului (1), Comisia ține seama de:

(a) activitatea inițiativelor de stabilire a unor standarde mondiale de raportare privind durabilitatea și de standardele și cadrele existente pentru contabilitatea privind capitalul natural, conduita profesională responsabilă, responsabilitatea socială a întreprinderilor și dezvoltarea durabilă;

(b) informațiile de care au nevoie participanții la piața financiară pentru a-și respecta obligațiile de prezentare de informații prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088 și în actele delegate adoptate în temeiul regulamentului respectiv;

(c) criteriile stabilite în actele delegate adoptate în temeiul Regulamentului (UE) 2020/852^{*7};

(d) cerințele de prezentare de informații aplicabile administratorilor de indici de referință în declarația privind indicii de referință și în metodologia privind indicii de referință și standardele minime pentru construirea indicilor UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și a indicilor UE de referință aliniați la Acordul de la Paris în conformitate cu Regulamentele delegate (UE) 2020/1816^{*8}, (UE) 2020/1817^{*9} și (UE) 2020/1818^{*10} ale Comisiei;

(e) informațiile menționate în actele de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 434a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013^{*11};

(f) Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei^{*12};

(g) Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului^{*13};

(h) Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului^{*14}.

- *⁷ Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).
- *⁸ Regulamentul delegat (UE) 2020/1816 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește explicația din declarația privind indicii de referință a modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernare în fiecare indice de referință furnizat și publicat (JO L 406, 3.12.2020, p. 1).
- *⁹ Regulamentul delegat (UE) 2020/1817 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește conținutul minim al explicației modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernare în metodologia de elaborare a indicilor de referință (JO L 406, 3.12.2020, p. 12).
- *¹⁰ Regulamentul delegat (UE) 2020/1818 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele minime pentru indicii UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și indicii UE de referință aliniați la Acordul de la Paris (JO L 406, 3.12.2020, p. 17).
- *¹¹ Regulamentul de punere în aplicare al Comisiei de stabilire a unor standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la publicarea de către instituții a informațiilor menționate în partea a opta titlurile II și III din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului [C(2021) 1595].
- *¹² Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei din 9 aprilie 2013 privind utilizarea unor metode comune pentru măsurarea și comunicarea performanței de mediu pe durata ciclului de viață a produselor și organizațiilor (JO L 124, 4.5.2013, p. 1).
- *¹³ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).
- *¹⁴ Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a Deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei (JO L 342, 22.12.2009, p. 1).

Articolul 19c

Standarde de raportare privind durabilitatea pentru IMM-uri

Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 49 pentru a prevedea standarde de raportare privind durabilitatea proporționale cu capacitățile și caracteristicile întreprinderilor mici și mijlocii. Respectivele standarde de raportare privind durabilitatea precizează care dintre informațiile menționate la articolele 19a și 29a trebuie raportate de către întreprinderile mici și mijlocii menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a). Ele țin seama de criteriile stabilite la articolul 19b alineatele (2) și (3). De asemenea, ele specifică, dacă este cazul, structura în care se raportează informațiile respective.

Comisia adoptă actele delegate respective cel târziu la 31 octombrie 2023.

Articolul 19d

Formatul de raportare electronic unic

(1) Întreprinderile care fac obiectul articolului 19a își întocmesc situațiile financiare și raportul de gestiune într-un format de raportare electronic unic în conformitate cu articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei*¹⁵ și își marchează raportarea privind durabilitatea, inclusiv informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, în conformitate cu regulamentul delegat menționat.

(2) Întreprinderile care fac obiectul articolului 29a își întocmesc situațiile financiare consolidate și raportul de gestiune consolidat într-un format de raportare electronic unic în conformitate cu articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei și marchează raportarea privind durabilitatea, inclusiv informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852.

*15

Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei din 17 decembrie 2018 de completare a Directivei 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare privind specificarea unui format de raportare electronic unic (JO L 143, 29.5.2019, p. 1).”

5. La articolul 20, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (g) se înlocuiește cu următorul text:

„(g) o descriere a politicii de diversitate aplicate în ceea ce privește organele de administrație, de conducere și de supraveghere ale întreprinderii referitor la aspecte de gen și la alte aspecte, cum ar fi vârsta sau educația și experiența profesională, obiectivele acestei politici de diversitate, modul în care a fost pusă în aplicare și rezultatele obținute în perioada de raportare. Dacă nu se aplică o astfel de politică, declarația conține o explicație în acest sens.”;

(b) se adaugă următorul paragraf:

„Întreprinderile care fac obiectul articolului 19a pot respecta obligația prevăzută la prezentul articol primul paragraf literele (c), (f) și (g) în cazul în care includ informațiile prevăzute la literele respective ca parte a raportării lor privind durabilitatea.”

6. Articolul 23 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) situațiile financiare consolidate menționate la litera (a) și raportul de gestiune consolidat al grupului mai mare de întreprinderi se întocmesc de societatea-mamă a grupului în cauză, în conformitate cu dreptul intern al statului membru sub incidența căruia intră această societate-mamă, în conformitate cu prezenta directivă, cu excepția cerințelor prevăzute la articolul 29a, sau în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate adoptate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002.”;

(b) la alineatul 8 litera (b), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) în conformitate cu prezenta directivă, cu excepția cerințelor prevăzute la articolul 29a.”;

(c) la alineatul 8 litera (b), punctul (iii) se înlocuiește cu următorul text:

„(iii) într-un mod echivalent cu situațiile financiare consolidate și rapoartele de gestiune consolidate întocmite în conformitate cu prezenta directivă, cu excepția cerințelor prevăzute la articolul 29a sau”;

7. Articolul 29a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 29a

Raportarea consolidată privind durabilitatea

(1) Societățile-mamă ale unui grup mare includ în raportul de gestiune consolidat informațiile necesare pentru înțelegerea impactului grupului asupra aspectelor legate de durabilitate și informațiile necesare pentru înțelegerea modului în care aspectele legate de durabilitate afectează dezvoltarea, performanța și poziția grupului.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) conțin în special:

- (a) o descriere succintă a modelului de afaceri și a strategiei grupului, inclusiv:
 - (i) reziliența modelului de afaceri și a strategiei grupului la riscurile aferente aspectelor legate de durabilitate;
 - (ii) oportunitățile pentru grup în legătură cu aspectele legate de durabilitate;
 - (iii) planurile grupului de a se asigura că modelul de afaceri și strategia grupului sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C, în conformitate cu Acordul de la Paris;
 - (iv) modul în care modelul de afaceri și strategia grupului țin seama de interesele părților interesate ale grupului și de impactul grupului asupra aspectelor legate de durabilitate;
 - (v) modul în care strategia grupului a fost pusă în aplicare în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
- (b) o descriere a obiectivelor legate de aspectele de durabilitate stabilite de grup și a progreselor înregistrate de întreprindere în vederea atingerii acestora;
- (c) o descriere a rolului organelor de administrație, de conducere și de supraveghere în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
- (d) o descriere a politicilor grupului în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
- (e) o descriere a:
 - (i) procesului de diligență necesară pus în aplicare în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;
 - (ii) principalului impact negativ real sau potențial legat de lanțul valoric al grupului, inclusiv de propriile sale operațiuni, de produsele și serviciile sale, precum și de relațiile sale de afaceri și de lanțul său de aprovizionare;
 - (iii) oricăror acțiuni întreprinse pentru prevenirea, atenuarea sau remedierea impactului negativ real sau potențial, precum și a rezultatului unor astfel de acțiuni;
- (f) o descriere a principalelor riscuri pentru grup aferente aspectelor legate de durabilitate, inclusiv a principalelor relații de dependență a grupului de acești factori, precum și a modului în care grupul gestionează riscurile respective;
- (g) indicatorii relevanți pentru informațiile menționate la literele (a)-(f).

Societățile-mamă raportează, de asemenea, informații privind imobilizările necorporale, inclusiv informații privind capitalul intelectual, capitalul uman și capitalul social și relațional.

Societățile-mamă descriu procesul desfășurat pentru identificarea informațiilor pe care le-au inclus în raportul de gestiune consolidat în conformitate cu prezentul articol.

(3) Informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin informații prospective și informații referitoare la performanța anterioară, precum și informații calitative și cantitative. Aceste informații țin seama, după caz, de orizonturile de timp pe termen scurt, mediu și lung.

Informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin informații cu privire la lanțul valoric al grupului, inclusiv la propriile sale operațiuni, la produsele și serviciile sale, la relațiile sale de afaceri și lanțul său de aprovizionare, după caz.

Informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin, de asemenea, după caz, trimiteri la alte informații incluse în raportul de gestiune consolidat în conformitate cu articolul 29 din prezenta directivă și la sumele raportate în situațiile financiare consolidate, precum și explicații suplimentare cu privire la acestea.

Statele membre pot permite ca informațiile referitoare la evoluțiile iminente sau aspectele în curs de negociere să fie omise în cazuri excepționale în care, potrivit avizului justificat în mod corespunzător al membrilor organelor administrative, de conducere și de supraveghere, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern și poartă o răspundere colectivă pentru avizul respectiv, prezentarea acestor informații ar aduce prejudicii grave poziției comerciale a grupului, cu condiția ca aceste omisiuni să nu împiedice o înțelegere corectă și echilibrată a dezvoltării, a performanței și a poziției grupului și a impactului activității sale.

(4) Societățile-mamă raportează informațiile menționate la alineatele (1)-(3) în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 19b.

(5) Prin derogare de la articolul 29a alineatele (1)-(4), societățile-mamă care sunt întreprinderi mici și mijlocii menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) pot raporta în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii menționate la articolul 19c.

(6) Se consideră că o societate-mamă care îndeplinește cerințele prevăzute la alineatele (1)-(4) a respectat cerințele prevăzute la articolul 19 alineatul (1) al treilea paragraf și la articolele 19a și 29.

(7) O societate-mamă care este și filială este scutită de obligația prevăzută la alineatele (1)-(4) dacă respectiva societate-mamă scutită și filialele sale sunt incluse în raportul de gestiune consolidat al unei alte întreprinderi întocmit în conformitate cu articolul 29 și cu prezentul articol. O societate-mamă care este o filială a unei societăți-mamă stabilite într-o țară terță este, de asemenea, scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) în cazul în care respectiva întreprindere și filialele sale sunt incluse în raportul de gestiune consolidat al societății-mamă respective și în cazul în care raportul de gestiune consolidat este întocmit într-un mod care poate fi considerat echivalent, în conformitate cu măsurile de punere în aplicare relevante adoptate în temeiul articolului 23 alineatul (4) litera (i) din Directiva 2004/109/CE, cu modul prevăzut în standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 19b din prezenta directivă.

Raportul de gestiune consolidat al societății-mamă menționat la alineatul (1) se publică în conformitate cu articolul 30, în modul prevăzut de legislația statului membru sub incidența căruia intră societatea-mamă care este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4).

Statul membru sub incidența căruia intră societatea-mamă care este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) poate să prevadă ca raportul de gestiune

consolidat menționat la primul paragraf de la prezentul alineat să fie publicat în limba sa oficială sau într-o limbă uzuală în domeniul finanțelor internaționale și ca orice traducere necesară în aceste limbi să fie certificată.

Raportul de gestiune consolidat al unei societăți-mamă care este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) conține toate informațiile următoare:

(a) denumirea și sediul social al societății-mamă care raportează informații la nivel de grup în conformitate cu articolul 29 și cu prezentul articol sau într-un mod care poate fi considerat echivalent, în conformitate cu măsurile de punere în aplicare relevante adoptate în temeiul articolului 23 alineatul (4) litera (i) din Directiva 2004/109/CE, cu modul prevăzut în standardele privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 19b;

(b) faptul că întreprinderea este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol.”

8. Articolul 30 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că întreprinderile publică, într-o perioadă rezonabilă care nu depășește 12 luni de la data bilanțului, situațiile financiare anuale aprobate corespunzător și raportul de gestiune în formatul prevăzut la articolul 19d din prezenta directivă, dacă este cazul, împreună cu avizele și declarația furnizate de auditorul statutar sau de firma de audit menționată la articolul 34 din prezenta directivă, astfel cum prevede legislația fiecărui stat membru în conformitate cu capitolul 3 din Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului*¹⁶.

În cazul în care un prestator independent de servicii de asigurare emite avizul menționat la articolul 34 alineatul (1) litera (aa), respectivul aviz se publică împreună cu rapoartele menționate la primul paragraf.

Statele membre pot scuti însă întreprinderile de obligația de a publica raportul de gestiune în cazul în care o copie a întregului raport sau a unor părți ale acestuia poate fi obținută cu ușurință, la cerere, la un preț care nu depășește costul său administrativ.

Scutirea prevăzută la al treilea paragraf nu se aplică întreprinderilor care fac obiectul articolelor 19a și 29a.”

*¹⁶

Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).

(b) se introduce următorul alineat (1a):

„(1a) Statele membre se asigură că rapoartele de gestiune care conțin raportări privind durabilitatea întocmite de întreprinderile care fac obiectul articolelor 19a și 29a sunt, de asemenea, puse la dispoziția mecanismului relevant desemnat oficial, astfel cum este menționat la articolul 21 alineatul (2) din Directiva 2004/109/CE, fără întârziere după publicarea acestora.

În cazul în care întreprinderea care întocmește raportul de gestiune nu face obiectul Directivei 2004/109/CE, mecanismul relevant desemnat oficial este unul dintre mecanismele desemnate oficial din statul membru în care întreprinderea își are sediul social.”

9. La articolul 33, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că membrii organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern, au responsabilitatea colectivă de a veghea că următoarele documente sunt întocmite și publicate în conformitate cu cerințele prezentei directive și, după caz, în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate adoptate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002, cu Regulamentul delegat 2019/815, cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 19b din prezenta directivă și cu cerințele articolului 19d din prezenta directivă:

- (a) situațiile financiare anuale, raportul de gestiune și declarația privind guvernanta corporativă, în cazurile în care sunt prezentate separat;
- (b) situațiile financiare consolidate, rapoartele de gestiune consolidate și declarația consolidată privind guvernanta corporativă, în cazurile în care sunt prezentate separat.”

10. Articolul 34 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), al doilea paragraf se modifică după cum urmează:

- (i) la litera (a), punctul (ii) se înlocuiește cu următorul text:

„(ii) pregătirea raportului de gestiune în conformitate cu cerințele juridice aplicabile, cu excepția cerințelor referitoare la raportarea privind durabilitatea prevăzute la articolul 19a;”;

- (ii) se introduce litera (aa) cu următorul text:

„(aa) dacă este cazul, exprimă un aviz bazat pe o misiune de asigurare limitată în ceea ce privește conformitatea raportării privind durabilitatea cu cerințele prezentei directive, inclusiv conformitatea raportării privind durabilitatea cu standardele de raportare adoptate în temeiul articolului 19b, procesul desfășurat de întreprindere pentru identificarea informațiilor raportate în temeiul respectivelor standarde de raportare și conformitatea cu cerința de a marca raportarea privind durabilitatea în conformitate cu articolul 19d, precum și în ceea ce privește conformitatea cu cerințele de raportare prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852.”;

- (b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre pot permite unui prestator independent de servicii de asigurare să exprime avizul menționat la alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), cu condiția ca acesta să se supună unor cerințe coerente cu cele prevăzute în Directiva 2006/43/CE în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 litera (r) din directiva respectivă.”

11. Articolul 49 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„2. Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 1 alineatul (2), la articolul 3 alineatul (13), la articolul 46 alineatul (2) și la articolele 19b și 19c este conferită Comisiei pe o perioadă nedeterminată.

(3) Parlamentul European sau Consiliul poate revoca în orice moment delegarea de competențe menționată la articolul 1 alineatul (2), la articolul 3 alineatul (13), la articolul 46 alineatul (2) și la articolele 19b și 19c. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară indicată în cuprinsul său. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.”;

- (b) se introduce alineatul (3a) cu următorul text:

„(3a) Atunci când adoptă acte delegate în temeiul articolelor 19b și 19c, Comisia ia în considerare avizul tehnic al EFRAG, cu condiția ca acest aviz să fi fost elaborat respectându-se în mod corespunzător procedurile, supravegherea publică și transparența și utilizându-se cunoștințele și competențele de specialitate ale părților interesate relevante, precum și cu condiția să fie însoțit de analize cost-beneficiu care includ analize ale impactului avizului tehnic asupra aspectelor legate de durabilitate.

Comisia consultă Grupul de experți al statelor membre pentru finanțarea durabilă menționat la articolul 24 din Regulamentul (UE) 2020/852 cu privire la avizul tehnic furnizat de EFRAG înainte de adoptarea actelor delegate menționate la articolele 19b și 19c.

Comisia solicită avizul Autorității Europene pentru Valori Mobiliare și Piețe cu privire la avizul tehnic furnizat de EFRAG, în special în ceea ce privește coerența acestuia cu Regulamentul (UE) 2019/2088 și cu actele sale delegate. Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe își emite avizul în termen de două luni de la data primirii solicitării din partea Comisiei.

Comisia consultă, de asemenea, Autoritatea Bancară Europeană, Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale, Agenția Europeană de Mediu, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, Banca Centrală Europeană, Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului și Platforma privind finanțarea durabilă instituită în temeiul articolului 20 din Regulamentul (UE) 2020/852 cu privire la avizul tehnic emis de EFRAG înainte de adoptarea actelor delegate menționate la articolele 19b și 19c. Eventualul aviz pe care unul dintre aceste organisme decide să îl emită se depune în termen de două luni de la data consultării organismului de către Comisie.”;

- (c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 1 alineatul (2), al articolului 3 alineatul (13), al articolului 46 alineatul (2) și al articolelor 19b și 19c intră în vigoare numai în cazul în care Parlamentul European sau Consiliul nu au exprimat nicio obiecție în termen de două luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Această perioadă se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

12. Articolul 51 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 51

Sancțiuni

(1) Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre prevăd sancțiuni aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a garanta faptul că sancțiunile respective sunt respectate. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficace, proporționale și disuasive.

(2) În cazul unei încălcări a dispozițiilor naționale de transpunere a articolelor 19a, 19d și 29a, statele membre prevăd cel puțin următoarele măsuri și sancțiuni administrative:

(a) o declarație publică în care se indică persoana fizică sau entitatea juridică responsabilă și natura încălcării;

(b) un ordin prin care i se solicită persoanei fizice sau entității juridice responsabile să înceteze comportamentul care constituie o încălcare și să nu îl repete;

(c) sancțiuni procedurale pecuniare.

(3) Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul și nivelul sancțiunilor, al sancțiunilor administrative sau al măsurilor menționate la alineatul (2), sunt luate în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv:

(a) gravitatea și durata încălcării;

(b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau al entității juridice responsabile;

(c) soliditatea financiară a persoanei fizice sau a entității juridice responsabile;

(d) valoarea beneficiului obținut sau a pierderilor evitate de către persoana fizică sau entitatea juridică responsabilă, în măsura în care aceste beneficii sau pierderi pot fi stabilite;

(e) pierderile suferite de terți ca urmare a încălcării, în măsura în care pierderile respective pot fi stabilite;

(f) măsura în care persoana fizică sau entitatea juridică responsabilă cooperează cu autoritatea competentă;

(g) încălcările anterioare săvârșite de persoana fizică sau de entitatea juridică responsabilă.”

Articolul 2

Modificări aduse Directivei 2004/109/CE

Directiva 2004/109/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1) se adaugă litera (r) cu următorul text:

„(r) «raportare privind durabilitatea» înseamnă raportarea privind durabilitatea, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (18) din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului*¹⁸.

*¹⁸

Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).”

2. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) declarațiile persoanelor responsabile în cadrul emitentului, identificate în mod clar după nume și funcții, prin care se confirmă că, din punctul lor de vedere, declarațiile financiare stabilite în conformitate cu corpul de standarde contabile aplicabile oferă o imagine fidelă și onestă asupra activului și pasivului, asupra situației financiare și a rezultatului financiar ale emitentului și ale întreprinderilor implicate în consolidare, și că raportul de gestiune prezintă un tablou fidel al evoluției și rezultatelor întreprinderii și a situației emitentului și a întreprinderilor implicate în consolidare, precum și o descriere a principalelor riscuri și incertitudini cu care se confruntă aceștia și, dacă este cazul, că sunt elaborate în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 19b din Directiva 2013/34/EU.”;

(b) alineatele (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Situațiile financiare sunt auditate în conformitate cu articolul 34 din Directiva 2013/34/UE și cu articolul 28 din Directiva 2006/43/CE.

Raportul de audit, semnat de persoana sau persoanele responsabile cu desfășurarea activităților prevăzute la articolul 34 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/34/UE, este prezentat în întregime publicului, împreună cu raportul financiar anual.

(5) Raportul de gestiune se întocmește în conformitate cu articolele 19 și 19a, cu articolul 19d alineatul (1) și cu articolul 20 din Directiva 2013/34/UE, atunci când este întocmit de întreprinderile menționate în dispozițiile respective.

În cazul în care emitentul are obligația să întocmească situații financiare consolidate, raportul de gestiune consolidat se întocmește în conformitate cu articolul 19d alineatul (2) și cu articolele 29 și 29a din Directiva 2013/34/UE, atunci când este întocmit de întreprinderile menționate în dispozițiile respective.”

3. La articolul 23 alineatul (4), al treilea și al patrulea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„Comisia adoptă, în conformitate cu procedura menționată la articolul 27 alineatul (2), deciziile necesare pentru echivalarea standardelor contabile și pentru echivalarea standardelor de raportare privind durabilitatea prevăzute la articolul 19b din Directiva 2013/34/UE aplicate de emitenții din țări terțe, în condițiile prevăzute la articolul 30 alineatul (3). În cazul în care decide că normele contabile sau standardele de raportare privind durabilitatea dintr-o țară

terță nu sunt echivalente, Comisia poate autoriza emitenții în cauză să continue să recurgă la respectivele standarde într-o perioadă de tranziție adecvată.

În contextul menționat la al treilea paragraf, Comisia adoptă, de asemenea, prin intermediul actelor delegate adoptate în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri care urmăresc stabilirea unor criterii generale de echivalență referitoare la standardele contabile și la standardele de raportare privind durabilitatea care privesc emitenții din mai multe țări.”

4. Se introduce articolul 28d cu următorul text:

„Articolul 28d

Orientările ESMA

După consultarea Agenției Europene de Mediu și a Agenției pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, ESMA emite, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul 1095/2010, orientări cu privire la supravegherea raportării privind durabilitatea de către autoritățile naționale competente.”

Articolul 3

Modificări aduse Directivei 2006/43/CE

Directiva 2006/43/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește norme privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare consolidate și asigurarea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea, în cazul în care acestea sunt efectuate de auditorul statutar sau de firma de audit care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare.”

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

- (a) punctele 2 și 3 se înlocuiesc cu următorul text:

„2. «auditor statutar» înseamnă o persoană fizică autorizată în conformitate cu dispozițiile prezentei directive de către autoritățile competente ale unui stat membru să efectueze audituri statutare și misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea;

3. «firmă de audit» înseamnă o persoană juridică sau orice altă entitate, indiferent de forma sa juridică, care este autorizată în conformitate cu dispozițiile prezentei directive de către autoritățile competente ale unui stat membru să efectueze audituri statutare și misiuni de asigurare a raportării privind durabilitatea;”;

- (b) se adaugă punctele 21 și 22 cu următorul text:

„21. «raportare privind durabilitatea» înseamnă raportarea privind durabilitatea astfel cum este definită la articolul 2 punctul 18 din Directiva 2013/34/UE;

22. «asigurarea raportării privind durabilitatea» înseamnă avizul exprimat de auditorul statutar sau de firma de audit în conformitate cu articolul 34

alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) și cu articolul 34 alineatul (2) din Directiva 2013/34/UE.”

3. Articolele 6 și 7 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 6

Formarea profesională

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 11, o persoană fizică poate fi autorizată să efectueze un audit statutar și o misiune de asigurare a raportării privind durabilitatea numai după ce a atins un nivel de admitere la universitate sau un nivel echivalent, apoi a urmat un curs de instruire teoretică, a efectuat un stagiu de pregătire practică și a promovat un examen de competență profesională la încheierea cursurilor universitare sau de nivel echivalent, organizat sau recunoscut de statul membru în cauză.

Autoritățile competente menționate la articolul 32 cooperează reciproc în scopul obținerii convergenței cerințelor prevăzute la prezentul articol. Atunci când se angajează într-o astfel de cooperare, respectivele autorități competente iau în considerare evoluțiile din domeniul auditului și al profesiei de auditor și, în special, convergența deja realizată în cadrul acestei profesii. Ele cooperează cu Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului (COESA) și cu autoritățile competente menționate la articolul 20 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 în măsura în care convergența are legătură cu auditul statutar și cu asigurarea raportării privind durabilitatea ale entităților de interes public.

Articolul 7

Examenul de competență profesională

Examenul de competență profesională menționat la articolul 6 garantează nivelul necesar de cunoștințe teoretice în disciplinele relevante pentru auditul statutar și pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și capacitatea de a pune astfel de cunoștințe în practică. Cel puțin o parte a examenului respectiv se desfășoară în scris.”

4. La articolul 8, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

- (a) se introduce litera (bb) cu următorul text:

„(bb) cerințele juridice și standardele referitoare la întocmirea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea;”;

- (b) se introduce litera (cc) cu următorul text:

„(cc) standardele de raportare privind durabilitatea;”;

- (c) se introduce litera (dd) cu următorul text:

„(dd) analiză privind durabilitatea;”;

- (d) se introduce litera (ff) cu următorul text:

„(ff) procesul de diligență necesară în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;”;

- (e) se adaugă litera (ii) cu următorul text:

„(ii) standardele de asigurare în materie de durabilitate, astfel cum sunt menționate la articolul 26a;”;

(f) litera (h) se înlocuiește cu următorul text:

„(h) cerințele juridice și standardele profesionale legate de auditul statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea, precum și auditorii statutari;”

5. La articolul 10, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Pentru a asigura capacitatea de a pune în practică cunoștințele teoretice a căror testare este inclusă în examen, un stagiar efectuează un stagiu de pregătire practică de cel puțin trei ani care cuprinde, printre altele, auditul situațiilor financiare anuale, al situațiilor financiare consolidate sau al unor situații financiare similare și asigurarea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea. Cel puțin două treimi din acest stagiu practic se desfășoară pe lângă un auditor statutar sau o firmă de audit autorizată în orice stat membru.”

6. La articolul 11, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) fie că a fost angajată, timp de 15 ani, în activități profesionale care i-au permis să dobândească suficientă experiență în domeniile financiar, juridic și contabil și în domeniul raportării privind durabilitatea și a promovat un examen de competență profesională menționat la articolul 7 sau”.

7. La articolul 14 alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Testul de aptitudini se susține în una dintre limbile permise de regimul lingvistic din statul membru gazdă respectiv. În cadrul testului se evaluează numai dacă auditorul statutar are un nivel corespunzător de cunoștințe în ceea ce privește actele cu putere de lege și normele administrative din statul membru gazdă respectiv, în măsura în care cunoștințele respective sunt pertinente pentru auditurile statutare și misiunile de asigurare a raportării privind durabilitatea.”

8. Se introduce articolul 14a cu următorul text:

„Articolul 14a

Auditorii statutari autorizați sau recunoscuți înainte de 1 ianuarie 2023

Statele membre se asigură că auditorii statutari care sunt autorizați sau recunoscuți să efectueze audituri statutare înainte de 1 ianuarie 2023 nu fac obiectul cerințelor prevăzute la articolele 6, 7, 10, 11 și 14 din prezenta directivă.

Statele membre se asigură că auditorii statutari autorizați înainte de 1 ianuarie 2023 dobândesc cunoștințele necesare în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea prin intermediul cerinței de formare continuă prevăzute la articolul 13.”

9. Articolul 24b se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că atunci când auditul statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea sunt efectuate de o firmă de audit, firma de audit în cauză desemnează cel puțin un partener-cheie de audit. Firma de audit pune la dispoziția partenerului sau a partenerilor-cheie de audit resurse suficiente și personal care are competența și capacitățile necesare pentru a-și îndeplini îndatoririle în mod adecvat.

Principalele criterii care determină selectarea partenerului sau a partenerilor-cheie de audit de către firma de audit sunt asigurarea calității

auditului, independența și competența. Partenerul sau partenerii-cheie de audit se implică activ în efectuarea auditului statutar și în asigurarea raportării privind durabilitatea.”;

- (b) se introduce alineatul (2a) cu următorul text:

„(2a) La efectuarea asigurării raportării privind durabilitatea, auditorul statutar alocă suficient timp pentru misiune și atribuie resurse suficiente pentru a-și îndeplini sarcinile în mod corespunzător.”;

- (c) La alineatul (4), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) onorariile percepute pentru auditul statutar, onorariile percepute pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și onorariile percepute pentru alte servicii, pentru fiecare exercițiu financiar.”;

- (d) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Un auditor statutar sau o firmă de audit creează un dosar de audit pentru fiecare audit statutar. Dosarul de audit include, de asemenea, informații referitoare la asigurarea raportării privind durabilitatea, după caz.”

10. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25

Onorariile de audit

Statele membre asigură existența unor norme corespunzătoare care prevăd că onorariile pentru auditurile statutare și asigurarea raportării privind durabilitatea:

(a) nu sunt influențate sau determinate de prestarea de servicii suplimentare entității auditate;

(b) nu pot fi condiționate în niciun fel.”

11. Se introduce articolul 25b cu următorul text:

„Articolul 25b

Etica profesională, independența, obiectivitatea, confidențialitatea și secretul profesional în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea

Cerințele prevăzute la articolele 21-24a în ceea ce privește auditul statutar al situațiilor financiare se aplică asigurării raportării privind durabilitatea.”

12. Se introduce articolul 26a cu următorul text:

„Articolul 26a

Standarde de asigurare pentru raportarea privind durabilitatea

(1) Statele membre prevăd ca auditorii statutari și firmele de audit să respecte, când efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea, standardele de asigurare adoptate de Comisie în conformitate cu alineatul (2).

Statele membre pot să aplice standarde, proceduri sau cerințe naționale de asigurare atât timp cât Comisia nu adoptă un standard de asigurare care se referă la aceeași chestiune.

Statele membre comunică Comisiei procedurile sau cerințele de asigurare cu cel puțin trei luni înainte de intrarea lor în vigoare.

(2) Comisia este împuternicită să adopte, prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 48a, standardele de asigurare menționate la alineatul (1) pentru a stabili procedurile pe care auditorul trebuie să le îndeplinească pentru a-și formula propriile concluzii asupra asigurării raportării privind durabilitatea, inclusiv planificarea misiunilor, luarea în considerare a riscurilor și răspunsul la riscuri, precum și tipul de concluzii care trebuie incluse în raportul de audit.

Comisia poate adopta standardele de asigurare numai dacă:

(a) sunt elaborate respectându-se în mod corespunzător procedurile, supravegherea publică și transparența;

(b) contribuie la un nivel ridicat de credibilitate și calitate a raportărilor anuale și consolidate privind durabilitatea;

(c) servesc interesului public general al Uniunii.

(3) În cazul în care Comisia adoptă standarde pentru o asigurare rezonabilă, avizul menționat la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din Directiva 2013/34/UE se bazează pe o misiune de asigurare rezonabilă.”

13. Se introduce articolul 27a cu următorul text:

„Articolul 27a

Asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea

Cerințele de la articolul 27 în ceea ce privește auditul situațiilor financiare consolidate se aplică *mutatis mutandis* asigurării raportării consolidate privind durabilitatea.”

14. Articolul 28 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Auditorul/auditorii statutar(i) sau firma/firmele de audit prezintă rezultatele auditului statutar și, după caz, ale asigurării raportării privind durabilitatea într-un raport de audit. Raportul se elaborează în conformitate cu cerințele standardelor de audit adoptate de Uniune sau de statul membru în cauză, astfel cum se menționează la articolul 26, și cu cerințele standardelor de asigurare adoptate de Comisie sau de statul membru în cauză, astfel cum se menționează la articolul 26a.”;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) se introduce litera (aa) cu următorul text:

„(aa) specifică raportarea anuală sau consolidată privind durabilitatea, precum și data și perioada la care se referă și identifică cadrul de raportare privind durabilitatea care a fost aplicat în procesul de elaborare a acesteia;”;

(ii) se introduce litera (bb) cu următorul text:

„(bb) include o descriere a domeniului de aplicare al asigurării raportării privind durabilitatea care identifică, cel puțin, standardele de asigurare în conformitate cu care a fost efectuată asigurarea raportării privind durabilitatea;”;

(c) la alineatul (2), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) include avizele și declarația bazate pe activitatea desfășurată în cursul auditului, astfel cum sunt menționate la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/34/UE, după caz;”;

- (d) la alineatul (3), se adaugă următorul paragraf:

„Cerințele prevăzute la primul paragraf în ceea ce privește auditul statutar se aplică asigurării raportării privind durabilitatea.”;

- (e) la alineatul (4), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Raportul de audit se semnează și se datează de către auditorul statutar. În cazul în care auditul statutar și, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea sunt efectuate de o firmă de audit, raportul de audit este semnat cel puțin de auditorul/auditorii statutar(i) care a(u) efectuat auditul statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea în numele firmei de audit. În cazul în care mai mulți auditori statutari sau mai multe firme de audit au executat simultan auditul, raportul de audit se semnează de către toți auditorii statutari sau cel puțin de către auditorii statutari care efectuează auditul statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea în numele fiecărei firme de audit. În împrejurări excepționale, statele membre pot prevedea că nu este necesar ca această semnătură (aceste semnături) să fie divulgată (divulgate) publicului, în cazul în care o asemenea divulgare ar putea duce la o amenințare iminentă și semnificativă la adresa securității personale a oricărui individ.”;

- (f) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Raportul auditorului statutar sau al firmei de audit privind situațiile financiare consolidate și, după caz, privind raportarea consolidată referitoare la durabilitate respectă cerințele prevăzute la alineatele (1)-(4). Atunci când raportează asupra coerenței raportului de gestiune cu situațiile financiare, așa cum se prevede la alineatul (2) litera (e), auditorul statutar sau firma de audit ține seama de situațiile financiare consolidate și de raportul de gestiune consolidat. Dacă situațiile financiare anuale ale societății-mamă sunt anexate la situațiile financiare consolidate, rapoartele auditorilor statutari sau ale firmelor de audit, prevăzute la prezentul articol, pot fi combinate.”

15. Articolul 29 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) persoanele care efectuează verificările pentru asigurarea calității au formarea profesională corespunzătoare și experiență relevantă în auditul statutar și raportarea financiară, precum și în asigurarea raportării privind durabilitatea și raportarea privind durabilitatea, combinate cu formare specifică în ceea ce privește controlul calității;”;

- (b) la alineatul (1), litera (h) se înlocuiește cu următorul text:

„(h) verificările pentru asigurarea calității au loc pe baza unei analize a riscului și, în cazul auditorilor statutari și al firmelor de audit care efectuează audituri statutare, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a) și, după caz, care efectuează misiunile de asigurare a raportării privind durabilitatea, cel puțin o dată la șase ani;”;

- (c) la alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) verificatorii au o educație profesională corespunzătoare și experiență în derularea de audituri statutare și în raportarea financiară, precum și în asigurarea raportării privind durabilitatea și în raportarea privind durabilitatea și dispun de pregătire specializată în ceea ce privește verificările pentru asigurarea calității;”.

16. Se introduce articolul 30g cu următorul text:

„Articolul 30g

Investigații și sancțiuni în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea

Cerințele prevăzute la articolele 30-30f în ceea ce privește auditul statutar al situațiilor financiare se aplică asigurării raportării privind durabilitatea.”

17. Se introduce articolul 36a cu următorul text:

„Articolul 36a

Supravegherea publică și acordurile de reglementare între statele membre în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea

Cerințele prevăzute la articolele 32, 33, 34 și 36 în ceea ce privește auditul statutar al situațiilor financiare se aplică *mutatis mutandis* asigurării raportării privind durabilitatea.”

18. Se introduce articolul 38a cu următorul text:

„Articolul 38a

Numirea și demiterea în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea

Cerințele prevăzute la articolele 37 și 38 în ceea ce privește auditul statutar al situațiilor financiare se aplică asigurării raportării privind durabilitatea.”

19. La articolul 39 alineatul (6), literele (a)-(e) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) informează organismul administrativ sau de supraveghere al entității auditate cu privire la rezultatele auditului statutar și cu privire la rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea și explică în ce mod au contribuit auditul statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea la integritatea raportării financiare și a raportării privind durabilitatea și care a fost rolul comitetului de audit în acest proces;

(b) monitorizează procesul de raportare financiară și de raportare privind durabilitatea, inclusiv procesul de raportare digitală menționat la articolul 19d și procesul desfășurat de întreprindere pentru identificarea informațiilor raportate în conformitate cu standardele adoptate în temeiul articolului 19b din Directiva 2013/34/UE și transmite recomandări sau propuneri pentru a asigura integritatea acestuia;

(c) monitorizează eficacitatea sistemelor utilizate de întreprindere pentru controlul intern de calitate și gestionarea riscului și, după caz, eficacitatea auditului intern, în ceea ce privește raportarea financiară și raportarea privind durabilitatea a entității auditate, inclusiv raportarea sa digitală, astfel cum se menționează la articolul 19d, fără a încălca independența acesteia;

(d) monitorizează auditul statutar al situațiilor financiare anuale și consolidate și asigurarea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea, în special performanța acestuia, ținând cont de constatările și concluziile autorității competente, în conformitate cu articolul 26 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 537/2014;

(e) evaluează și monitorizează independența auditorilor statutari sau a firmelor de audit în conformitate cu articolele 22, 22a, 22b, 24a, 24b și 25b din prezenta directivă și cu articolul 6 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 și, în special, oportunitatea prestării unor servicii care nu sunt de audit către entitatea auditată în conformitate cu articolul 5 din respectivul regulament;”

(20) Articolul 45 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente ale unui stat membru, în conformitate cu articolele 15, 16 și 17, înregistrează fiecare auditor dintr-o țară terță sau entitate de audit dintr-o țară terță atunci când auditorul sau entitatea de audit respectivă transmite un raport de audit privind situațiile financiare anuale sau consolidate și, dacă este cazul, referitoare la raportarea anuală sau consolidată privind durabilitatea ale unei întreprinderi înregistrate în afara Uniunii ale cărei valori mobiliare transferabile sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată a statului membru respectiv în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 14 din Directiva 2004/39/CE, cu excepția cazului în care întreprinderea în cauză emite exclusiv titluri de creanță în curs, pentru care se aplică una dintre următoarele condiții:

(a) respectivele valori mobiliare au fost admise la tranzacționare pe o piață reglementată a unui stat membru în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului*¹⁹ înainte de 31 decembrie 2010 și având o valoare nominală unitară la data emiterii de minimum 50 000 EUR ori, în cazul titlurilor de creanță exprimate în altă monedă, o valoare la data emiterii echivalentă cu minimum 50 000 EUR;

(b) respectivele valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată a unui stat membru în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2004/109/CE începând cu 31 decembrie 2010 și având o valoare nominală unitară la data emiterii de minimum 100 000 EUR ori, în cazul titlurilor de creanță exprimate în altă monedă, o valoare la data emiterii echivalentă cu minimum 100 000 EUR.”;

(b) la alineatul (5), se introduce litera (dd) cu următorul text:

„(dd) asigurarea raportării anuale sau consolidate privind durabilitatea menționate la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu standardele de asigurare, astfel cum se prevede la articolul 26a, precum și cu cerințele stabilite la articolele 22, 22b, 25 și 25b;”;

(c) alineatul (5a) se înlocuiește cu următorul text:

„(5a) Un stat membru poate înregistra un auditor dintr-o țară terță numai dacă acesta îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (5) literele (c), (d), (dd) și (e).

*¹⁹

Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).”

21. Articolul 48a se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:
„Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 26a alineatul (2) se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată.”;
- (b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:
„(3) Parlamentul European sau Consiliul poate revoca în orice moment delegarea de competențe menționată la articolul 26 alineatul (3), la articolul 26a alineatul (2), la articolul 45 alineatul (6), la articolul 46 alineatul (2) și la articolul 47 alineatul (3). O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.”;
- (c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:
„(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 26 alineatul (3), al articolului 26a alineatul (2), al articolului 45 alineatul (6), al articolului 46 alineatul (2) și al articolului 47 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de patru luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Termenul în cauză se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

Articolul 4

Modificări aduse Regulamentului (UE) nr. 537/2014

Regulamentul (UE) nr. 537/2014 se modifică după cum urmează:

22. Articolul 5 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:
- (i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:
„(1) Un auditor statutar sau o firmă de audit care desfășoară auditul statutar și, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea ale unei entități de interes public, sau orice membru al rețelei din care face parte auditorul statutar sau firma de audit nu prestează nici direct, nici indirect în beneficiul entității auditate, al societății-mamă a acesteia sau al întreprinderilor controlate de aceasta pe teritoriul Uniunii niciunul dintre serviciile interzise care nu sunt de audit în:
- (a) perioada cuprinsă între începutul perioadei auditate și emiterea raportului de audit și
- (b) exercițiul financiar imediat precedent perioadei menționate la litera (a) în raport cu serviciile enumerate la al doilea paragraf litera (e).”;
- (ii) la al doilea paragraf se adaugă litera (l) cu următorul text:

„(l) servicii de consultanță pentru pregătirea raportării privind durabilitatea, în cazul în care auditorul statutar sau firma de audit efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea.”;

(b) se adaugă alineatul (6) cu următorul text:

„(6) Alineatele (4) și (5) referitoare la auditul statutar al situațiilor financiare se aplică asigurării raportării privind durabilitatea, după caz.”

23. la articolul 14, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) venituri din alte servicii decât cele menționate la articolul 5 alineatul (1), prevăzute de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, specificând veniturile provenite din asigurarea raportării privind durabilitatea și”.

Articolul 5

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma cu articolele 1-3 din prezenta directivă până la 1 decembrie 2022. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre prevăd ca dispozițiile menționate la primul paragraf să se aplice pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2023 sau după această dată.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 6

Data aplicării articolului 4

Articolul 4 din prezenta directivă se aplică exercițiilor financiare care încep la 1 ianuarie 2023 sau după această dată.

Articolul 7

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

.

Articolul 8

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre. Cu toate acestea, articolul 4 este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*